

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/11/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1423208837
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Králová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1423208837.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Královej a členiek senátu JUDr. Ivany Jahnovej a JUDr. Nadeždy Wallnerovej v právnej veci žalobcu: H.. D.. D. J., nar. XX.X.XXXX, bytom: E. XX, H., zastúpený: JUDr. Peter Kubina, advokát spolupracujúci s Dentons Europe CS LLP, organizačná zložka, so sídlom: Bottova 2A, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra SR, Pribinova 2, Bratislava, IČO: 00 151 866, o nariadenie neodkladného opatrenia, na odvolanie žalobcu proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 20. decembra 2023, č.k. 51Cos/5/2023-57, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd uznesenie Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 20. decembra 2023, č.k. 51Cos/5/2023-57, potvrdzuje.

II. Žalovaný nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Mestský súd Bratislava IV uznesením zo dňa 20. decembra 2023, č.k. 51Cos/5/2023-57, zamietol návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa žalobca voči žalovanému domáha zdržať sa uplatňovania a výkonu organizačného opatrenia ministra vnútra SR č. 25/2023 zo dňa 21.11.2023, personálneho rozkazu riaditeľa Úradu inšpekčnej služby č. 47/2023 zo dňa 28.11.2023 a personálneho rozkazu riaditeľa Okresného riaditeľstva PZ v Bánovciach nad Bebravou č. 97/2023, účinného odo dňa 01.12.2023. V rámci svojho návrhu sa žalobca domáha aj priznania nároku na náhradu trov konania.

2. Návrh na nariadenie neodkladného opatrenia žalobca odôvodnil tým, že je zamestnancom žalovaného v stálej štátnej službe ako príslušník PZ podľa Zákona o štátnej službe policajtov s evidenčným č. XXXXXX, pričom bol zaradený vo funkcii zástupcu riaditeľa útvaru a súčasne riaditeľa odboru ochrany, prevencie a boja proti korupcii útvaru ochrannej služby a prevencie Úradu inšpekčnej služby.

3. Žalobcovi bola najskôr organizačným opatrením ministra vnútra SR č. 25/2023 zo dňa 21.11.2023 zrušená funkcia zástupcu riaditeľa úradu a súčasne riaditeľa útvaru ochrannej služby a prevencie Úradu inšpekčnej služby podľa § 35 ods. 3 Zákona o štátnej službe policajtov dňom 01.12.2023 a v nadväznosti na to bol žalobca personálnym rozkazom riaditeľa Úradu inšpekčnej služby č. 47 zo dňa 28.11.2023 dňom 30.11.2023 odvolaný z funkcie zástupcu riaditeľa úradu a súčasne riaditeľa útvaru ochrannej služby a prevencie Úradu inšpekčnej služby podľa § 35 ods. 9 Zákona o štátnej službe policajtov a dňom 01.12.2023 preložený na výkon služby na Okresné riaditeľstvo PZ v Bánovciach nad Bebravou, služobného úradu Ministerstva vnútra SR podľa § 35 ods. 1 písm. a) Zákona o štátnej službe policajtov. Žalobca bol následne personálnym rozkazom riaditeľa Okresného riaditeľstva PZ v Bánovciach nad Bebravou č. 97, spolu s personálnym rozkazom č. 47 ustanovený do funkcie starší referent operatívneho oddelenia odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ v Bánovciach nad Bebravou, služobného

úradu Ministerstva vnútra SR, podľa § 33 ods. 1 Zákona o štátnej službe policajtov a zaradený do 4. platovej triedy podľa § 85 ods. 1 a 5 Zákona o štátnej službe policajtov. Personálny rozkaz č. 47 bol žalobcovi doručený 29.11.2023 a personálny rozkaz č. 97 mu bol doručený dňa 30.11.2023.

4. Žalobca v rámci svojho návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia poukázal na to, že predtým zastával vyššiu pracovnú pozíciu s miestom výkonu práce v Bratislave a mal priznaný služobný plat v 9. platovej triede. Vykonaním organizačného opatrenia teda najskôr došlo k preradeniu žalobcu na nižšiu pracovnú pozíciu, k zmene pracovných povinností a miesta výkonu práce a následne aj k zníženiu služobného platu. Žalobca s týmito pracovnoprávnymi úkonmi nesúhlasí, pretože sú v rozpore s § 1 ods. 4 a § 7 ods. 1 Zákona na ochranu oznamovateľov. Poukázal na to, že opatrením prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR (ďalej len „ÚŠP GP SR“) pod sp.zn. VII/2 Gv 63/22/1000-66 zo dňa 05.10.2023, teda niekoľko týždňov pred úkonmi žalovaného bola žalobcovi poskytnutá ochrana oznamovateľa, ktorý podal dňa 04.10.2023 a ÚŠP GP SR kvalifikované oznámenie o závažnej protispoločenskej činnosti, a to podľa Zákona o ochrane oznamovateľov. Podľa § 7 ods. 1 tohto zákona sa z dôvodu poskytnutia ochrany žalobcovi vyžadoval na vykonanie vyššie uvedených pracovnoprávných úkonov žalovaného predchádzajúci súhlas Úradu na ochranu oznamovateľov. Takýto predchádzajúci súhlas však nebol udelený, pretože žalovaný o jeho udelenie nepožiadaval. V danom prípade ide o priamu diskrimináciu žalobcu, pretože žalovaný voči nemu postupoval menej priaznivo, ako je povinný postupovať proti všetkým chráneným oznamovateľom protispoločenskej činnosti. Zdôraznil, že Zákon o ochrane oznamovateľov je lex specialis vo vzťahu ku všetkým právnym predpisom upravujúcim pracovnoprávne a iné obdobné právne vzťahy, vrátane štátnej služby. Preto sa v plnej miere vzťahuje aj na služobný pomer príslušníka PZ. Organizačné opatrenie a personálne rozkazy sú pracovnoprávnymi úkonmi, ktorými sa mení obsah individuálneho pracovnoprávneho vzťahu medzi žalobcom ako zamestnancom a žalovaným ako zamestnávateľom z diskriminačného dôvodu.

5. Žalovaný vykonal vyššie uvedené pracovnoprávne úkony v čase, keď mal žalobca status chráneného oznamovateľa. Na takéto úkony mal žalovaný požiadať o súhlas Úradu na ochranu oznamovateľov, čo však neurobil a teda nepreukázal, že tieto úkony neboli odvetnými opatreniami uskutočnenými proti žalobcovi v súvislosti s oznámením závažnej protispoločenskej činnosti, čím tieto úkony porušujú zásadu rovnakého zaobchádzania podľa § 2 ods. 3 Zákona o štátnej službe policajtov a § 2 ods. 1 Antidiskriminačného zákona. Zákon o štátnej službe policajtov je vo vzťahu k Zákonu na ochranu oznamovateľov „lex generalis“ ku „lex specialis“. Podľa interpretačného pravidla „lex specialis derogat legi generali“, je potom výsledok tohto vzťahu podľa názoru žalobcu taký, že na uskutočnenie pracovnoprávných úkonov, ktorých obsahom je odvolanie z funkcie, preradenie na nižšiu pozíciu, zmena miesta výkonu práce a zníženie služobného platu v prípade policajta, ktorý je chráneným oznamovateľom, treba požiadať Úrad na ochranu oznamovateľov o predchádzajúci súhlas.

6. V tunajšom prípade nie sú známe dôvody, ktoré viedli žalovaného k zrušeniu práve tej funkcie, ktorú zastával žalobca ako chránený oznamovateľ a následne k jeho odvolaniu z tejto funkcie, k preradeniu na nižšiu funkciu a preloženi do iného miesta výkonu práce. Žalobca považuje za vysoko pravdepodobné, že dôvodom týchto pracovnoprávných úkonov je práve odvetva voči žalobcovi za podanie kvalifikovaného oznámenia, čo mohol žalovaný vyvrátiť práve v konaní o udelenie súhlasu pred Úradom na ochranu oznamovateľov. Tým, že žalovaný o udelenie predchádzajúceho súhlasu úrad nepožiadaval, odoprel žalobcovi právnu ochranu, pretože nemohlo dôjsť k posúdeniu, či úkony žalovaného boli, alebo neboli vydané v príčinnej súvislosti s oznámením žalobcu o závažnej protispoločenskej činnosti.

7. Žalobca v rámci svojho návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia zdôraznil, že neodkladné opatrenie je procesným prostriedkom ochrany pred zásahom do právneho aj faktického postavenia žalobcu. Je plne postačujúce osvedčiť, že toto organizačné opatrenie a personálne rozkazy boli vydané v rozpore s § 7 ods. 1 Zákona na ochranu oznamovateľov. Ak by tento záver neplatil, potom by to nevyhnutne znamenalo, že príslušníkovi PZ poskytuje zákon oveľa nižšiu ochranu pred diskrimináciou, než zamestnancovi v pracovnom pomere v súkromnej sfére.

8. Predmetom tohto konania je výlučne poskytnutie neodkladnej ochrany žalobcovi pred výkonom a uplatňovaním zjavne nezákonných pracovnoprávných úkonov a na tento účel je okrem splnenia procesných podmienok potrebné vyhodnotiť ako predbežné otázky, nasledovné:

a) či je žalobca chráneným oznamovateľom

- b) či sú opatrenie a personálne rozkazy pracovnoprávnymi úkonmi
- c) či zhoršujú právne a faktické postavenie žalobcu
- d) či dal žalobca súhlas na takéto úkony
- e) či tieto úkony sú v súvislosti so skončením pracovnoprávneho vzťahu, na ktoré sa nevyžaduje predchádzajúci súhlas Úradu
- f) či bol žalovanému udelený predchádzajúci súhlas na ich vykonanie

9. Jediným spôsobom nápravy po nariadení neodkladného opatrenia z pohľadu žalobcu je riadne požiadať Úrad na ochranu oznamovateľov o vydanie predchádzajúceho súhlasu a až po jeho prípadnom udelení vydať nové organizačné opatrenie a nový personálny rozkaz. Nariadenie navrhovaného neodkladného opatrenia nebráni žalovanému vo výkone akýchkoľvek jeho zamestnávateľských práv voči žalobcovi a nevytvorí ani nezvratný právny stav. Žalobca sa domáha nariadenia neodkladného opatrenia, z dôvodu bezodkladnej úpravy pomerov medzi stranami, pričom neodkladným opatrením je možné dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami vo vzťahu k spornému pracovnoprávnemu úkonu. Potreba bezodkladnej úpravy pomerov je tiež daná tým, že žalovaný má priestor vyvrátiť a preukázať, že o odvetné opatrenie nešlo, ale len pred Úradom na ochranu oznamovateľov. Žalovaný napriek tomu, že vedel, že žalobca má priznaný status chráneného oznamovateľa, tento jeho status odignoroval, čím preukázal bezprecedentné pohrdanie nielen žalobcom, ale aj zákonom. Keďže všetky pracovnoprávne úkony sú proti žalobcovi vykonateľné okamžite a sú aj vykonávané, pričom konanie o opravných prostriedkoch proti personálnym rozkazom (kým bude vôbec možné podať voči nim správnu žalobu) trvá v zmysle zákonných lehôt 4 mesiace, na dosiahnutie právnej ochrany pred dôsledkami vykonávania týchto diskriminačných pracovnoprávných úkonov zároveň žalobca nemá k dispozícii iný účinný právny prostriedok, než je navrhované neodkladné opatrenie. Zákon o štátnej službe policajtov, ako ani Správny súdny poriadok neposkytujú žalobcovi možnosť získania účinnej a rýchlej právnej ochrany v porovnateľnom rozsahu, obsahu a predovšetkým v porovnateľnom čase a s porovnateľnými účinkami, ako poskytuje inštitút neodkladného opatrenia podľa CSP. Nariadením navrhovaného neodkladného opatrenia je teda podľa žalobcu možné dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami sporu, a preto nie je potrebné iniciovať konanie vo veci samej.

10. Žalobca taktiež poukázal na to, že na konanie vo veciach podľa § 9 ods. 2 Antidiskriminačného zákona, ako aj príslušných ustanovení Zákona o štátnej službe policajtov upravujúcich zákaz diskriminácie, je príslušný všeobecný súd. Príslušníci PZ majú tiež zákonom garantovaný nárok na súdnu ochranu pred porušovaním zásady rovnakého zaobchádzania v služobnom pomere. Žiadny iný súd, a už vôbec nie správny súd, nemá právomoc poskytnúť takúto ochranu vyplývajúcu z § 2a ods. 3 Zákona o štátnej službe policajtov v spojení s § 9 ods. 2 a 3 a § 11 ods. 3 Antidiskriminačného zákona a § 1 ods. 4, § 7 ods. 1 a § 12 ods. 6 Zákona na ochranu oznamovateľov.

11. Žalobca sa svojím návrhom domáha právnej ochrany pred porušením zásady rovnakého zaobchádzania zo strany žalovaného konkrétne tým, že žalovaný voči nemu uskutočnil úkon, ktorý mal charakter odvetného opatrenia zakázaného podľa Zákona na ochranu oznamovateľov bez toho, aby mu predtým udelil predchádzajúci súhlas. Žalobca zdôraznil, že dostupnosť neodkladného opatrenia v takomto prípade vyplýva priamo z textu Smernice EP a Rady EÚ 2019/1937 z 23. októbra 2019 o ochrane osôb, ktoré nahlasujú porušenia práva Únie v znení nariadenia EP a Rady EÚ 2020/1503 zo 07. októbra 2020, ktorá bola v celom rozsahu implementovaná do právneho poriadku SR. Zo Smernice vyplýva, že ochrana oznamovateľov protispoločenskej činnosti je postavená na princípe rýchlej a účinnej ochrany chránenému oznamovateľovi proti pracovnoprávnym úkonom zhoršujúcim jeho postavenie, konkrétne formou zmrazenia účinkov.

12. Žalobca má za to, že ak by v konaní pred správnym súdom odôvodňoval nezákonnosť personálneho rozkazu porušením zásady rovnakého zaobchádzania, správny súd by túto žalobu postúpil civilnému súdu. Neodkladné opatrenie je procesným inštitútom upraveným v CSP, a Správny súdny poriadok takýto inštitút neupravuje. Inštitút odkladného účinku správnej žaloby nie je takýmto inštitútom, nejde o samostatný procesný nárok, ale len o rozšírenie jeho účinkov, ktoré sú s podaním žaloby spojené. Správne súdy nemajú právomoc konať o neodkladnom opatrení. Ustanovenie § 309 CSP výslovne uvádza, že neodkladné opatrenie môže byť nariadené aj v antidiskriminačných sporoch. Vecou samou v tomto konaní nie je prieskum zákonnosti a zrušenie pracovnoprávných úkonov žalovaného, ale nárok na súdnu ochranu pred porušením zásady rovnakého zaobchádzania, konkrétne povinnosti zdržať sa porušovania zásady rovnakého zaobchádzania. Vecou samou v tomto prípade je zdržovacia

žaloba. Neodkladným opatrením sa nezasiahne do kompetencií žalovaného a nezasiahne sa ani do kompetencie správneho súdu posúdiť zákonnosť personálnych rozkazov, pretože ten nie je nijako viazaný posúdením tejto otázky civilným súdom ako otázky predbežnej. Nejde tu o konkurenciu správneho a civilného súdnictva, ale o ich súbeh, ktorý je zákonom predpokladaný. Na základe uvedených dôvodov má žalobca za to, že jeho návrh na nariadenie neodkladného opatrenia je dôvodný.

13. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanovením § 324 ods. 1, 3, § 325 ods. 1, 2 písm. d), § 326 ods. 1, 2, § 328 ods. 1, § 329 ods. 1, 2, 3, § 434 CSP a vecne tým, že po preskúmaní obsahu návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a oboznámení sa s priloženými listinnými dôkazmi dospel k záveru, že mu nie je možné vyhovieť. Súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol, že pred nariadením neodkladného opatrenia musí súd vždy posúdiť, či: a) žalobca osvedčil existenciu právneho vzťahu medzi sporovými stranami, alebo existenciu subjektívneho nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana, b) žalobcom tvrdené a osvedčené skutočnosti odôvodňujú potrebu neodkladnej úpravy pomerov (princíp opodstatnenosti), c) uložením požadovanej povinnosti alebo obmedzenia možno dosiahnuť ochranu, ktorej sa žalobca domáha (princíp efektívnosti), d) navrhovaným neodkladným opatrením pokiaľ má podľa okolností prípadu dočasný charakter, sa nevytvorí nenávratný stav, e) právne účinky neodkladného opatrenia neobmedzia povinnú osobu nad mieru primeranú pomerom (princíp proporcionality), f) sledovaný účel nemožno dosiahnuť zabezpečovacím opatrením. V prejednávanej veci okrem vyššie uvedených skutočností musel súd prvej inštancie posúdiť aj otázku právomoci civilného súdu, keď nárok, ktorému sa má poskytnúť ochrana mal primárne pôvod v oblasti verejnej správy, ktorá patrí do právomoci správneho súdnictva.

14. Po vyhodnotení obsahu návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a priložených listinných dôkazov súd prvej inštancie dospel k záveru, že tu nie je daná právomoc civilného súdu na takéto nariadenie neodkladného opatrenia, akého sa žalobca domáha. Súd prvej inštancie uviedol, že civilný súd nie je oprávnený posudzovať zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu (organizačného opatrenia, personálnych rozkazov) a už vonkoncom si ju nemôže vyriešiť ako otázku prejudiciálnu, ako to žiada žalobca v rámci svojho návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Civilný súd nemôže svojim rozhodnutím zasiahnuť a rozhodnúť o zákonnosti alebo nezákonnosti rozhodnutia iného orgánu verejnej moci. Neodkladným opatrením nie je možné brániť vo výkone právomoci inému orgánu (viď uznesenie NS SR pod sp.zn. 1 Obo 240/98, R 123/1999, 7Cdo 59/2011). Preskúmanie zákonnosti personálnych rozkazov patrí do právomoci správneho súdnictva a žalobca sa môže takéto preskúmania aj domáhať, nakoľko mu to umožňuje Zákon o štátnej službe policajtov. Riadnym opravným prostriedkom proti personálnemu rozkazu riaditeľa ÚIS a riaditeľa ORPZ je podanie odvolania. I keď žalobca argumentuje, že tento proces nápravy je zdĺhavý, je to vec nastavenia príslušnej legislatívy, pričom urýchľovanie tohoto procesu prostredníctvom civilnej žaloby je obchádzaním súčasne platných právnych predpisov na úseku verejnej správy. Dovedené do dôsledku by to znamenalo, že v každom jednotlivom prípade rozhodnutí v oblasti verejnej správy, ktoré sú preskúmateľné v správnom súdnictve, by výlučne civilné sudy rozhodovali o neodkladných opatreniach v uvedených veciach, čo by ich nielenže neprimerane zaťažilo, ale porovnateľný inštitút správneho súdnictva, ktorým je odkladný účinok napadnutých rozhodnutí, by stratil svoj význam a zmysel. Neodkladné opatrenie vo veciach, ktoré by inak patrili do právomoci správnych súdov možno v civilnom konaní nariadiť len vtedy, ak povinnosť, ktorá sa takýmto neodkladným opatrením ukladá, má súvis s následnou civilnou žalobou vo veci samej. Žalobca však v rámci svojho návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, žalobu vo veci samej, ktorou by mal byť podľa obsahu antidiskriminačný spor, na civilný súd nemieni vôbec podať, nakoľko neodkladné opatrenie má podľa neho mať trvalý charakter a vec samu tak konzumovať. Takémuto prístupu žalobcu podľa názoru súdu prvej inštancie nie je vôbec možné prisvedčiť. Časovo neobmedzené neodkladné opatrenie ako ho žiada vydať žalobca, znamená faktické znemožnenie výkonu opatrení žalovaného, čo ho posúva do nerovného postavenia voči žalobcovi, ktorý sa naopak dostáva vo vzťahu k svojmu zamestnávateľovi do dominantnej pozície, čím sa narušuje princíp proporcionality, ktorý je predpokladom pre nariadenie každého neodkladného opatrenia. Nemožno v danom prípade túto pozíciu zamestnávateľa vyrovnať ani tým, že by mu súd uložil povinnosť podať na súd negatívnu žalobu podľa § 337 ods. 1 CSP, nakoľko celé konanie o veci samej by sa presunulo z roviny verejnoprávnej do súkromnoprávnej, s vylúčením prieskumnej činnosti správnych súdov, do ktorej práve predmetná oblasť právnych vzťahov primárne patrí.

15. Súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia taktiež konštatoval, že žalobca odôvodnil svoj návrh porušením zásady rovnakého zaobchádzania. Vzhľadom na osobitosti

antidiskriminačných sporov súd nemôže takýto spor rozhodnúť neodkladným opatrením konzumujúcim vec samu a to len na základe jedného podania žalobcu, pretože je tu nevyhnutné dať priestor aj protistrane, čo jednoznačne vyplýva aj z ustanovenia § 11 ods. 2 Antidiskriminačného zákona, podľa ktorého je žalovaný povinný preukázať, že neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania, pokiaľ žalobca oznámi súdu skutočnosť, z ktorých možno usudzovať, že k takému porušeniu došlo. Z uvedeného je teda zrejmé, že súd v takomto spore musí vykonať plnohodnotné dokazovanie, a preto nie je dostačujúce len osvedčenie založené výlučne na tvrdení jednej sporovej strany. Názor, že v antidiskriminačnom spore nie je možné nariadiť neodkladné opatrenie, ktoré by konzumovalo vec samu zaujal aj Krajský súd v Bratislave v spore, ktorý sám žalobca v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia označil ako „. L. (č.k. 7Co/50/2023-226 zo dňa 11.05.2023, body 40-44).

16. Súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia taktiež uviedol, že žalobca sa domáha aj uloženia povinnosti žalovanému zdržať sa uplatňovania a výkonu organizačného opatrenia ministra vnútra SR, ako aj jednotlivých personálnych rozkazov. Súd prvej inštancie má za to, že služobný pomer príslušníka PZ nemožno označiť za pracovnoprávny pomer, ako ho označuje žalobca. Služobný pomer je upravený v Zákone o štátnej službe policajtov. Ide o špecifický štátnozamestnanecký pomer v oblasti verejného práva, ktorého právna úprava má formu kódexu, jeho právna povaha odráža osobitný charakter zamestnávateľa ako nositeľa verejnej moci, s potrebou pevného začlenenia policajta do organizmu verejnej moci, s účasťou na jej výkone (uznesenie Ústavného súdu SR II. ÚS 515/2016-19 zo dňa 23.06.2016). Zdôraznil, že žalobca má možnosť brániť sa voči personálnym rozkazom podaním odvolania, o ktorom rozhoduje najbližšie nadriadený orgán, ktorý vydal personálny rozkaz a to v lehote do 60 dní. Až následne, v prípade neúspechu v odvolacom konaní s poukazom na to, že uvedený štátnozamestnanecký vzťah policajta nie je pracovnoprávnym vzťahom, môže sa žalobca obrátiť žalobou na správny súd, ktorý môže podľa § 185 písm. a) Správneho súdneho poriadku priznať takejto správnej žalobe odkladný účinok. O priznaní odkladného účinku súd rozhodne do 30 dní odo dňa doručenia vyjadrenia žalovaného, pričom nastúpením odkladného účinku dochádza k pozastaveniu účinkov rozhodnutia orgánu verejnej správy, resp. verejnej moci.

17. Súd prvej inštancie poukázal aj na to, že žalobca argumentuje porušením ustanovení Antidiskriminačného zákona a Zákona na ochranu oznamovateľov, jeho zdôvodnenie je však všeobecné, vágne a jeho tvrdenia neosvedčené. Žalobca vôbec neosvedčil, že v danom prípade organizačného opatrenia a personálnych rozkazov išlo o „odvetné“ opatrenie správneho orgánu a rovnako neosvedčil konkrétnymi skutočnosťami ani porušenie zásady rovnakého zaobchádzania jej porovnaním s inými oznamovateľmi v porovnateľnej situácii, čo by nemusel, ak by nešlo o neodkladné opatrenie, ale o vec samu. Súd prvej inštancie ďalej zdôraznil, že osvedčenie tvrdení je podmienkou nariadenia neodkladného opatrenia. To je rozdiel oproti konaniu vo veci samej, kde v antidiskriminačnom spore sa ťažisko dokazovania prenáša na žalovanú osobu. V rámci antidiskriminačného konania je možné domáhať sa žalobou vo veci samej upustenia od protiprávneho konania, ktorým dochádza k porušovaniu zásady rovnakého zaobchádzania, nápravy protiprávneho stavu, poskytnutia primeraného zadosťučinenia, alebo náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Petit návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia však smeruje k zdržovacej žalobe. Antidiskriminačné spory predstavujú osobitnú kategóriu sporov v civilnom súdnom konaní. Žalovaný má v takomto konaní povinnosť tvrdenia, kedy musí preukázať, že k porušeniu zásad rovnakého zaobchádzania nedošlo. Ak žalovaný neposkytne takéto tvrdenia, má sa za to, že diskriminácia bola preukázaná. V antidiskriminačnom spore aj z tohoto dôvodu nemožno rozhodnúť bez vyjadrenia protistrany a bez vykonania dokazovania. Naproti tomu o neodkladnom opatrení sa rozhoduje len na základe tvrdení žalobcu, ktoré musia byť osvedčené a súd pri svojom rozhodovaní nevykonáva dokazovanie. Súd prvej inštancie preto uzatvoril, že žalobca neosvedčil svoje tvrdenia, a nariadením neodkladného opatrenia by prišlo k porušeniu zásady proporcionality a žalovaný by bol obmedzený neprimeraným spôsobom. Vytvoril by sa aj nenávratný stav, ktorý sa môže vytvoriť len rozhodnutím vo veci samej, čo vzhľadom na to, že ide o spor podľa Antidiskriminačného zákona, nie je tento prípad, lebo má konzumovať vec samu.

18. Súd prvej inštancie teda zdôraznil, že nemá právomoc pozastaviť ani organizačné opatrenie ministra vnútra SR. Organizačné opatrenia, majúce za následok zmenu organizačnej štruktúry smerujúcu k zefektívneniu činnosti štátneho orgánu, vôbec nepatria do prieskumnej činnosti súdov a sú z nej vylúčené, nemožno ich zmeniť, zrušiť, vyhlásiť za neplatné, ale ani pozastaviť ich účinnosť, či uložiť povinnosť zdržania sa ich uplatňovania v rámci nariadenia neodkladného opatrenia. Záverom súd prvej inštancie poznamenal, že pod návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia je ako žalobca uvedená

iná osoba než žalobca, a to H.. E.. H. Ď., a dátum narodenia žalobcu je v ňom iný než je uvedený v následnej advokátovi udelenej plnej moci.

19. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal žalobca odvolanie, a to z dôvodov, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [§ 365 ods. 1 písm. b) CSP]; a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 365 ods. 1 písm. h) CSP]. Žalobca v rámci podaného odvolania poukázal na to, že prvoinštančný súd odôvodnil zamietnutie návrhu nedostatkom svojej právomoci vydať navrhované neodkladné opatrenie. Tento záver je podľa názoru žalobcu dôsledkom nesprávneho právneho posúdenia splnenia procesnej podmienky právomoci civilného súdu [§ 365 ods. 1 písm. h) CSP], a zároveň predstavuje nesprávny procesný postup porušujúci právo žalobcu na spravodlivý proces v podobe odmietnutia spravodlivosti (denegatio iustitiae) [§ 365 ods. 1 písm. b) CSP]. Žalobca uviedol, že prvoinštančný súd nesprávne právne posúdil otázku svojej právomoci nariadiť navrhované neodkladné opatrenie, čím naplnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b) a h) CSP. Žalobca v rámci podaného odvolania namieta, že závery súdu prvej inštancie uvedené v rozhodnutí sú nesprávne a z častí aj zmaťochné, a to predovšetkým preto, že súd prvej inštancie selektívne ignoroval § 2a ods. 1 a 3 Zákona o štátnej službe policajtov a § 9 ods. 2 a § 11 ods. 3 Antidiskriminačného zákona a s týmito ustanoveniami sa v napadnutom uznesení riadne nevysporiadal, napriek tomu, že boli pre posúdenie jeho právomoci podstatné a žalobca v návrhu priamo od týchto ustanovení odvodzoval existenciu právomoci civilného súdu. Zdôraznil, že právomoc civilného súdu je vo veciach ochrany pred diskrimináciou výslovne daná. Poukázal na ustanovenie § 2a ods. 1 a 3 Zákona o štátnej službe policajtov. Odkaz citovaných ustanovení na „súd“ znamená v tomto prípade všeobecný súd podľa CSP. Rozhodovanie antidiskriminačných sporov, ako aj individuálnych pracovnoprávných sporov patrí do právomoci všeobecných súdov, pričom CSP špecificky upravuje antidiskriminačné spory ako spory s ochranou slabšej strany, v rámci § 307 a nasl. Ak má civilný súd právomoc rozhodovať antidiskriminačné spory meritórne, potom má aj právomoc rozhodovať o nariadení neodkladného opatrenia na ochranu pred diskrimináciou. Odkaz na „osobitný zákon“ znamená v tomto prípade odkaz na Antidiskriminačný zákon, konkrétne na jeho § 9 ods. 2 a 3 a § 11 ods. 3. Poukázal na znenie ustanovenie § 9 ods. 2 Antidiskriminačného zákona podľa ktorého: „Každý sa môže domáhať svojich práv na súde, ak sa domnieva, že je alebo bol dotknutý na svojich právach, právom chránených záujmoch alebo slobodách nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania. Môže sa najmä domáhať, aby ten, kto nedodržel zásadu rovnakého zaobchádzania, upustil od svojho konania, ak je to možné, napravil protiprávny stav alebo poskytol primerané zadosťučinenie; ak ide o nedodržanie zásady rovnakého zaobchádzania z dôvodu oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti, môže sa tiež domáhať neplatnosti právneho úkonu, ktorého účinnosť bola podľa osobitného predpisu pozastavená.“ Podľa § 9 ods. 3 Antidiskriminačného zákona: „Ak by primerané zadosťučinenie nebolo dostačujúce, najmä ak nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania bola značným spôsobom znížená dôstojnosť, spoločenská vážnosť alebo spoločenské uplatnenie poškodenej osoby, môže sa tá domáhať aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Sumu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a všetky okolnosti, za ktorých došlo k jej vzniku.“ Tento odsek sa v danom prípade neaplikoval, pretože žalobca sa náhrady nemajetkovej ujmy nedomáhal; žalobca ho uviedol len pre úplnosť kontextu. Podľa § 11 ods. 3 Antidiskriminačného zákona: „Na konanie vo veciach súvisiacich s porušením zásady rovnakého zaobchádzania sa vzťahuje Občiansky súdny poriadok, ak tento zákon neustanovuje inak.“ Pre tunajší prípad (ochrana chráneného oznamovateľa závažnej protispoločenskej činnosti podľa Zákona o ochrane oznamovateľov pred rozdielnym zaobchádzaním, z dôvodu oznámenia protispoločenskej činnosti) Antidiskriminačný zákon neustanovuje inak, a preto sa na toto konanie iniciované pre porušenie zásady rovnakého zaobchádzania aplikuje CSP v celom svojom rozsahu, vrátane inštitútu neodkladného opatrenia. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že na účely § 3 a § 4 CSP, podľa ktorých „[súdy prejednávajú a rozhodujú súkromnoprávne spory a iné súkromnoprávne veci, ak ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú iné orgány]“ a „[iné spory a veci prejednávajú a rozhodujú súdy, len ak to ustanovuje zákon]“ je toto konanie sporom (vecou) spadajúcou pod § 4 CSP na základe § 11 ods. 3 Antidiskriminačného zákona. Pre vylúčenie pochybností je vhodné doplniť, že odkaz na „Občiansky súdny poriadok“ v § 11 ods. 3 Antidiskriminačného zákona nie je možné vykladať ako odkaz na Správny súdny poriadok a to najmä z nasledujúcich dôvodov. Poskytovanie súdnej ochrany pred diskrimináciou patrí do výlučnej právomoci civilných súdov podľa CSP, a tento záver nevyplýva len z odkazu na „Občiansky súdny poriadok“ v § 11 ods. 3 Antidiskriminačného zákona, ale predovšetkým z rozsahu právnej ochrany podľa § 2a ods. 1 a 3 Zákona o štátnej službe policajtov v spojení s § 9 ods. 2 a 3 Antidiskriminačného

zákona. Súdnu ochranu v rozsahu vymedzenom v § 2a ods. 1 a 3 Zákona o štátnej službe policajtov v spojení s § 9 ods. 2 a 3 Antidiskriminačného zákona totiž môže žalobcovi poskytnúť výlučne civilný súd v konaní podľa CSP. Správny súd nemôže tento rozsah právnej ochrany poskytnúť žalobcovi v žiadnom konaní podľa Správneho súdneho poriadku. Správny súd nemôže o správnej žalobe rozhodnúť výrokom podľa § 9 ods. 2 alebo 3 Antidiskriminačného zákona, ale iba výrokom, ktorý pripúšťa Správny súdny poriadok (zrušenie napadnutého rozhodnutia, prípadne vrátenie veci správneho orgánu na ďalšie konanie). Jedine v konaní o správnej žalobe proti inému zásahu orgánu verejnej správy by mohol správny súd rozhodnúť tak, že zakáže žalovanému pokračovať v napadnutom inom zásahu a ak je to možné, prikáže mu obnoviť stav pred zásahom (§ 262 ods. 1 Správneho súdneho poriadku), avšak tá v tomto prípade jednoznačne prípustná nie je, nakoľko v tomto prípade ide celkom jednoznačne o rozhodnutia správneho orgánu a nie iné zásahy správneho orgánu a okrem toho, ani pri tomto druhu správnej žaloby nemá správny súd právomoc poskytnúť právnu ochranu v celom rozsahu § 9 ods. 2 a 3 Antidiskriminačného zákona (napríklad nemôže priznať primerané zadosťučinenie). Jedna a tá istá skutková podstata nemôže byť zároveň rozhodnutím orgánu verejnej správy [§ 3 ods. 1 písm. b) Správneho súdneho poriadku] aj iným zásahom orgánu verejnej správy [§ 3 ods. 1 písm. e) Správneho súdneho poriadku]. Ide o pojmy, ktoré sa jednoznačne navzájom vylučujú, pričom kým personálny rozkaz je bezpochyby rozhodnutím orgánu verejnej správy vydaným v administratívnom konaní podľa dvanásťtej časti Zákona o štátnej službe policajtov, ktoré zakladá, mení, zrušuje alebo deklaruje práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby (proti ktorému je navyše prípustný aj opravný prostriedok), o iný zásah orgánu verejnej správy môže ísť iba v prípade, ak ide o faktický postup vykonaný pri plnení úloh v oblasti verejnej správy, ktorým sú alebo môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby dotknuté (nejde teda o situáciu, ktorá by bola dokumentovaná vydaním rozhodnutia). Keďže v prípade personálneho rozkazu jednoznačne ide o rozhodnutie orgánu verejnej správy, nemôže ísť zároveň o iný zásah orgánu verejnej správy. Preto je vylúčené, aby mohol byť personálny rozkaz napadnutý správnu žalobou proti inému zásahu orgánu verejnej správy. Personálny rozkaz môže byť napadnutý iba všeobecnou správnu žalobou, čo žalobca aj plánuje urobiť, keď budú na to splnené zákonné podmienky (rozhodnutie o opravnom prostriedku). Právomoc správneho súdu pri rozhodovaní o všeobecnej správnej žalobe je však limitovaná na zrušenie personálneho rozkazu a rozhodnutia o opravnom prostriedku proti nemu (§ 191 ods. 1 a 3 Správneho súdneho poriadku) a prípadné vrátenie veci na ďalšie konanie žalovanému (§ 191 ods. 4 Správneho súdneho poriadku). Správny súd nemá právomoc poskytnúť žalobcovi právnu ochranu v rozsahu garantovanom podľa § 2a ods. 1 a 3 Zákona o štátnej službe policajtov a § 9 ods. 2 a 3 a § 11 ods. 3 Antidiskriminačného zákona. Okrem toho, v konaniach podľa § 9 ods. 2 a 3 Antidiskriminačného zákona ako tzv. konaniach s ochranou slabšej strany sa uplatňujú viaceré procesné odklony, ako napríklad: (i) obrátené dôkazné bremeno, tzn. žalobcovi stačí diskrimináciu tvrdiť a žalovaný musí preukazovať, že neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania (viď § 11 ods. 2 Antidiskriminačného zákona a čl. 21 ods. 5 Smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2019/1937 zo 23. októbra 2019 o ochrane osôb, ktoré nahlasujú porušenia práva Únie (Ú. v. EÚ L 305, 26.11.2019) v znení nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2020/1503 zo 07. októbra 2020 (Ú. v. EÚ L 347, 20.10.2022) (ďalej len „Smernica“)); (ii) rozšírená možnosť právneho zastupovania žalobcu (§ 308 CSP); alebo (iii) rozšírená poučovacia povinnosť súdu (§ 309 CSP). Tieto odklony je možné uplatniť iba v konaní podľa CSP, pretože: (i) pokiaľ ide o obrátené dôkazné bremeno podľa § 11 ods. 2 Antidiskriminačného zákona, toto je v konaní podľa CSP možné uplatniť na základe § 315 ods. 2 CSP, pričom Správny súdny poriadok neobsahuje žiadne ekvivalentné ustanovenie, ktoré by umožňovalo správnu súdu obrátiť dôkazné bremeno v konaní podľa Správneho súdneho poriadku a (ii) pokiaľ ide o ostatné vyššie uvedené odklony, Správny súdny poriadok neobsahuje žiadne ekvivalentné ustanovenia, ktoré by umožňovali poskytnúť slabšej strane tento rozsah ochrany v konaní podľa Správneho súdneho poriadku. Tvrdenie, že odkaz na „Občiansky súdny poriadok“ v § 11 ods. 3 Antidiskriminačného zákona znamená odkaz na CSP, preto nie je snahou o neprípustne zužujúci výklad tohto legislatívneho opomenutia, ale o systematický výklad tohto pojmu vyplývajúci z rozsahu hmotnoprávnej a procesnej ochrany pred diskrimináciou podľa v § 2a ods. 1 a 3 Zákona o štátnej službe policajtov v spojení s § 9 ods. 2 a 3 a § 11 Antidiskriminačného zákona, ktorú môže podľa platného a účinného právneho stavu v zákonom garantovanom rozsahu poskytnúť výlučne civilný súd v konaní podľa CSP. Z vyššie citovaných ustanovení je zrejmé, že aj príslušníci policajného zboru majú zákonom garantovaný nárok na súdnu ochranu pred porušením zásady rovnakého zaobchádzania v služobnom pomere, pričom kompetentným orgánom na poskytnutie tejto súdnej ochrany je výlučne civilný súd v rámci civilného sporového konania. Žiadny iný súd (a osobitne správny súd) totiž nemá právomoc poskytnúť žalobcovi právnu ochranu vyplývajúcu z § 2a ods. 3 Zákona o štátnej službe policajtov v spojení s § 9 ods. 2 a 3 a § 11 ods. 3 Antidiskriminačného zákona.

Žalobca v rámci podaného odvolania ďalej uviedol, že v tomto prípade nestotožňuje služobný pomer príslušníka policajného zboru s pracovnoprávnym pomerom (ako v bode 57 odôvodnenia napadnutého uznesenia nesprávne uvádza prvoinštančný súd). Žalobca však na tomto mieste opätovne zdôrazňuje, že príslušníci Policajného zboru majú taktiež možnosť domáhať sa súdnej ochrany pred porušením zásady rovnakého zaobchádzania v služobnom pomere, vrátane ochrany pred diskrimináciou z dôvodu oznámenia závažnej protispoločenskej činnosti. Z návrhu je zrejmé, že žalobca sa návrhom domáhal právnej ochrany pred porušením zásady rovnakého zaobchádzania (zákazu diskriminácie) zo strany žalovaného ako jeho zamestnávateľa a služobného úradu, ku ktorému došlo konkrétne tým, že žalovaný voči nemu uskutočnil pracovnoprávny úkon, ktorý mal charakter odvetného opatrenia, zakázaného podľa § 1 ods. 4 Zákona o ochrane oznamovateľov bez toho, aby na jeho uskutočnenie získal predchádzajúci súhlas Úradu na ochranu oznamovateľov (ďalej len „Úrad“) vyžadovaný podľa § 7 ods. 1 Zákona o ochrane oznamovateľov; a (b) tejto ochrany sa žalobca domáhal spôsobom a v rozsahu ustanovenom v § 2a ods. 1 a 3 Zákona o štátnej službe policajtov a v spojení s § 9 ods. 2 a 3 a § 11 ods. 3 Antidiskriminačného zákona. Žalobca sa teda návrhom nedomáha preskúmania zákonnosti alebo nezákonnosti rozhodnutia iného orgánu verejnej moci, ako tvrdí prvoinštančný súd (čo patrí do právomoci správnych súdov), ale domáha sa výlučne toho, „aby ten, kto nedodržel zásadu rovnakého zaobchádzania, upustil od svojho konania“ a „ak je to možné, napravil protiprávny stav“; teda právnej ochrany, ktorej sa žalobca môže domáhať jedine podľa § 2a ods. 3 Zákona o štátnej službe policajtov v spojení s § 9 ods. 2 a 3 Antidiskriminačného zákona, a ktorej poskytnutie patrí podľa § 11 ods. 3 Antidiskriminačného zákona do výlučnej právomoci civilných súdov podľa CSP. Je vecou dispozičného oprávnenia žalobcu, či sa súdnej ochrany podľa § 2a ods. 1 a 3 Zákona o štátnej službe policajtov a v spojení s § 9 ods. 2 a 3 a § 11 ods. 3 Antidiskriminačného zákona rozhodne domáhať žalobou vo veci samej alebo návrhom na vydanie neodkladného opatrenia, pričom poukázal na výslovnú prípustnosť neodkladných opatrení v antidiskriminačných sporoch podľa § 309 písm. b) CSP a v individuálnych pracovnoprávných sporoch podľa § 318 písm. b) CSP. Žalobca sa v danom prípade rozhodol pre neodkladné opatrenie, práve s poukazom na povahu veci - proti žalobcovi boli vydané a sú vykonávané pracovnoprávne úkony v priamom rozpore s § 1 ods. 4 a § 7 ods. 1 Zákona o ochrane oznamovateľov [teda pracovnoprávne úkony, na ktoré sa vyžadoval predchádzajúci súhlas Úradu, vykonal žalovaný ako zamestnávateľ a služobný úrad bez takéhoto súhlasu], čím je zo strany žalovaného porušovaná zákonná ochrana oznamovateľa závažnej protispoločenskej činnosti a so žalobcom je zaobchádzané v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania, z dôvodu oznámenia závažnej protispoločenskej činnosti (žalovaný mal zákonnú povinnosť preukázať v konaní pred Úradom o udelenie súhlasu, že tri na seba naväzujúce pracovnoprávne úkony - organizačné opatrenie, ktoré bolo podkladom pre personálny rozkaz č. 47, ktorý bol zase podkladom pre následný personálny odkaz č. 97 neboli odvetným opatrením) a žalobca bol týmito pracovnoprávnymi úkonmi preradený na podstatne nižšiu pracovnú pozíciu (na základnom útvare policajného zboru), s iným miestom výkonu práce a do podstatne nižšej platovej triedy (z 9. platovej triedy do 4. platovej triedy). Žalobca má za to, že v návrhu, povinná dostupnosť neodkladného opatrenia v takomto prípade vyplýva priamo z textu Smernice, ktorá bola v celom rozsahu implementovaná do právneho poriadku Slovenskej republiky predovšetkým Zákomom na ochranu oznamovateľov v spojení s Antidiskriminačným zákonom. Podľa bodu 96 preambuly Smernice, ktorá slúži ako interpretačná pomôcka pre výklad a aplikáciu Smernice: „Pre nahlasujúce osoby majú osobitný význam predbežné prostriedky nápravy až do ukončenia súdnych konaní, ktoré môžu byť zdĺhavé. Konkrétne by pre nahlasujúce osoby mali byť dostupné aj predbežné opatrenia, ako sú ustanovené vo vnútroštátnom práve, na zastavenie hrozieb, pokusov alebo pokračujúcich odvetných opatrení, ako je obťažovanie, alebo na zabránenie niektorým formám odvetných opatrení, ako je prepustenie, ktoré môže byť ťažké zvrátiť po uplynutí dlhého obdobia a ktoré môže jednotlivca finančne zruinovať, čo je perspektíva, ktorá môže vážne odradiť potenciálnych oznamovateľov.“ Podľa článku 21 ods. 6 Smernice (ktorý už je jej normatívnym a záväzným textom), chránení oznamovateľa protispoločenskej činnosti vrátane štátnych zamestnancov v služobnom pomere „musia mať podľa potreby prístup k nápravným opatreniam proti odvetným opatreniam vrátane predbežného opatrenia až do ukončenia súdneho konania, a to v súlade s vnútroštátnym právom“. Medzi takéto „nápravné opatrenia“ alebo „predbežné opatrenia“ ustanovené v právnom poriadku Slovenskej republiky možno zahrnúť predchádzajúci súhlas Úradu s pracovnoprávnymi úkonmi podľa § 7 Zákona o ochrane oznamovateľov, pozastavenie účinnosti pracovnoprávneho úkonu Úradom podľa § 12 Zákona o ochrane oznamovateľov, ako aj neodkladné opatrenie podľa § 324 a nasl. CSP v spojení s § 2a ods. 1 a 3 Zákona o štátnej službe policajtov a § 9 ods. 2 a 3 a § 11 ods. 3 Antidiskriminačného zákona. Zo Smernice teda vyplýva, že ochrana oznamovateľov protispoločenskej činnosti je postavená na princípe poskytnutia rýchlej a účinnej ochrany chránenému oznamovateľovi proti akýmkoľvek pracovnoprávnymi úkonom zhoršujúcim jeho postavenie

v pracovnoprávnom vzťahu, konkrétne formou „zmrazenia“ účinkov, resp. vykonávania a uplatňovania takýchto pracovnoprávnych úkonov voči chránenému oznamovateľovi. Žalobca zdôraznil, že smernica bola do právneho poriadku Slovenskej republiky implementovaná úplne a správne. Jej požiadavky na dostupnosť neodkladnej predbežnej ochrany pre chráneného oznamovateľa protispoločenskej činnosti uvedené v bode 96 jej preambuly a v jej článku 21 ods. 6 sú v právnom poriadku Slovenskej republiky premietnuté v § 7 a § 12 Zákona o ochrane oznamovateľov, v § 2a ods. 1 a 3 Zákona o štátnej službe policajtov v spojení s § 9 ods. 2 a 3 a § 11 ods. 3 Antidiskriminačného zákona a v § 324 a nasl. CSP. Ak by však ohľadom miery implementácie týchto požiadaviek Smernice do vnútroštátneho právneho poriadku vyvstal akýkoľvek spor, potom je podľa čl. 3 ods. 1 CSP a podľa judikatúry Súdneho dvora Európskej únie (napr. Colson a Kamann, C-14/83, Pfeiffer, C-397/01 a Adeneler C-212/04) povinnosťou súdov vykladať vnútroštátne právo v súlade so Smernicou. Má za to, že súd prvej inštancie takýmto spôsobom nepostupoval a úplne takýto „eurokonformný“ výklad pri svojom rozhodovaní ignoroval, a to aj napriek tomu, že ho na to žalobca už v rámci návrhu výslovne upozornil. Prvoinštančný súd v napadnutom uznesení odkázal na Smernicu len v rámci zhrnutia argumentácie žalobcu (body 19 a 20 odôvodnenia napadnutého uznesenia) a ďalej sa k jej aplikácii a výkladu v rámci odôvodnenia napadnutého uznesenia nijako nevyjadril. Opätovne zdôraznil, že pokiaľ by žalobca v konaní pred správnym súdom odôvodňoval nezákonnosť personálneho rozkazu porušením zásady rovnakého zaobchádzania, správny súd by takúto žalobu musel postúpiť civilnému súdu, keďže správne súdy nepreskúmajú súkromnoprávne spory a iné veci, v ktorých je daná právomoc civilných súdov podľa § 3 a § 4 CSP. Potvrdzuje to aj uznesenie kompetenčného senátu Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1KO/10/2020 z 25. novembra 2020, na ktoré žalobca odkazoval už skôr v rámci svojho návrhu, v ktorom sa žalobkyňa v spore proti žalovanej Sociálnej poisťovni domáhala nápravy ujmy (zrušenia rozhodnutia a vrátenia nezákonne odňatého starobného dôchodku), ktorá jej mala byť spôsobená rozhodnutím žalovanej. Žalobkyňa sa domáhala nápravy výslovne poukazujúc na ustanovenia § 6 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v spojení s Antidiskriminačným zákonom. Rozhodnutie Sociálnej poisťovne pritom bolo už potvrdené aj správnymi súdmi. Okresný súd Bratislava I toto konanie zastavil a vec postúpil Krajskému súdu v Bratislave, ktorý ju postúpil Krajskému súdu v Žiline ako súdu miestne príslušnému. Krajský súd v Žiline s postúpením nesúhlasil a predložil spor Najvyššiemu súdu SR podľa § 18 ods. 4 Správneho súdneho poriadku. Kompetenčný senát Najvyššieho súdu SR konštatoval, že žalobkyňa sa nedomáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia vydaného žalovanou, ale domáhala sa právnej ochrany podľa Antidiskriminačného zákona, a preto nešlo o vec patriacu do správneho súdnictva, ale vecne a miestne príslušným bol civilný súd podľa CSP. Vyššie uvedené rozhodovacie činnosť však prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia opäť nevzal do úvahy. Žalobca má za to, že závery prvoinštančného súdu sú nesprávne a v časti aj zmätočné, a to predovšetkým preto, že súd prvej inštancie vôbec nevzal do úvahy Antidiskriminačný rozmer posudzovanej veci, ktorý je pre posúdenie jeho právomoci podstatný a od ktorého je nevyhnutné odvodzovať existenciu právomoci civilného súdu. Žalobca zdôraznil, že inštitút neodkladného opatrenia v Antidiskriminačných veciach zároveň v žiadnom prípade nie je možné považovať za „urýchľovanie tohto procesu [pozn. opravných prostriedkov voči personálnym rozkazom] prostredníctvom civilnej žaloby“ či nazvať „obchádzaním súčasne platných právnych predpisov na úseku verejnej správy“ ako sa o to snaží prvoinštančný súd, keďže tieto prostriedky existujú popri sebe a ich použitie zo strany žalobcu sa navzájom nevylučuje, a teda ani neurýchľuje a neobchádza. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého uznesenia ďalej len okrajovo vysporiadal s nedávnym rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave vo veci sp.zn. 7Co/50/2023 (prípadovej verejne známy ako „-“), na ktoré vo svojej argumentácii odkazoval žalobca, kde sa krajský súd zaoberal otázkou právomoci na nariadenie neodkladného opatrenia v obdobnej právnej situácii (porušenie zákazu diskriminácie vo verejnoprávnom vzťahu). Krajský súd v tejto veci konštatoval, že právomoc civilného súdu na nariadenie takéhoto neodkladného opatrenia je daná. Závery Krajského súdu v Bratislave sú v celom rozsahu aplikovateľné aj na tunajšiu vec a potvrdzujú správnosť argumentácie žalobcu a naopak nesprávnosť záverov prvoinštančného súdu. Z rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave si súd prvej inštancie vybral výlučne body 40-44, podľa ktorých v antidiskriminačnom spore nie je možné nariadiť neodkladné opatrenie, ktoré by konzumovalo vec samú. Žalobca ďalej v rámci podaného odvolania zdôraznil, že prvoinštančný súd si bezdôvodne nesprávne vykladá úmysel žalobcu, keď v bode 55 odôvodnenia napadnutého uznesenia uvádza, že žalobca žalobu vo veci samej, ktorou by mal byť podľa obsahu antidiskriminačný spor, na civilný súd vôbec nemieni podať. A to aj napriek tomu, že sám žalobca v bode 79 návrhu navrhol súdu prvej inštancie, aby v prípade, ak bude považovať za potrebné podať po nariadení neodkladného opatrenia aj žalobu vo veci samej, v neodkladnom opatrení zaviazal žalobcu na takýto procesný postup v primeranej lehote. Z uvedeného jasne vyplýva, že žalobca nevylučuje možnosť podať na

civilný súd antidiskriminačnú žalobu vo veci samej, ak by prvoinštančný súd vyhodnotil takúto potrebu, napr. aj s ohľadom na zásadu rovnosti sporových strán a zásadu proporcionality, na ktoré odkazuje súd v odôvodnení napadnutého uznesenia. Okrem toho zdôraznil, že ak by súd dospel k záveru, že naozaj nemá právomoc vydať navrhované neodkladné opatrenie, potom to nie je dôvod na zamietnutie návrhu, ale na zastavenie konania a postúpenie veci orgánu, ktorý takú právomoc má. Tento záver vyplýva tak z § 9 a 10 CSP („Ak spor alebo vec nepatrí do právomoci súdu Slovenskej republiky, súd konanie bezodkladne zastaví“; „Ak spor alebo vec patrí do právomoci iného orgánu Slovenskej republiky, súd konanie bezodkladne zastaví a spor alebo vec mu postúpi.“), ako aj z § 2 ods. 3 Zákona o súdoch, druhej vety („Súd nemôže vysloviť, že vec nepatrí do právomoci súdu, ak ju nemôže postúpiť na konanie a rozhodnutie inému orgánu verejnej moci.“). Citované ustanovenia CSP a Zákona o súdoch zabezpečujú, aby nedochádzalo k odmietaniu spravodlivosti. Žalobcovi teda nie je zrejmé, z čoho, resp. z akého ustanovenia platného a účinného právneho predpisu prvoinštančný súd vyvodzuje svoj záver, že organizačné opatrenia nepatria do prieskumnej činnosti súdov a sú z nej vylúčené, nemožno ich zmeniť, zrušiť, vyhlásiť za neplatné, ale ani pozastaviť ich účinnosť, či uložiť povinnosť zdržania sa ich uplatňovania v rámci nariadenia neodkladného opatrenia. V prvom rade, žalobca sa nedomáha zmeny, zrušenia, vyhlásenia za neplatné, ale ani pozastavenia účinnosti organizačného opatrenia. Ako žalobca uviedol už v návrhu, predmetom návrhu nie je preskúmanie zákonnosti, ale ochrana žalobcu pred porušením zásady rovnakého zaobchádzania, teda diskrimináciou zo strany žalovaného z dôvodu oznámenia závažnej protispoločenskej činnosti. Navyše, na účely Zákona o ochrane oznamovateľov a Antidiskriminačného zákona ide nepochybne o pracovnoprávny úkon [„Zamestnávateľ môže urobiť právny úkon alebo vydať rozhodnutie v pracovnoprávnom vzťahu (ďalej len 'pracovnoprávny úkon')...“] urobený voči žalobcovi bez predchádzajúceho súhlasu Úradu, ktorým došlo k menej priaznivému zaobchádzaniu so žalobcom ako oznamovateľom závažnej protispoločenskej činnosti oproti iným oznamovateľom závažnej protispoločenskej činnosti, ktorí majú zákonom priznanú ochranu vo forme udelenia predchádzajúceho súhlasu Úradu. Organizačné opatrenie a personálny rozkaz sú navyše na seba nadväzujúce a vzájomne podmienené pracovnoprávne úkony (existencia jedného bez ostatných nie je možná). Nariadením navrhovaného neodkladného opatrenia civilný súd nezasiahne do žiadnej kompetencie iného orgánu verejnej moci ani nebude brániť v jej výkone. Žalobca poukázal na to, že prvoinštančný súd nesprávne vyhodnotil vzťah medzi preskúmaním zákonnosti a zrušovaním rozhodnutí orgánov verejnej správy, prípadne pozastavovaním účinnosti takýchto rozhodnutí na jednej strane (čo patrí do výlučnej právomoci nadriadených správnych orgánov a následne správnych súdov) a poskytovaním právnej ochrany pred porušením zásady rovnakého zaobchádzania, t.j. pred diskrimináciou na strane druhej (čo patrí do výlučnej právomoci civilných súdov). V dôsledku toho súd nesprávne vyhodnotil aj otázku, čo je v tomto prípade „vecou samou“, t.j. meritom veci. Vecou samou, t.j. meritom veci v tomto konaní nie je prieskum zákonnosti a zrušenie organizačného opatrenia a personálnych rozkazov či pozastavenie ich účinkov, ale je ňou nárok na súdnu ochranu pred porušením zásady rovnakého zaobchádzania, konkrétne uloženie povinnosti zdržať sa porušovania zásady rovnakého zaobchádzania, t.j. diskriminačného konania žalovaného voči žalobcovi. To znamená, že vecou samou je v tomto prípade tzv. „zdržovacia žaloba“ (v právnej teórii nazývaná aj žalobou „negatórna“ - actio negatoria), ktorú má žalobca k dispozícii podľa § 2a ods. 1 a 3 Zákona o štátnej službe policajtov v spojení s § 9 ods. 2 a 3 a § 11 ods. 3 Antidiskriminačného zákona. Takáto žaloba môže podľa § 325 ods. 2 písm. d) a § 330 ods. 2 CSP mať aj podobu návrhu na vydanie neodkladného opatrenia a súd môže o nej touto procesnou formou rozhodnúť, ak sú na to splnené zákonné podmienky podľa § 325 ods. 1 CSP (v tunajšom prípade potreba bezodkladnej úpravy pomerov). Do kompetencie žalovaného sa neodkladným opatrením nezasiahne ani sa mu nezabráni v jej výkone preto, lebo nariadenie navrhovaného neodkladného opatrenia nijako nebráni žalovanému, aby vydal nové organizačné opatrenie, resp. aby boli voči žalobcovi vydané nové personálne rozkazy s rovnakým výrokom potom, ako k tomu bude udelený predchádzajúci súhlas Úradu podľa § 7 ods. 1 Zákona o ochrane oznamovateľov. Do kompetencie správneho súdu preskúmať zákonnosť pracovnoprávnych úkonov žalovaného a zrušiť ich na základe správnej žaloby sa neodkladným opatrením nezasiahne ani sa nezabráni v jej výkone preto, lebo neodkladné opatrenie takémuto prieskumu nijakým spôsobom nebráni a správny súd nie je v takomto konaní viazaný prípadným predchádzajúcim právnym posúdením otázky zákonnosti personálneho rozkazu civilným súdom ako predbežnej otázky na účely rozhodnutia o neodkladnom opatrení. V žiadnom prípade teda nie je možné uzavrieť, tak ako to spravil prvoinštančný súd, že neodkladné opatrenie, ako ho žiada žalobca, znamená faktické znemožnenie výkonu opatrení žalovaného, ktoré ho posúva do nerovného postavenia voči žalobcovi. Zásah do iných kompetencií iných štátnych orgánov a bránenie v ich výkone nariadením navrhovaného neodkladného opatrenia neprichádza do úvahy ani hypoteticky. V takýchto prípadoch teda nejde o konkurenciu prostriedkov

právnej ochrany (správne súdnictvo vs. civilné sporové konanie), ale o ich súbeh, ktorý je navyše zákonom predpokladaný, a to už spomínanými ustanoveniami § 2a ods. 1 a 3 Zákona o štátnej službe policajtov, ktorý priamo odkazuje na § 9 ods. 2 a 3 a § 11 ods. 3 Antidiskriminačného zákona. Civilný súd preto nemôže rezignovať na poskytnutie ochrany podľa týchto ustanovení len z toho dôvodu, že zásah do práv a právom chránených záujmov jednotlivca bol spôsobený pracovnoprávnymi úkonmi majúcimi zhodu okolností formu rozhodnutia orgánu verejnej správy. Opak by znamenal, že príslušníci Policajného zboru nemajú vôbec nárok na neodkladnú právnu ochranu pred diskrimináciou, pretože všetky pracovnoprávne úkony sa vo vzťahu k nim realizujú formou personálnych rozkazov. Týmto spôsobom by došlo k znemožneniu obligatórnej predbežnej ochrany poskytovanej zákonom o ochrane oznamovateľov (v nadväznosti na čl. 21 ods. 6 Smernice) a tiež Antidiskriminačným zákonom s poukazom na § 2a ods. 1 a 3 Zákona o štátnej službe policajtov, nakoľko ak by nebola daná právomoc civilného súdu na rozhodnutie o neodkladnom opatrení, nebola by daná ani právomoc súdu na konanie o antidiskriminačnej žalobe vo veci samej. Civilný súd môže v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia na ochranu pred diskrimináciou posúdiť otázku zákonnosti rozhodnutia žalovaného (orgánu verejnej moci) ako otázku predbežnú v zmysle § 194 ods. 1 a 2 CSP, pokiaľ je to pre jeho rozhodnutie potrebné. Prvoinštančný súd sa preto v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia mohol zaoberať zákonnosťou rozhodnutia žalovaného voči žalobcovi (organizačného opatrenia, personálnych rozkazov) z hľadiska posúdenia ich súladu s ustanovením § 7 ods. 1 Zákona o ochrane oznamovateľov, pričom tento záver bol kľúčový (a jediný podstatný) pre záver o (ne)dodržaní zákazu diskriminácie, z dôvodu oznámenia závažnej protispoločenskej činnosti žalobcom. Súd prvej inštancie len stručne konštatoval, že nie je oprávnený posudzovať zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu (organizačného opatrenia a personálnych rozkazov) a už vôbec si ju nemôže vyriešiť ako otázku prejudiciálnu, ako to žiada žalobca. Prvoinštančný súd pritom nijakým spôsobom bližšie nezodôvodnil, prečo sa podľa neho ustanovenia § 194 ods. 1 a 2 CSP v tomto prípade neaplikujú. Je totiž potrebné rozlišovať konečné rozhodnutie o zákonnosti resp. nezákonnosti pracovnoprávných aktov v rámci správneho súdnictva a predbežné posúdenie zákonnosti pracovnoprávných aktov na účely civilného antidiskriminačného konania. Ak by v rámci správneho súdnictva aj došlo k situácii, kedy správny súd konštatuje zákonnosť organizačného opatrenia a personálnych rozkazov, avšak nariadené neodkladné opatrenie by obmedzovalo žalovaného v ich uplatňovaní a výkone, tento stav je plne napravitel'ný zákonnými prostriedkami. V takejto situácii by žalovanému nič nebránilo podať buď návrh na zrušenie neodkladného opatrenia (§ 334 CSP) alebo žalobu o navrátenie do pôvodného stavu (§ 337 ods. 2 CSP) a účinky neodkladného opatrenia týmto spôsobom eliminovať. Navyše, nie je vôbec vylúčená ani taká situácia, že by organizačná zmena a personálne rozkazy boli správnym súdom v správnom súdnom konaní posúdené ako zákonné, avšak civilným súdom v civilnom sporovom konaní by bolo posúdené ako porušujúce zásadu rovnakého zaobchádzania, v dôsledku čoho by civilný súd napr. uložil povinnosť upustiť od ďalšieho konania (čo je to isté ako zdržať sa takého konania) či napraviť protiprávny stav. Organizačné opatrenie a personálne rozkazy nemusia byť neplatným právnym úkonom na to, aby bolo možné vydať navrhované neodkladné opatrenie; stačí osvedčenie, že boli vydané v rozpore s § 7 ods. 1 Zákona o ochrane oznamovateľov. Možno viesť legitímnu polemiku o tom, či pracovnoprávne úkony môžu byť v zmysle § 7 ods. 8 Zákona o ochrane oznamovateľov „neplatným právnym úkonom“, avšak treba povedať, že ich „neplatnosť“ nie je podmienkou na to, aby mohlo byť vydané navrhované neodkladné opatrenie. Neplatnosť právneho úkonu je hmotnoprávnym následkom porušenia zákona (tam, kde je takýto následok z hľadiska hmotnoprávneho možný). Naproti tomu neodkladné opatrenie je procesný prostriedok neodkladnej právnej ochrany pred zásahom do právneho a faktického postavenia žalobcu, ktorý svojou povahou a mierou poskytnutie takejto ochrany odôvodňuje. Pre poskytnutie takejto ochrany pred diskriminačným konaním žalovaného majúcim v tomto konkrétnom prípade formu organizačného opatrenia a personálnych rozkazov je plne postačujúce osvedčiť, že tieto boli vydané v rozpore s § 7 ods. 1 Zákona o ochrane oznamovateľov, teda bez predchádzajúceho súhlasu Úradu. Predmetom sporu v tunajšom prípade (a podstatnou predbežnou otázkou) je výlučne otázka, či žalovaný mohol vydať voči žalobcovi organizačné opatrenie a personálne rozkazy, t.j. či mohol žalobcu odvolať z funkcie, preradiť na nižšiu pozíciu, zmeniť mu miesto výkonu práce a znížiť mu služobný plat bez predchádzajúceho súhlasu Úradu podľa § 7 ods. 1 Zákona o ochrane oznamovateľov v čase, keď mal žalobca status chráneného oznamovateľa. Ak bol žalovaný povinný získať predchádzajúci súhlas Úradu s pracovnoprávnymi úkonmi, avšak tento súhlas nezískal, a teda nepreukázal, že tieto pracovnoprávne úkony neboli urobené v súvislosti s oznámením závažnej protispoločenskej činnosti, tieto pracovnoprávne úkony porušujú zásadu rovnakého zaobchádzania podľa § 2a ods. 3 Zákona o štátnej službe policajtov a § 2 ods. 1 Antidiskriminačného zákona. Vo vzťahu k tejto otázke: (a) Zákon o štátnej službe policajtov upravuje vznik, zmenu a zánik služobného pomeru príslušníka

Policajného zboru vo všeobecnosti (a preto je vo vzťahu k tejto otázke všeobecným predpisom - lex generalis); zatiaľ čo (b) Zákon o ochrane oznamovateľov ustanovuje dodatočnú podmienku pre zmenu a zánik pracovného alebo služobného pomeru akejkoľvek osoby vrátane príslušníka Policajného zboru (predchádzajúci súhlas Úradu) vo veľmi špecifickej situácii, keď má táto osoba status chráneného oznamovateľa závažnej protispoločenskej činnosti (a preto je vo vzťahu k tejto otázke a k zákonu o štátnej službe policajtov špeciálnym predpisom - lex specialis). Tieto dva právne predpisy nie sú navzájom protichodné, ale osobitný predpis dopĺňa všeobecný predpis, teda je k nemu komplementárny. V zmysle interpretačného pravidla lex specialis derogat legi generali je potom výsledok vzťahu špeciality medzi týmito dvomi právnymi predpismi taký, že na uskutočnenie pracovnoprávných úkonov, ktorých obsahom je odvolanie z funkcie, preradenie na nižšiu pozíciu a zníženie služobného platu v prípade policajta, ktorý je chráneným oznamovateľom, musia byť splnené kumulatívne jednak podmienky podľa § 46 ods. 1 Zákona o štátnej službe policajtov (lex generalis) a jednak podmienka podľa § 7 ods. 1 Zákona o ochrane oznamovateľov (lex specialis), teda získanie predchádzajúceho súhlasu Úradu s takýmito pracovnoprávnymi úkonmi. Predmetom konania o návrhu je posúdenie personálneho rozkazu výlučne z hľadiska jeho súladu s lex specialis, teda s § 7 ods. 1 Zákona o ochrane oznamovateľov. V tejto súvislosti je ešte potrebné uviesť, že v prípade príslušníkov tých štátnych orgánov, pri ktorých zákonodarca vzhľadom na ich špecifické funkcie a postavenie považoval za potrebné obmedziť pôsobnosť Zákona o ochrane oznamovateľov a buď úplne alebo čiastočne ich z pôsobnosti tohto zákona vyňať, to zákonodarca aj výslovne urobil, a to konkrétne: (a) v § 7 ods. 1 prvej vete za bodkočiarkou, kde sa zužuje požiadavka na získanie predchádzajúceho súhlasu v prípade profesionálnych vojakov; a (b) v § 23, kde sa zužuje pôsobnosť Zákona o ochrane oznamovateľov v prípade príslušníkov Slovenskej informačnej služby, Vojenského spravodajstva a Národného bezpečnostného úradu a výslovne sa vylučuje podmienka získania predchádzajúceho súhlasu Úradu s pracovnoprávnym úkonom voči príslušníkom týchto orgánov podľa § 7 ods. 1 Zákona o ochrane oznamovateľov. Preto je a contrario nepochybné, že príslušníci Policajného zboru z pôsobnosti § 7 ods. 1 Zákona o ochrane oznamovateľov vyňatí nie sú a tento sa na nich vzťahuje v celom rozsahu. Právna ochrana vo forme odvolania a správnej žaloby, prípadne priznania odkladného účinku správnej žalobe, nenahrádza neodkladnú ochranu pred porušením zásady rovnakého zaobchádzania, ale ju dopĺňa a ide o dva autonómne prostriedky súdnej ochrany. V prvom rade je potrebné povedať, že požiadavka subsidiarity pri nariaďovaní neodkladného opatrenia existuje len vo vzťahu k zabezpečovaciemu opatreniu - teda zriadeniu sudcovského záložného práva na zabezpečenie uplatneného nároku, ktoré v tunajšom prípade s ohľadom na predmet sporu neprichádza do úvahy. Okrem tohto prípadu výslovne predpokladaného v § 324 ods. 3 CSP neexistuje žiadna všeobecná podmienka subsidiarity neodkladného opatrenia v tom zmysle, že by nariadenie neodkladného opatrenia bolo prípustné iba vtedy, ak nie je požadovaná ochrana možné dosiahnuť iným zákonným spôsobom. Platí totiž, že vo vzťahu k neodkladnému opatreniu vždy existuje aj iná možnosť ochrany porušeného práva (žaloba vo veci samej), avšak táto spravidla nie je taká efektívna prinajmenšom z hľadiska času potrebného na jej dosiahnutie a z hľadiska účinkov (predbežná vykonateľnosť neodkladného opatrenia). Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 13/2020 síce rozširuje subsidiaritu neodkladného opatrenia oproti zákonnému textu aj voči iným inštitútom, avšak iba voči takým, prostredníctvom ktorých možno dosiahnuť „účinnú“ právnu ochranu. Prvoinštančný súd dospel k záveru, že neodkladné opatrenie možno nariadiť iba vtedy, ak neexistuje iná možnosť ochrany prostredníctvom iného inštitútu, pričom účinnosť takejto ochrany už prvoinštančný súd opomína. Prvoinštančný súd na tomto základe odmietol nariadiť neodkladné opatrenie s odôvodnením, že žalobca má na právnu ochranu k dispozícii odvolanie a správnu žalobu s prípadným priznaním odkladného účinku. Čo znamená v konkrétnom prípade „účinná“ súdna ochrana, to treba posudzovať in concreto podľa všetkých okolností prípadu. V prípadoch ochrany pred diskrimináciou pre oznámenie protispoločenskej činnosti Smernica predpokladá poskytnutie účinnej a rýchlej súdnej ochrany oznamovateľovi pred diskrimináciou cez odvetné opatrenia. Preto eurokonformný výklad zákona v súlade so Smernicou vyžaduje, aby oznamovateľ protispoločenskej činnosti mal k dispozícii účinnú súdnu ochranu práve aj vo forme neodkladného opatrenia. Domáhanie sa právnej ochrany prostredníctvom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, resp. civilnej antidiskriminačnej žaloby preto nie je a nemôže byť snahou o urýchľovanie procesu rozhodovania o riadnych opravných prostriedkoch voči personálnym rozkazom, ani obchádzaním súčasne platných právnych predpisov na úseku verejnej správy, ako to tvrdí súd prvej inštancie. A už vôbec to nemožno vykladať tak, že by pri každom jednom rozhodnutí v oblasti verejnej správy, ktoré je preskúmateľné v správnom súdnictve, výlučne civilné súdy rozhodovali o neodkladných opatreniach v uvedených veciach. Je síce pravda, že o neodkladných opatreniach môžu rozhodovať iba civilné súdy, avšak nemožno hovoriť o „každom jednom rozhodnutí v oblasti verejnej správy, ktoré je preskúmateľné v správnom súdnictve“.

Možnosť rozhodnutia o neodkladnom opatrení v tomto prípade vyplýva z antidiskriminačnej povahy sporu. Antidiskriminačné spory sú totiž odlišným a samostatným konaním od posudzovania zákonnosti personálnych rozkazov v správnom konaní a správnom súdnictve a sú rozhodované civilnými súdmi podľa CSP. Spomenuté prostriedky súdnej ochrany sa vzájomne ani nevylučujú. Podaním opravného prostriedku voči personálnym rozkazom sa žalobca v žiadnom prípade nevzdáva možnosti podať návrh na nariadenie neodkladného opatrenia (a naopak) a v žiadnom prípade to nie je možné vykladať tak, že by žalobca odvolaním sa voči personálnemu rozkazu poprel právomoc civilných súdov nariadiť v rovnakej veci neodkladné opatrenie. Súbežným podaním opravného prostriedku popri návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia sa žalobca iba uchádza o celý a maximálny rozsah právnej ochrany garantovanej právnym poriadkom. Pokiaľ príslušník Policajného zboru tvrdí, že rozhodnutím jeho nadriadeného (v tomto prípade personálnymi rozkazmi) došlo vo vzťahu k jeho osobe k porušeniu zákona (v tomto prípade došlo aj k porušeniu Zákona o štátnej službe policajtov) a súčasne k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania (v tomto prípade v spojení s ochranou oznamovateľa závažnej protispoločenskej činnosti), právny poriadok mu dáva k dispozícii (prinajmenšom) dva právne prostriedky právnej ochrany: 1) nezákonnosť rozhodnutia môže napadnúť riadnym opravným prostriedkom (odvolaním) a následne správnu žalobou na správnom súde; a porušenie zásady rovnakého zaobchádzania môže napadnúť žalobou, prípadne návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia na civilnom súde. Nie je vôbec vylúčené, aby rozhodnutia správneho orgánu (v tomto prípade pracovnoprávne úkony žalovaného) boli súčasne vyhodnotené správnym súdom ako zákonné v zmysle § 46 ods. 1 Zákona o štátnej službe policajtov (a správna žaloba bola z tohto dôvodu zamietnutá) a civilným súdom ako porušujúce zásadu rovnakého zaobchádzania (a bolo z tohto dôvodu nariadené zdržovacie neodkladné opatrenie spočívajúce v príkaze zdržať sa výkonu diskriminačných rozhodnutí voči žalobcovi). Takéto zdržovacie neodkladné opatrenie totiž nebráni žalovanému, aby porušenie zásady rovnakého zaobchádzania kedykoľvek svojím vlastným postupom odstránil, in concreto získaním predchádzajúceho súhlasu Úradu, po ktorom môže byť organizačné opatrenie aj personálne rozkazy opätovne vydané. Ak by podľa názoru žalobcu mali platiť závery uvedené prvoinštančným súdom v napadnutom uznesení, potom by to v praxi znamenalo, že z ochrany oznamovateľov protispoločenskej činnosti by boli automaticky vylúčení všetci príslušníci Policajného zboru napriek tomu, že slovenský ani európsky zákonodarca tieto osoby z ochrany oznamovateľov protispoločenskej činnosti v žiadnom prípade nevylúčil. V služobnom pomere príslušníka Policajného zboru sa totiž všetky podstatné pracovnoprávne úkony realizujú formou personálnych rozkazov. Nariadením neodkladného opatrenia by nedošlo k porušeniu zásady proporcionality a žalovaný by nebol obmedzený neprimeraným spôsobom. Prvoinštančný súd na rôznych miestach odôvodnenia napadnutého uznesenia selektívne berie do úvahy alebo opomína antidiskriminačný charakter predmetného konania, podľa toho, ako sa mu to hodí. Žalobca má za to, že závery prvoinštančného súdu vyjadrené v odôvodnení rozhodnutia sú zmätočné a vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci. V prvom rade, prvoinštančný súd zjavne nemá ustálené, či ide v tomto prípade o antidiskriminačný spor alebo nie. Kým na jednej strane (nesprávne) tvrdí, že by rozhodnutím zasiahol do právomocí iného orgánu a celé konanie o veci samej by sa presunulo z roviny verejnoprávnej do súkromnoprávnej, s vylúčením prieskumnej činnosti správnych súdov, do ktorej práve predmetná oblasť právnych vzťahov primárne patrí, na druhej strane tvrdí, že žalobca neosvedčil, že išlo o „odvetné“ opatrenie správneho orgánu a rovnako neosvedčil ani porušenie zásady rovnakého zaobchádzania. Je nesporné, že o antidiskriminačných sporoch majú právomoc rozhodovať výlučne civilné súdy. Ak by preto prvoinštančný súd ako civilný súd rozhodol o nariadení neodkladného opatrenia, ktoré je v antidiskriminačných veciach prípustné, nemohol by zasiahnuť do právomoci správneho orgánu, ani správneho súdu, ktoré nemajú v antidiskriminačnom spore právomoc. Tým, že súd ďalej skúmal splnenie podmienok pre vydanie neodkladného opatrenia - teda najmä osvedčenie žalobcom tvrdených skutočností, nepriamo priznal, že právomoc na rozhodnutie o neodkladnom opatrení má. Navyše, súd prvej inštancie priznal svoju právomoc aj pre vydanie časovo obmedzeného neodkladného opatrenia, keďže tvrdí, že neproporcionálne by bolo len vydanie takého neodkladného opatrenia, ktoré by bolo časovo neobmedzené, resp. konzumujúce vec samú. Nie je preto zrejmé, prečo týmto spôsobom prvoinštančný súd nepostupoval. Súd teda na jednej strane (nesprávne) odôvodnil zamietnutie návrhu nedostatkom svojej právomoci vydať navrhované neodkladné opatrenie. Na druhej strane však tvrdí, že žalobcom tvrdené skutočnosti v súvislosti s diskrimináciou žalobca žiadnym spôsobom neosvedčil a zároveň nie je dostačujúce len osvedčenie založené výlučne na tvrdení jednej sporovej strany, nakoľko by prišlo k porušeniu zásady proporcionality a žalovaný by bol obmedzený neprimeraným spôsobom. V súlade s § 7 ods. 1 Zákona o ochrane oznamovateľov „zamestnávateľ môže urobiť právny úkon alebo vydať rozhodnutie v pracovnoprávnom vzťahu (ďalej len „pracovnoprávny úkon“) voči chránenému oznamovateľovi, na ktorý nedal súhlas, len so súhlasom

úradu; voči chránenému oznamovateľovi, ktorým je profesionálny vojak, sa súhlas úradu vyžaduje, len ak tak ustanovuje osobitný predpis. Súhlas úradu sa nevyžaduje, ak sa pracovnoprávnym úkonom priznáva nárok alebo ak ide o pracovnoprávny úkon súvisiaci so skončením pracovnoprávneho vzťahu, ktorý je dôsledkom právnej skutočnosti, ktorá nezávisí od posúdenia zamestnávateľa.“ V súlade s § 7 ods. 3 Zákona o ochrane oznamovateľov „Úrad pred vydaním rozhodnutia o žiadosti o udelenie súhlasu umožní chránenému oznamovateľovi vyjadriť sa v primeranej lehote k navrhovanému pracovnoprávnemu úkonu.“ V súlade s § 7 ods. 3 Zákona o ochrane oznamovateľov „Úrad udelí súhlas s navrhovaným pracovnoprávnym úkonom zamestnávateľa voči chránenému oznamovateľovi, len ak zamestnávateľ preukáže, že navrhovaný pracovnoprávny úkon nemá žiadnu príčinnú súvislosť s kvalifikovaným oznámením, inak žiadosť o udelenie súhlasu zamietne“. S požiadavkou získania predchádzajúceho súhlasu Úradu s pracovnoprávnymi úkonmi žalovaného sa súd v odôvodnení napadnutého uznesenia žiadnym spôsobom nevysporiadal. Pri posudzovaní porušenia zásady proporcionality súd prvej inštancie úplne odignoroval skutočnosť, že žalovaný mal v prvom rade zákonnú povinnosť požiadať Úrad o predchádzajúci súhlas a v rámci toho preukázať v konaní o udelenie súhlasu pred úradom, že tri na seba naväzujúce pracovnoprávne úkony neboli odvetným opatrením voči žalobcovi ako oznamovateľovi závažnej protispoločenskej činnosti. Vzhľadom na status žalobcu ako chráneného oznamovateľa sa totiž ex lege predpokladá (vyvrátiteľná domnienka, viď § 7 ods. 5 Zákona o ochrane oznamovateľov), že pracovnoprávne úkony boli urobené v súvislosti s jeho oznámením protispoločenskej činnosti (teda sú odvetnými opatreniami). Žalovaný mal priestor túto domnienku vyvrátiť a preukázať, že o odvetné opatrenia nejde, a to práve a len v konaní podľa § 7 ods. 1 Zákona o ochrane oznamovateľov, ktoré však žalovaný ani neinicioval (a tento zákon ignoroval). Z uvedeného je zrejmé, že v tomto prípade nejde o obmedzenie žalovaného neprímeraným spôsobom, ako sa snaží tvrdiť prvoinštančný súd, ale naopak, súd neprímerane a nad rámec zákona obmedzuje žalobcu, keď na žalobcu prenáša dôkazné bremeno, ktoré mal v súlade so zákonom o ochrane oznamovateľov znášať žalovaný, a to už v konaní o udelenie súhlasu pred úradom, ktorý žalovaný v rozpore so zákonom obišiel. Podľa názoru žalobcu nemožno súhlasiť ani s názorom súdu prvej inštancie, podľa ktorého by sa vydaním neodkladného opatrenia vytvoril nenávratný stav. V prvom rade, do kompetencie žalovaného sa neodkladným opatrením nezasiahne, ani sa mu nezabráni v jej výkone (a už vôbec nie nenávratne) preto, lebo nariadenie navrhovaného neodkladného opatrenia nijako nebráni žalovanému, aby vydal nové organizačné opatrenie, resp. aby boli voči žalobcovi vydané nové personálne rozkazy s rovnakým výrokom potom, ako k tomu bude udelený predchádzajúci súhlas Úradu podľa § 7 ods. 1 Zákona o ochrane oznamovateľov. V neposlednom rade, ak bol súd prvej inštancie toho názoru, že neodkladné opatrenie nepostačuje na trvalú úpravu pomerov medzi stranami, resp. by mohlo dôjsť k porušeniu zásady proporcionality, a preto je potrebné vykonať plnohodnotné dokazovanie a vec posúdiť v rámci konania vo veci samej, mohol postupovať v zmysle návrhu, a vydať neodkladné opatrenie a vo výroku uznesenia o neodkladnom opatrení uložiť žalobcovi povinnosť podať v určitej lehote žalobu vo veci samej (§ 336 ods. 1 CSP). Neodkladné opatrenie by v takom prípade bolo časovo obmedzené do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, pričom z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že súd by mal právomoc takéto neodkladné opatrenie vydať. Žalobca má za to, že napadnuté uznesenie porušuje jeho právo na spravodlivý proces, pretože je odmietnutím spravodlivosti (denegatio iustitiae). Právo na spravodlivý proces je veľmi široké a jednou z jeho základných zložiek (a predpokladom realizácie všetkých jeho ostatných zložiek) je právo na prístup k súdu. Žalobca sa v návrhu domáhal prístupu k civilnému súdu s návrhom na poskytnutie neodkladnej ochrany pred diskrimináciou v situácii, keď mu tento prostriedok právnej ochrany (zdržovacia žaloba) vyplýval priamo z § 2a ods. 1 a 3 Zákona o štátnej službe policajtov, ktorý priamo odkazuje na § 9 ods. 2 a 3 a § 11 ods. 3 Antidiskriminačného zákona popri „štandardných“ prostriedkoch právnej ochrany proti nezákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy (odvolanie, správna žaloba). Prvoinštančný súd však (nesprávne) právne posúdil svoju právomoc takým spôsobom, že žalobcovi tento prístup k civilnému súdu odoprel bez akéhokoľvek zákonného dôvodu. Žalobca netvrdí, že služobný pomer príslušníka Policajného zboru možno označiť za pracovnoprávny pomer a zároveň nepopiera, že služobný pomer príslušníka Policajného zboru má svoje špecifiká (najmä oproti bežnému pracovnému pomeru v súkromnej sfére). Tieto špecifiká však nijako nebránia žalobcovi v tom, aby sa v prípade porušenia zásady rovnakého zaobchádzania domáhal na civilnom súde právnej ochrany v rozsahu a spôsobom predpokladaným v § 2a ods. 1 a 3 Zákona o štátnej službe policajtov, ktorý priamo odkazuje na § 9 ods. 2 a 3 a § 11 ods. 3 Antidiskriminačného zákona (vrátane neodkladného opatrenia). Žalobca má za to, že súd prvej inštancie nijakým spôsobom nevysvetlil, akej právnej ochrany sa teda môže príslušník Policajného zboru (žalobca) domáhať podľa § 2a ods. 1 a 3 Zákona o štátnej službe policajtov, ktorý priamo odkazuje na § 9 ods. 2 a 3 a § 11 ods. 3 Antidiskriminačného zákona, ak nie práve takej, akej sa návrhom domáhal. Súd

prvej inštancie taktiež ako dôvod zamietnutia návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia uviedol v súvislosti s ochranou žalobcu pred diskrimináciou, že v rámci antidiskriminačného konania je možné domáhať sa žalobou „upustenia od protiprávneho konania, ktorým dochádza k porušovaniu zásady rovnakého zaobchádzania, nápravy protiprávneho stavu, poskytnutia primeraného zadostučinenia, alebo náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch“, avšak petít návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia však smeruje k „zdržovacej žalobe“. V zmysle výkladu prvoinštančného súdu teda petít navrhovaného neodkladného opatrenia v znení „zdržať sa“ diskriminačného konania (teda výkonu a uplatňovania organizačného opatrenia a personálnych rozkazov) nie je možné subsumovať pod petít v znení „upustiť“ od diskriminačného konania a „odstrániť protiprávny stav“. Diskriminačným konaním je v tunajšom prípade výkon a uplatňovanie organizačného opatrenia a personálnych rozkazov a je nepochybné, že „zdržať sa“ tohto konania [čo je terminológia § 325 ods. 2 písm. d) CSP] znamená to isté ako „upustiť“ od tohto konania a „odstrániť protiprávny stav“ [čo je terminológia § 9 ods. 2 Antidiskriminačného zákona]. Ak však na tomto mieste sám súd priznáva, že je možné domáhať sa antidiskriminačnou žalobou vo veci samej s petítom „upustiť od diskriminačného konania a odstrániť protiprávny stav“, potom tým zároveň priznáva, že je možné domáhať sa aj vydania navrhovaného neodkladného opatrenia s petítom „zdržať sa“ toho istého diskriminačného konania. Vyhovenie takejto žalobe by totiž malo tie isté právne následky vo vzťahu k organizačnému opatreniu a personálnym rozkazom, ako by malo neodkladné opatrenie. Dokonca, v prípade právoplatného vyhovenia žalobe vo veci samej by išlo o nezvratný právny stav (res iudicata), zatiaľ čo pri neodkladnom opatrení ide o stav, ktorý je za každých okolností zvrátiiteľný buď návrhom na zrušenie neodkladného opatrenia (§ 334 CSP), alebo žalobou o navrátenie do pôvodného stavu (§ 337 ods. 2 CSP). Z uvedeného je zrejmé, že návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia (ktorý súd prvej inštancie vyhodnotil ako neprípustný pre nedostatok právomoci) sa žalobca vlastne domáhal menej invazívneho zásahu do výkonu a uplatňovania pracovnoprávných úkonov (z hľadiska následného posúdenia (ne)zákonnosti správnym súdom, resp. odvolacím orgánom), než by sa domáhal podaním antidiskriminačnej žaloby vo veci samej (ktorú súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia napadnutého uznesenia pripustil ako vhodný prostriedok súdnej ochrany pred diskrimináciou). Okrem toho, že takýto záver prvoinštančného súdu je arbitrárny a nepochopiteľný, je zároveň potvrdením, že navrhované neodkladné opatrenie spĺňa aj podmienku subsidiarity prinajmenšom vo vzťahu k antidiskriminačnej žalobe vo veci samej. Bezzvýhradne platí, že ak je v určitom prípade prípustná antidiskriminačná žaloba vo veci samej, potom musí byť prípustné aj neodkladné opatrenie s rovnakým obsahom a účelom, ak je osvedčená potreba neodkladnej úpravy pomerov. Je teda nevysvetliteľné, prečo prvoinštančný súd, konštatujúc možnosť domáhať sa ochrany práv žalobcu prostredníctvom antidiskriminačnej žaloby vo veci samej, nepripustil neodkladné opatrenie s rovnakým obsahom, ktoré by do výkonu a uplatňovania personálneho rozkazu zasiahlo oveľa menej invazívne než rozhodnutie o žalobe, avšak bolo by rýchlejšie a účinnejšie. Ak by súd prvej inštancie bol toho názoru, že neodkladné opatrenie nie je vhodné na trvalú úpravu pomerov, ale vec si vyžaduje posúdenie v rámci konania vo veci samej, tak žalobca síce zastáva názor, že navrhovaným neodkladným opatrením je možné dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami, avšak v návrhu výslovne uviedol: „V prípade ak bude súd považovať za potrebné podať po nariadení neodkladného opatrenia aj žalobu vo veci samej, navrhujeme, aby súd v neodkladnom opatrení zaviazal žalobcu na takýto procesný postup v primeranej lehote.“ Nie je preto pravdivé tvrdenie prvoinštančného súdu, že žalobca „žalobu vo veci samej, ktorou by mal byť podľa obsahu antidiskriminačný spor, na civilný súd nemieni vôbec podať, nakoľko neodkladné opatrenie má podľa neho mať trvalý charakter a vec samu tak konzumovať“. Preto ak bol prvoinštančný súd toho názoru, že neodkladné opatrenie nepostačuje na trvalú úpravu pomerov medzi stranami, resp. by mohlo dôjsť k porušeniu zásady proporcionality, a preto je potrebné vykonať plnohodnotné dokazovanie a vec posúdiť v rámci konania vo veci samej, ani to ešte nie je zákonný dôvod na zamietnutie návrhu na vydanie neodkladného opatrenia. V takom prípade mal súd postupovať v súlade s návrhom, vydať neodkladné opatrenie a vo výroku uznesenia o neodkladnom opatrení uložiť žalobcovi povinnosť podať v určitej lehote žalobu vo veci samej (§ 336 ods. 1 CSP). Žalobca by to rešpektoval a takú žalobu by podal, pričom neodkladné opatrenie by v takom prípade bolo časovo obmedzené do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Keďže súd napadnutým uznesením odoprel žalobcovi právnu ochranu výslovne predpokladanú v § 2a ods. 1 a 3 Zákona o štátnej službe policajtov, ktorý priamo odkazuje na § 9 ods. 2 a 3 a § 11 ods. 3 Antidiskriminačného zákona, dopustil sa voči žalobcovi odmietnutia spravodlivosti (denegatio iustitiae), čo je jedna z najzávažnejších foriem porušenia práva na spravodlivý proces. Okrem toho, že ide zo strany prvoinštančného súdu o odmietnutie spravodlivosti, tento súd napadnutým uznesením a odmietnutím poskytnutia neodkladnej ochrany podporuje žalovaného vo vykonávaní zjavne nezákonnej organizačnej zmeny a na ňu nadväzujúcich personálnych rozkazov (vydaných bez predchádzajúceho súhlasu úradu,

ktorý sa na ich vydanie vyžadoval). Napriek tomu, že podľa čl. 5 CSP „zjavné zneužitie práva nepožíva právnu ochranu“, prvoinštančný súd napadnutým uznesením poskytol právnu ochranu zjavnému zneužitiu práva zo strany žalovaného. Žalobca túto potrebu bezodkladnej úpravy pomerov odôvodnil predovšetkým tým, že žalobca mal status chráneného oznamovateľa závažnej protispoločenskej činnosti, voči ktorému nebolo možné vydať organizačné opatrenie a naňho nadväzujúce personálne rozkazy bez predchádzajúceho súhlasu úradu (osvedčené opatrením prokurátora o poskytnutí ochrany); napriek tomu žalovaný voči žalobcovi organizačné opatrenie a personálne rozkazy vydal bez toho, aby k tomu získal predchádzajúci súhlas úradu (osvedčené personálnym rozkazom a verejným vyjadrením predsedníčky úradu citovanom v článku, ktorý je súčasťou spisu); výkon organizačného opatrenia a personálnych rozkazov voči žalobcovi má na osobu žalobcu (a prostredníctvom neho aj na jeho rodinu) obzvlášť nepriaznivé účinky. Potreba bezodkladnej úpravy pomerov je okrem toho v tomto prípade daná už samotnou povahou, obsahom a účinkami pracovnoprávných úkonov, ktoré naplňajú všetky znaky zakázaných odvetných opatrení podľa § 1 ods. 4 Zákona o ochrane oznamovateľov, konkrétne: zrušenie (práve) žalobcovej doterajšej funkcie a odvolanie žalobcu z tejto funkcie; preradenie (práve) žalobcu na nižšiu pozíciu; zmena (práve) žalobcovho miesta výkonu práce; a zníženie (práve) žalobcovho služobného platu. Žalovaný, napriek tomu, že vedel, že žalobca má priznaný status chráneného oznamovateľa, svojím postupom a vydaním organizačného opatrenia, na ktoré neskôr nadväzovali personálne rozkazy, tento status úplne ignoroval, čím preukázal bezprecedentné pohľadanie nielen žalobcom, ale aj platnými a účinnými zákonmi a inou inštitúciou Slovenskej republiky, ktorej je zverený výkon právomocí určených na zabezpečenie ochrany oznamovateľov protispoločenskej činnosti vyplývajúcich zo Smernice. Žalovaný, ako jeden z najvýznamnejších štátnych orgánov, tak konal v priamom rozpore nielen so zákonom na ochranu slabších strán, ale aj s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čo je veľmi nebezpečný precedens a aj návod pre ostatných, či už vo verejnej alebo súkromnej sfére. Ak by súd ponechal toto konanie žalovaného bez adekvátneho právneho postihu, je podľa názoru žalobcu vysoko pravdepodobné, že vo veľmi krátkom čase sa jeho konaním budú inšpirovať aj iné štátne orgány či súkromné osoby (zamestnávateľia), pretože budú vedieť, že im za to nič nehrozí. Prvoinštančný súd bez opory v zákone podmienil nariadenie neodkladného opatrenia neexistenciou iných zákonných možností ako dočasne upraviť pomery strán sporu (teda podmienkou subsidiarity, ktorá však existuje len vo vzťahu k zabezpečovaciemu opatreniu, a vo vzťahu k iným alternatívam iba v prípade, že sú spôsobilé poskytnúť „účinnú“ právnu ochranu) a poukázal na možnosť podania správnej žaloby a návrhu na priznanie jej odkladného účinku a tiež možnosť podania antidiskriminačnej žaloby vo veci samej. Po prvé, správna žaloba s návrhom na priznanie odkladného účinku neposkytuje porovnateľnú ochranu ako neodkladné opatrenie, a to ani z časového hľadiska (lehoty na rozhodnutie o odvolaní, prípadne odkladnom účinku správnej žaloby sú po prvé poriadkové, resp. pri odvolaní môže byť lehota predlžovaná podľa ľubovôle správneho orgánu a po druhé niekoľkonásobne dlhšie než lehota na vydanie neodkladného opatrenia) ani z hľadiska rozsahu, čo potvrdil aj kompetenčný senát Najvyššieho správneho súdu sp.zn. 1SKomp/6/2021 z 08. decembra 2021: „(...) SSP neupravuje ani neodkladné opatrenie, ani podobne široký procesný prostriedok dočasnej ochrany práv účastníka; inštitút odkladného účinku správnej žaloby (§ 182 až 189 SSP) nie je takýmto inštitútom - nejde totiž o samostatný procesný nárok, ale len o rozšírenie účinkov, ktoré sú inak s podaním správnej žaloby spojené.“ Je preto nesprávne a zavádzajúce tvrdenie prvoinštančného súdu, že je to vec nastavenia príslušnej legislatívy. Súd prvej inštancie sa pritom s vyššie uvedenou argumentáciou žalobcu v návrhu, vrátane spomenutého rozhodnutia kompetenčného senátu Najvyššieho správneho súdu vôbec nevysporiadal. Po druhé, podanie antidiskriminačnej žaloby vo veci samej nemôže byť v žiadnom prípade považované za porovnateľnú ochranu ako neodkladné opatrenie v antidiskriminačnom spore už len zo samotnej podstaty týchto dvoch procesných inštitútov. Prvoinštančný súd však týmto priznal a osvedčil svoju právomoc rozhodovať o návrhu žalobcu. Nie je preto jasné, ako inak a ako viac mohol ešte žalobca osvedčiť potrebu bezodkladnej úpravy pomerov. Žalobca uviedol, že trvá na tom, že súd prvej inštancie otázku osvedčenia potreby bezodkladnej úpravy pomerov nesprávne právne posúdil, resp. z dôkazov osvedčujúcich túto potrebu vyvodil nesprávny skutkový záver, že táto potreba neexistuje. Z vyššie uvedených dôvodov žalobca navrhuje, aby Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací vydal nasledovné uznesenie: „Odvolací súd uznesenie Mestského súdu Bratislava IV č.k. 51Cos/5/2023-57 zo dňa 20.12.2023 mení takto: I. Žalovaný je povinný zdržať sa uplatňovania a výkonu organizačného opatrenia Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 25/2023 zo dňa 21.11.2023, personálneho rozkazu riaditeľa Úradu inšpekčnej služby č. 47/2023 zo dňa 28.11.2023 a personálneho rozkazu riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bánovciach nad Bebravou č. 97/2023 účinného odo dňa 01.12.2023 voči žalobcovi. II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.“

20. Žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu v lehote na podanie odvolania doplnil svoje odvolanie v rámci ktorého uviedol, že dňa 18.01.2024 žalobca náhodne zistil skutočnosť zakladajúcu odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. c) CSP. Keďže dosiaľ ešte neuplynula lehota na doplnenie odvolacích dôvodov, žalobca týmto doplnil (rozšíril) odvolanie o nový odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. c) CSP t.j., že v konaní o návrhu rozhodovala a napadnuté uznesenie vydala vylúčená sudkyňa, ktorá mala byť vylúčená pre pomer k sporu a k žalobcovi. Dňa 18.01.2024 právny zástupca žalobcu náhodným prezretím webovej stránky www.pravnystat.eu zistil, že zákonná sudkyňa prvoinštančného súdu D. Z. F. (ďalej len „namietaná sudkyňa“) verejne podporila svojím podpisom „výzvu právnikov“ zverejnenú na webovej stránke <https://pravnystat.eu/> (ďalej len „výzva právnikov“), čím sa verejne stotožnila s celým jej obsahom. Text výzvy právnikov (z ktorej nie je zrejmý dátum jej zverejnenia, priložil k tejto námietke ako prílohu č. 1. Zároveň čestne vyhlásil, že o verejnej výzve a o skutočnosti, že namietaná sudkyňa je jednou z jej signatárov, nemal vedomosť až dodnes (nepatrí medzi pravidelných návštevníkov uvedenej webovej stránky). Keďže túto vedomosť nadobudol až po skončení konania pred prvoinštančným súdom, nemohol včas uplatniť námietku zaujatosti voči uvedenej zákonnej sudkyňi v prvoinštančnom konaní a môže túto skutočnosť uplatniť až teraz ako odvolací dôvod. Žalobca v rámci doplnenia svojho odvolania uviedol, že listinou priloženou k tomuto podaniu je preukázané, že namietaná sudkyňa verejne podporila svojím podpisom výzvu právnikov, čím sa verejne stotožnila s celým jej obsahom. V bode 4 výzvy právnikov označenej nadpisom „Postoj k aktuálnej legislatívnej iniciatíve vlády SR“ sa okrem iného uvádza nasledovný text (zvýraznenie doplnené): „Pokiaľ ide o navrhované zmeny týkajúce sa Zákona o ochrane oznamovateľov pripomíname, že zmysle konštantnej judikatúry ESLP ak niektorá osoba obhájiteľným spôsobom tvrdí, že bola zo strany polície alebo iných porovnateľných štátnych orgánov vystavená zaobchádzaniu, ktoré je nezákonné a v rozpore s článkom 2 Dohovoru chrániaceho právo na život, článkom 3 Dohovoru zakazujúceho mučenie neľudské a ponižujúce zaobchádzanie alebo článkom 8 Dohovoru zakazujúcim nepríjemné zásahy do telesnej a psychickej integrity, či súkromia, potom tieto ustanovenia implikujú požiadavku viesť účinné oficiálne vyšetrovanie. Toto vyšetrovanie musí viesť k identifikácii a potrestaniu zodpovedných osôb. Keby to tak nebolo, tak by podľa tohto medzinárodného súdneho orgánu v niektorých prípadoch bolo možné, aby príslušníci štátnych orgánov takmer beztrestne šliapali po právach tých, ktorí podliehajú ich právomoci. Podľa ESLP je hlavným účelom vyšetrovania zabezpečiť, že štátni zamestnanci alebo štátne orgány, budú bráni na zodpovednosť za zaobchádzanie, ktoré je v rozpore s uvedenými článkami Dohovoru, ku ktorému došlo v rámci výkonu ich povinností. Aby bolo možné považovať vyšetrovanie za účinné, inštitúcie a osoby zaň zodpovedné musia byť nezávislé od tých, ktoré sú vyšetrowané. Vyšetrowanie trestnej činnosti príslušníkov Policajného zboru SR tak musí spĺňať jednoznačne požiadavku nezávislosti, pričom je dôležitá nielen hierarchická, inštitucionálna nezávislosť, ale aj praktická nezávislosť vyšetrowateľa. Súčasný právny stav má za následok taký výklad zákona, ktorý vo svojich dôsledkoch umožňuje, aby príslušníci Policajného zboru SR obvinení z trestnej činnosti, ktoré vyšetruje Úrad inšpekčnej služby, ďalej pracovali na Úrade inšpekčnej služby, čo je v absolútnom rozpore s uvedenou judikatúrou ESLP týkajúcou sa nezávislosti vyšetrowania. Vzhľadom na vzniknutú situáciu, je potrebná okamžitá reakcia štátu, a aj z tohto dôvodu je na mieste skrátene legislatívne konanie. Uvedené má zabrániť tomu, aby nedošlo k zmareniu vyšetrowania trestných činov, ktorých sa dopustili príslušníci Policajného zboru SR. Situácia vzniknutá na Slovensku je o to závažnejšia, že podľa tvrdenia bývalého vedúceho operatívneho oddelenia NAKA D. P. zverejneného 06.09.2022 pre týždenník H. mali tí, ktorí profitujú zo súčasného znenia zákona a bol im nedávno udelený status chránených oznamovateľov, ľudí podliehajúcich ich právomoci mali psychicky týrať, mučiť, vydierať, vymýšľať si dôkazy. Pretrvávajúce týchto problémov môže viesť k ohrozeniu plnenia pozitívnych povinností štátnych orgánov, tak ako vyplývajú z judikatúry ESLP. Ide tak o hmotnoprávne pozitívne záväzky prijať primerané opatrenia na ochranu života, telesnej a fyzickej integrity, či súkromia pred nezákonnými a svojvoľnými zásahmi osobitne zo strany orgánov verejnej moci a v prípade porušenia týchto hmotnoprávných povinností, pozitívne procesnoprávne záväzky vykonať účinné nezávislé vyšetrovanie predmetných udalostí. V súvislosti s Policajným zborom SR môže ísť o ohrozenie jeho povinnosti plniť zákonné úlohy, medzi ktoré patrí ochrana základných práv a slobôd, najmä ochrana života, zdravia, osobnej slobody a bezpečnosti osôb a ochrana majetku, odhaľovanie trestných činov a zisťovanie ich páchatelov či vykonávanie vyšetrowania o trestných činoch.“ Táto citovaná časť textu výzvy právnikov sa priamo dotýka predmetu sporu v tejto veci, ako aj žalobcu ako jednej zo strán tohto sporu. Predmetom tohto sporu, aktuálne v štádiu odvolacieho konania, je rozhodnutie o právach a právom chránených záujmoch žalobcu vyplývajúcich (aj) zo zákona č. 54/2019 Z.z. o ochrane oznamovateľov protispoločenskej činnosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o ochrane oznamovateľov“) a zo statusu chráneného

oznamovateľa, ktorý má žalobca priznaný podľa Zákona o ochrane oznamovateľov. Konkrétne sa žalobca uchádza o nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým by sa žalovanému nariadilo zdržať sa výkonu personálneho rozkazu ministra vnútra SR o dočasnom pozbavení žalobcu výkonu štátnej služby, a ktoré by tak umožnilo žalobcovi pokračovať vo výkone štátnej služby (teda ďalej pracovať) na jeho doterajšom pôsobisku - na Úrade inšpekčnej služby. Z citovanej časti výzvy právnikov vyplýva, že žalobca: (i) nemá právo uchádzať sa a získať ochranu oznamovateľa protispoločenskej činnosti podľa Zákona o ochrane oznamovateľov, a ak mu to súčasné znenie zákona umožňuje, je potrebné ho zmeniť v skrátanom legislatívnom konaní tak, aby to ďalej žalobcovi neumožňovalo, (ii) ako osoba formálne obvinená z trestného činu nemá právo pokračovať v práci na Úrade inšpekčnej služby, (iii) sa dopustil trestného činu, ktorého vyšetrenie by bolo zmarené, ak by mohol pokračovať v práci na Úrade inšpekčnej služby, (iv) mal psychicky týrať, mučiť, vydierať osoby podliehajúce jeho právomoci a vymýšľať si proti nim dôkazy, čo potvrdila pre bulvárny týždenník osoba na úteku pred spravodlivosťou, toho času neprávoplatne odsúdená za korupčnú trestnú činnosť. Keďže namietaná sudkyňa výzvu právnikov v jej celosti verejne podporila svojím podpisom (jej meno sa v zozname signatárov výzvy právnikov nachádza pod číslom 158), nemožno z toho vyvodiť iný záver ako ten, že súhlasí s celým textom verejnej výzvy, vrátane vyššie citovanej časti, ktorá sa priamo týka predmetu tunajšieho sporu a osoby žalobcu. Je to teda to isté, ako keby namietaná sudkyňa sama verejne vyslovila slová uvedené vo výzve právnikov. Ak namietaná sudkyňa svojím podpisom verejne podporila výzvu právnikov, z ktorej vyplýva, že žalobca: (i) nemá právo uchádzať sa a získať ochranu oznamovateľa protispoločenskej činnosti podľa Zákona o ochrane oznamovateľov, a ak mu to súčasné znenie zákona umožňuje, je potrebné ho zmeniť v skrátanom legislatívnom konaní tak, aby to ďalej žalobcovi neumožňovalo, (ii) ako osoba formálne obvinená z trestného činu nemá právo pokračovať v práci na Úrade inšpekčnej služby, (iii) sa dopustil trestného činu, ktorého vyšetrenie by bolo zmarené, ak by mohol pokračovať v práci na Úrade inšpekčnej služby, (iv) mal psychicky týrať, mučiť, vydierať osoby podliehajúce jeho právomoci a vymýšľať si proti nim dôkazy, čo potvrdila pre bulvárny týždenník osoba na úteku pred spravodlivosťou, toho času neprávoplatne odsúdená za korupčnú trestnú činnosť, potom existuje nieže pochybnosť, ale úplná istota o tom, že v tunajšom spore rozhodovala namietaná sudkyňa zaujato v súlade s obsahom výzvy právnikov, ktorú verejne podporila. Keďže namietaná sudkyňa verejne podporila výzvu právnikov obsahujúcu aj vyššie citovaný text, ktorý priamo dopadá aj na tunajší spor a osobu žalobcu - konkrétne tým, že hovorí, ako by sa mal tento spor skončiť (v neprospech žalobcu, pretože tento podľa namietanej sudkyne nemôže pokračovať v práci na svojom doterajšom pracovisku, teda nemôže dostať súdnu ochranu, ktorej sa v tunajšom konaní domáha), a ak to nie je možné dosiahnuť podľa aktuálne platného a účinného znenia Zákona o ochrane oznamovateľov, treba tento urýchlene zmeniť tak, aby to možné bolo - nemôže sa ako nestranná a nezaujatá viac javiť ani stranám tunajšieho sporu ani verejnosti a pre zabezpečenie práva žalobcu na spravodlivý proces a na nezávislý a nestranný súd je potrebné ju z rozhodovania v tunajšej veci vylúčiť. Keďže to sa už nedá, pretože konanie na prvoinštančnom súde už bolo skončené vydaním napadnutého uznesenia, je namieste uplatniť túto skutočnosť ako odvolací dôvod a vyhovieť odvolaniu aj s poukazom na túto skutočnosť. Vzhľadom na časové okolnosti podania odvolania, predloženia spisu na odvolací súd a zverejnenia výzvy právnikov je vysoko pravdepodobné, že namietaná sudkyňa podporila výzvu právnikov ešte predtým, ako mala tunajšiu vec ako zákonná sudkyňa pridelenú alebo počas konania o návrhu na prvoinštančnom súde, a teda mala vedomosť o tom, čo je predmetom sporu, kto sú jeho strany a o čom teda má ako zákonná sudkyňa rozhodovať. V tejto súvislosti žalobca poukázal aj na základné povinnosti sudcu podľa § 30 ods. 1 a ods. 2 písm. c), e) a g) zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a príslušiach v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o sudcoch“) a čl. III. ods. 1), ods. 7) a ods. 8) zásad sudcovskej etiky schválených Súdnou radou Slovenskej republiky dňa 17.05.2015 (ďalej len „zásady sudcovskej etiky“). Žalobca v rámci doplneného odvolania poukázal na ustanovenie § 49 ods. 1 CSP, § 30 ods. 1,2 Zákona o sudcoch, čl. III. ods. 1, 7, 8 zásad sudcovskej etiky a zároveň uviedol, že v zmysle konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) je súčasťou práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach aj právo na to, aby bola vec rozhodnutá nezávislým a nestranným súdom. Nestrannosť sudcu sa posudzuje na základe dvoch samostatných, no vzájomne prepojených testov. V prvom rade ide o subjektívny test, ktorý sa zameriava na osobné presvedčenie alebo záujem sledovaný príslušným sudcom. Naopak objektívny test sa zameriava na to, či zo strany sudcu sú poskytnuté dostatočné garancie vylučujúce pochybnosti o jeho nezaujatosti (rozsudok ESLP vo veci Piersack v. Belgicko zo dňa 01.10.1982, Séria A, č. 53, § 30). „Subjektívna nestrannosť sa prezumuje, až kým nie je preukázaný opak, pričom pravidla sa posudzuje podľa správania sa sudcu. Objektívna nestrannosť sa neposudzuje podľa subjektívneho stanoviska sudcu, ale podľa objektívnych symptómov. Sudca môže subjektívne rozhodovať absolútne

nestranne, ale napriek tomu jeho nestrannosť môže byť vystavená oprávneným pochybnostiam so zreteľom na jeho štatút či funkcie, ktoré vo veci vykonával. Práve tu sa uplatňuje teória zdania, podľa ktorej nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť v očiach strán, a predovšetkým obvineného“ (uznesenie Najvyššieho súdu zo dňa 26.03.2013, sp.zn. 5 Ndt 6/2013). Vyčerpávajúcu analýzu právnej úpravy vylúčenia sudcu a súvisiacej judikatúry vypracoval Najvyšší správny súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí zo dňa 08.03.2023, sp.zn. 32D/15/2021, na ktorú žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu pre účely tejto námietky zaujatosti poukázal a najvýznamnejšie závery z neho prevzal, resp. parafrázoval pre účely odôvodnenia tejto námietky zaujatosti. Hoci toto rozhodnutie sa týka vylúčenia sudcu v trestnom konaní, je možné jeho závery v plnej miere aplikovať aj v civilnom konaní, nakoľko zákonné dôvody a podmienky na vylúčenie sudcu z konania sú v civilnom konaní v zásade totožné ako v konaní trestnom. Zákonodarca ustanovením § 49 a nasl. CSP vytvoril rámec pre zabezpečenie nestranného rozhodovania (garancia nestrannosti) súdov v civilných veciach, ktoré je súčasťou práva na nestranný súd vyjadreného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) (podľa ktorého „Každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený“), resp. práva na spravodlivý proces (resp. v širšom uhle pohľadu práva na súdnu a inú právnu ochranu) podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). Chránenú hodnotu (nestrannosť sudcu resp. jeho nestranné rozhodovanie) možno opisne vymedziť ako stav, kedy rozhodovanie súdu nie je poznačené pochybnosťou o ne/zaujatosti rozhodujúceho sudcu. Z uvedeného [zákonodarcom zvoleného jazykového vyjadrenia akcentujúceho potenciál - teda slovného spojenia „možno mať odôvodnené pochybnosti“] vyplýva význam nielen skutočnej (preukázanej) zaujatosti konajúceho sudcu, ale aj jej potenciálneho zdania - existencie novej pochybnosti o zaujatosti konajúceho sudcu. Prirodzene, nie každá pochybnosť o ne/zaujatosti sudcu je pochybnosťou relevantnou, „spúšťajúcou“ aplikáciu ustanovení § 49 a nasl. CSP (čiže pochybnosť na jednej strane umožňujúca účastníkovi zaujatosť sudcu úspešne namietat', na druhej strane ukládajúca sudcovi povinnosť oznamovať svoju zaujatosť). Primárnym účelom inštitútu vylúčenia sudcu je zabezpečenie/garancia práva účastníka na prejednanie veci nestranným súdom (čl. 6 ods. 1 Dohovoru) resp. práva účastníka domáhať sa svojho práva na nestrannom súde (čl. 46 ústavy). Pre potreby odôvodnenia tejto námietky pracuje iba s pojmom nestrannosť (impartiality) resp. ne/zaujatosť (používajúc terminológiu CSP) vychádzajúc pritom z rozlíšenia, v zmysle ktorého sa nezávislosť vo všeobecnosti týka skôr štruktúry a charakteru súdu (ako inštitúcie) a na druhej strane nestrannosť je charakteristikou toho (v prejednávanej veci sudcu), kto rozhoduje (porovnaj napr. Parlov-Tkalčić proti Chorvátsku, sťažnosť č. 24810/06, ods. 87 alebo Findlay proti Spojenému kráľovstvu, sťažnosť č. 22107/93, ods. 73). Pomenovaný účel (hoc primárny - v zmysle explicitne vyjadrený), teda ochrana individuálnych práv účastníka konania, nie je účelom resp. zmyslom tohto inštitútu jediným. Rovnako tak je účelom tohto inštitútu aj ochrana demokratického právneho štátu, ktorého jedným zo základných pilierov je vláda práva, ktorej kvalita je nevyhnutne ovplyvnená a ovplyvňovaná (v demokratickej spoločnosti) práve dôverou verejnosti v nestrannosť súdov. Takto artikulovaná hodnota (ktorá hodnota je chránená aj ustanovením čl. 6 ods. 1 Dohovoru) našla svoje pojmové a obsahové vymedzenie v rozsiahlej judikatúre ESLP, z ktorej žalobca poukázal napríklad na: (i) rozsudok ESLP z 26. februára 1993 vo veci Padovani proti Taliansku, sťažnosť č. 13396/87, ods. 27; (ii) rozsudok ESLP z 28. októbra 1998 vo veci Castillo Algar proti Španielsku, Reports 1998-VIII, ods. 45, kde ESLP obdobne ako v predošlom zmienenom rozsudku bolo uvedené, že: „...V stávke je totiž dôvera, ktorú v demokratickej spoločnosti musia súdy vzbudzovať voči verejnosti vrátane obvinených“, alebo (iii) rozsudok ESLP z 15. júla 2005 vo veci Mežnarić proti Chorvátsku, sťažnosť č. 71615/01, ods. 27, kde ESLP o. i. uviedol, že: „...Okrem toho, že zabraňujú tomu, aby došlo k prípadom skutočnej zaujatosti, sú zamerané aj na odstránenie akéhokoľvek zdania zaujatosti/strannosti a tak slúžia na podporu dôvery, ktorú musia súdy v demokratickej spoločnosti vo verejnosti vzbudzovať“. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, hodnotou chránenou inštitútom vylúčenia sudcu je jednak individuálny záujem jednotlivca, ale zároveň aj všeobecnejší (kolektívny) záujem spoločnosti. Na jednej strane tak môže mať zlyhanie tohto inštitútu, v prípade záujmu jednotlivca, bezprostrednejší dopad (napr. nespravodlivé rozhodnutie vydané v reálnom čase), na strane druhej zlyhanie resp. zlyhávajúce tohto inštitútu môže atakovať samotný systém vymožiteľnosti práva (s podstatne ďalekosiahlejšími následkami). Inými slovami, individuálna „krivda“ alebo „neprávo“ (hoc aj nikým nenamietaná) má potenciál (už len tým, že sa systémovo mohla stať) navodiť dojem skrivodlivej spoločnosti vyvolávajúci potrebu jej „alternatívnej“ korekcie. A to je jav v demokratickom právnom štáte neželaný, voči ktorému je nutné sa (zo sebazáchovných dôvodov) vymedziť a vytvoriť rámec pre jeho elimináciu. V danej súvislosti (presnejšie v súvislosti s nižšie

opísaným vyvažovaním práva na nestranné rozhodovanie súdu a práva na zákonného sudcu) Najvyšší správny súd Slovenskej republiky zdôraznil, že sudca je predstaviteľ súdnej moci a právomoc súdu sudca vykonáva na nezávislom a nestrannom súde, oddelene od iných štátnych orgánov. Sudca je pri výkone svojej funkcie nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia; rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prieťahov a len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom. Práve osobitný vzťah sudcu k štátu musí sudcovi umožniť konať a rozhodovať nezávisle a nezaujato vo všetkých veciach. K tomuto postojú čl. 144 Ústavy SR výslovne sudcovi priznáva nezávislosť pri výkone jeho funkcie. Vo svetle vyššie uvedeného teda možno uzavrieť, že vylúčenie sudcu predstavuje výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (článok 48 ods. 1 ústavy). Čo sa týka obsahového vymedzenia zaujatosti, to je dané ustanovením § 49 ods. 1 CSP, ktoré (abstrahujúc podstatu) rozlišuje medzi (i) pomerom k veci (pomer k sporu) a (ii) pomerom k osobám (stranám, ich zástupcom, osobám zúčastneným na konaní). Ako už bolo skôr naznačené, zmyslom inštitútu vylúčenia sudcu je predísť tomu, aby bola vec rozhodnutá „neobjektívne“ (opísne povedané, prikláňajúc sa záujmom jednej zo strán), čo ústavný súd vyjadril napríklad v náleze III. ÚS 47/05 z 11. mája 2005 slovami: „Obsahom práva na nestranný súd je, aby rozhodnutie v konkrétnej veci bolo výsledkom konania nestranného súdu, čo znamená, že súd musí každú vec prerokovať a rozhodnúť tak, aby voči účastníkom postupoval nezaujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadŕžal a objektívne posúdil všetky skutočnosti závažné pre rozhodovanie vo veci“. Cieľom či už námietky zaujatosti alebo oznámenia zaujatosti je eliminovať situácie, kedy má konajúci sudca záujem na výsledku konania a to či už bezprostredný (pre jeho pomer k veci), alebo sprostredkovaný (pre jeho pomer k osobe, ktorá má záujem na konkrétnom výsledku). Z rozlíšenia uvedeného v predošlej vete je zrejмый rozdiel v „kvalite“ druhov zaujatosti (druhov v zmysle „pomer k“), konkrétne v proximite, teda blízkosti záujmu konajúceho sudcu na výsledku konania. Pokiaľ v prípade zaujatosti pre pomer k veci samotnej je blízkosť bezprostredná (sudca má záujem na veci alebo sa zdá, že záujem mať môže), v prípade pomeru k osobám obsahuje tento vzťah akýsi medzičlánok (iný subjekt), ktorý môže existenciu alebo intenzitu záujmu sudcu „riediť“ ba dokonca aj vylučovať. Zaujatosť sudcu pre pomer k veci z pohľadu tzv. teórie zdania (ktorej je venovaný priestor nižšie) treba považovať práve z dôvodu opísanej proximity za takú, ktorá má vyšší potenciál atakovať chránené hodnoty opísané v tomto odôvodnení. Za pomer sudcu k veci sa podľa citovaného rozhodnutia Najvyššieho správneho súdu považuje stav, kedy sudca má (alebo sa môže zdať, že má) osobný a bezprostredný záujem či už na (i) konečnom výsledku alebo (ii) na parciálnych rozhodnutiach, prípadne aj (iii) na priebehu (napr. na dĺžke) konania, v ktorom rozhoduje. Dôvody takéhoto záujmu (resp. pohnútky sudcu) nie sú nevyhnutne kľúčové, podstatným však je, či sú tieto skutočnosti spôsobilé ovplyvniť sudcu (alebo vyvolať zdanie o takejto spôsobilosti) v jeho rozhodovaní, alebo inými slovami (obrazne povedané), či sú spôsobilé vychýliť ho z línie, v ktorej by rozhodoval v prípade, ak by takéto skutočnosti neexistovali, alebo ak by o nich konajúci sudca nemal vedomosť. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach (pozri napr. nálezy sp.zn. III. ÚS 47/05, sp.zn. I. ÚS 46/05 alebo sp.zn. III. ÚS 16/00) judikoval, odkazujúc pritom na skoršiu judikatúru ESLP (napr. rozsudok z 01. októbra 1982 vo veci Piersack proti Belgicku, sťažnosť č. 8692/79 alebo rozsudok zo 17. januára 1970 vo veci Delcourt proti Belgicku, sťažnosť č. 2689/65), že nestrannosť je potrebné skúmať z dvoch hľadísk, a to zo subjektívneho hľadiska nestrannosti, v danom prípade je potrebné zistiť osobné presvedčenie sudcu prejednávajúceho prípadu, a z objektívneho hľadiska nestrannosti, t.j. v danom prípade je potrebné zistiť, či sú poskytnuté dostatočné záruky pre vylúčenie akejkolvek pochybnosti v danom smere. Z označených spisových značiek, ako aj zo spomínanej základnej judikatúry ESLP, na ktorú ústavný súd vo svojich nálezoch odkazuje (prvé zmienené rozhodnutie je z roku 1982, druhé dokonca z roku 1970) vyplýva, že rozlišovanie medzi subjektívnym a objektívnym hľadiskom nestrannosti je v rozhodovacej praxi relevantných súdnych inštitúcií dlhodobo vžitá a tvorí základnú kostru posudzovania zaujatosti/vylúčenia sudcov. Už takmer notorietou v judikatúre ústavného súdu (ale aj v odbornej spisbe) týkajúcej sa posudzovania zaujatosti sudcov je výrok „Spravodlivosť nielenže má byť vykonávaná, ale sa musí aj javiť, že má byť vykonávaná...“, ktorý výrok ústavný súd spája práve s druhým vyššie zmieneným rozhodnutím ESLP. Bez ohľadu na správnosť takéhoto priradenia možno ustáliť, že práve tento výrok predstavuje v judikatúre ústavného súdu istú „vstupnú bránu“ do tzv. teórie zdania. Teóriu zdania ústavný súd následne vysvetľuje slovami „...nestačí, že sudca je objektívne nestranný, ale musí sa ako taký objektívne javiť v očiach strán...“ pričom tak ústavný súd robí už takmer štvrtstoročie (pozri napr. nález sp.zn. III. ÚS 16/00 z 01. júna 2000, uznesenie sp.zn. III. ÚS 158/08 z 15. mája 2008; nález sp.zn. III. ÚS 36/2011 z 10. mája 2011). Pre lepšiu prehľadnosť žalobca zhrnul vyššie uvedené teoretické východiská formulované Najvyšším správnym súdom Slovenskej republiky (majúce svoje ukotvenie jednak v ustanoveniach CSP, jednak v citovanej judikatúre ESLP a ústavného súdu), ktoré je potrebné

mať na zreteli pri posudzovaní (ne)zaujatosti namietanej sudkyne. Ide o nasledovné východiská: (i) právna úprava vylúčenia sudcu (§ 49 a nasl. CSP) je koncipovaná kategoricky a nie podmienená v tom zmysle, že ak sú dané dôvody vylúčenia, sudca z rozhodovania sporu vylúčený je (teda nie „môže byť vylúčený“ ale „je vylúčený“); (ii) dôvodom vylúčenia sudcu sú samotné pochybnosti o jeho možnej zaujatosti (potenciál ohrozenia nestrannosti), nie je pritom rozhodné, či sudca vo veci preukázateľne (alebo napríklad aj podľa vlastného názoru) zaujatý je; (iii) účelom a zmyslom inštitútu vylúčenia sudcu je jednak ochrana individuálnych práv a slobôd, rovnako tak je účelom tohto inštitútu ochrana záujmov spoločnosti, konkrétne demokratického právneho štátu a jedného z jeho základných pilierov, ktorým je nezávislosť a nestrannosť súdnej moci; (iv) materiálnym dôvodom vylúčenia sudcu sú pochybnosti o možnej zaujatosti pre jeho pomer (a) k prejednávanej veci a/alebo (b) osobám uvedeným v § 49 ods. 1 CSP; pričom zaujatosť sudcu pre pomer k veci treba považovať z pohľadu tzv. teórie zdania z dôvodu proximity (bezprostrednej blízkosti medzi možným záujmom sudcu a rozhodovaním vo veci) za takú, ktorá má vyšší potenciál atakovať hodnoty opísané vyššie; (v) za pomer sudcu k veci sa považuje stav, kedy sudca má (alebo sa môže zdať, že má) osobný a bezprostredný záujem či už na (a) konečnom výsledku alebo (b) na parciálnych rozhodnutiach, prípadne aj (c) na priebehu (napr. na dĺžke) konania, v ktorom rozhoduje; (vi) nestrannosť sudcu je potrebné posudzovať zo subjektívneho hľadiska a z objektívneho hľadiska; (vii) v rámci tzv. subjektívneho testu sa nezaujatosť sudcu prezumuje dovtedy, kým sa nepreukáže opak; skúmajú sa pri ňom preukázateľné osobné postoje a prístupy sudcu (napr. či prejavil nepriateľský postoj, zlomyseľnosť alebo zariadil, aby mu bola vec pridelená - pozri napr. rozsudok z 26. októbra 1984 vo veci De Cubber proti Belgicku, sťažnosť č. 9186/80, ods. 25); (viii) v rámci tzv. objektívneho testu sa skúma, či (a) bez ohľadu na správanie sa sudcu (subjektívny prístup) a (b) rovnako tak bez ohľadu na stanovisko/vyjadrenie sudcu k jeho k možnej zaujatosti, existujú také skutočnosti, ktoré môžu (majú potenciál) vyvolať pochybnosti o nestrannosti sudcu; (ix) kľúčovou pre pozitívnu kvalifikáciu obavy (ako obavy majúcej potenciál spochybniť nestrannosť sudcu) je jej „objektívna opodstatnenosť“, (x) pri posudzovaní objektívnej opodstatnenosti obavy je nutné zohľadniť vec komplexne; (xi) v prípade existencie opodstatnenej obavy o nestrannosť sudcu sa sudca „musí vylúčiť“ čo najskôr (pozri rozsudok ESLP z 28. októbra 1998 vo veci Castillo Algar proti Španielsku, Reports 1998-VIII, ods. 45). Pre ilustráciu a lepšie pochopenie východísk sumarizovaných v predchádzajúcom bode poukázal žalobca na rozsudok ESLP z 26. mája 2020 vo veci Koulias proti Cypru, sťažnosť č. 48781/12. V danej veci ESLP konštatoval porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru tým, že vo veci v poslednej inštancii (na Najvyššom súde) rozhodoval sudca, ktorého syn pôsobil ako koncipient (junior counsel) v advokátskej kancelárii, ktorej zakladajúci partner (founding partner) prebral právne zastúpenie protistrany sťažovateľa v odvolacom konaní. V konaní pritom nebolo preukázané ba ani tvrdené (resp. vládou bol tvrdený opak), že by bol syn sudcu v predmetnom spore akokoľvek pracovne alebo inak angažovaný, resp. že by mal na jeho výsledku akýkoľvek finančný záujem. Zároveň, na rozdiel od iných prípadov (napr. rozsudok ESLP z 13. novembra 2017 vo veci Ramljak proti Chorvátsku, sťažnosť č. 5856/13) bola kancelária, v ktorej syn sudcu pôsobil, kanceláriou väčšou a jeho postavenie v nej marginálnejším. Napriek týmto skutočnostiam ESLP okrem iného uzavrel, že „...Vznikli teda pochybnosti (zdanie) o zaujatosti (pozn. sudcu). Súd preto uzavrel, že sťažovateľove pochybnosti o nestrannosti sudcu G.C. boli z objektívnych dôvodov opodstatnené...“. Uvedený príklad ilustruje citlivosť a význam, aký pochybnostiam a zdaniu o možnej zaujatosti sudcu pripisuje ESLP, a zároveň komplexnosť jeho posudzovania v snahe indikovať alebo vylúčiť objektívnu opodstatnenosť takýchto obáv. Zaujatosť konkrétneho sudcu v prejednávanej veci musí vyplývať z objektívnych okolností podmieňujúcich jeho vzťah k predmetu konania. Ako už vyplýva z vyššie uvedeného, k záveru o tom, že sudca je vylúčený, nie je potrebné, aby bolo preukázané, že je zaujatý. Na vylúčenie sudcu postačuje, ak možno mať so zreteľom na jeho pomer k veci, pochybnosti o jeho nezaujatosti, dôvodnosť ktorých musí však vyplývať z objektívne preukázateľných skutočností. Za objektívne pritom nemožno považovať to, ako sa nestrannosť sudcu len subjektívne niekomu (vrátane dotknutého sudcu) javí, ale to, či reálne neexistujú okolnosti objektívnej povahy, ktoré by mohli viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, že sudca určitým, nie nezaujatým vzťahom k veci pristupuje alebo by pristupovať mohol. Aj pri zohľadnení teórie zdania sa môže u sudcu konštatovať zaujatosť iba v prípade, keď je z okolností objektívnej povahy zjavné, že jeho vzťah k veci dosahuje taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti, nebude môcť rozhodovať „sine ira et studio“, teda nezávisle a nestranne. Otázka intenzity vzťahu sudcu k veci (alebo k osobám/orgánom) je kľúčovým momentom posudzovania prípadných pochybností o nezaujatosti sudcu. Inými slovami, pojmy „zdanie“ alebo „pochybnosť“ nie sú kategóriami ani samoučelnými ani onnipotentnými. Účelom námietky zaujatosti (resp. oznámenia zaujatosti) je ochrana hodnôt opísaných v tomto odôvodnení. Ochrana hodnôt alebo záujmov však má zmysel iba v prípade ich aspoň potenciálneho ohrozenia. V prípade expanzívnej interpretácie uvedených pojmov (napr. v intenciách, že na vylúčenie sudcu

postačuje každá/akákoľvek pochybnosť) by došlo k popretiu účelu inštitútu námietky zaujatosti resp. oznámenia zaujatosti. Námietka zaujatosti (pokiaľ má ambíciu byť úspešnou) musí mať svoje obsahové zakotvenie, ktoré zákonodarca vyjadril spojením „pomer k“ (veci/účastníkom/zástupcom). Toto spojenie („pomer k“) vyjadruje kvalifikovaný, a teda nie akýkoľvek, vzťah sudcu, či už k veci alebo osobám/orgánom. V opačnom prípade by už samotná artikulácia zdania (zaujatosti) vyvolávala pochybnosť o nezávislosti sudcu. Vykonanie tzv. objektívneho testu (teda procesu, ktorého cieľom je zistenie, či možno mať pochybnosti o zaujatosti sudcu) je povinnosťou orgánov posudzujúcich námietku zaujatosti. Či už pôjde o test v duchu vyššie citovanej judikatúry ESLP a ústavného súdu alebo pôjde o kladenie si iných relevantných otázok a nachádzanie odpovedí na ne, ustanovenie § 49 a nasl. CSP ukladá povinnosť zamýšľať sa nad tým, či existujú skutočnosti spochybňujúce zaujatosť sudcu resp. vyhodnocovať relevantné skutočnosti touto optikou. Abstrahujúc podstatu tzv. objektívneho testu možno ho popísať ako proces identifikácie alebo vylúčenia takej skutočnosti (resp. takých skutočností), ktorá/é by objektívne odôvodňovali obavu z toho, že sudca môže byť vo veci zaujatý. Na jednej strane teda stojí pomenovanie „obavy“ (potenciálu/možnosti) narušenia nestrannosti sudcu, na druhej však táto obava musí mať svoje objektívne opodstatnenie. Pri hľadaní „objektívnej povahy“ (ktorá je svojim spôsobom opozitom subjektívneho prístupu) sa hľadajúci (z podstaty veci) musí zamýšľať nad tým, ako môže „skutočnosť“ pôsobiť na tretie osoby. Objektívny test by teda mal spočívať v položení si pomerne banálnej otázky, či by si tretia, primerane informovaná osoba (nestranný pozorovateľ), po zvážení relevantných okolností mohla myslieť, že sudca by mohol byť vo veci zaujatý. Sudca si musí túto otázku klásť jednak preventívne, ako „hľadajúci“, v takom prípade otázka v podstate zodpovedá zneniu v predošlej vete. Môže však nastať aj situácia, že si sudca obdobnú otázku musí klásť veľmi adresne, ako „posudzujúci“, a potom je možné otázku redukovat' do podoby, či konkrétna skutočnosť je takou skutočnosťou, ktorá objektívne opodstatňuje obavu zo zaujatosti sudcu. Potreba kladenia si takejto otázky vzniká spontánne, bezprostredne po oboznámení sa s „kritickou skutočnosťou“. Samozrejme, či sudca považuje skutočnosť za „kritickú“ alebo nie bude závisieť od jeho citlivosti a správnosť jeho vyhodnotenia (to ako kritickosť vyhodnotil) bude opäť posudzovaná „objektívnym pohľadom“ (či by bežný recipient takejto informácie túto považoval za relevantnú). Dochádza tak k akejsi korekcii významu zdania, kde v prípade prvej, základnej, otázky (objektívny test) je relevantné zdanie o tom, či sa sudca môže javiť zaujatý a v prípade tzv. „predotázky“ je dôležité zdanie, či nejaká skutočnosť môže mať svoj význam na to, aby vôbec bola zvažovaná. Inými slovami a opisne (mierne pejoratívne), či po zaznení informácie (oboznámení sa so skutočnosťou) môže a má nestrannému pozorovateľovi „zasvietiť kontrolka“. Z podstaty veci bude hrať potom rolu obsah a charakter informácie, jej možný negatívny nádech až škandalóznosť, celkový kontext a podobne. Rovnaké závery ako Najvyšší správny súd Slovenskej republiky vo vyššie citovanom rozhodnutí dlhodobo judikuje aj NSSR, pričom žalobca poukázal predovšetkým na jeho rozhodnutia sp.zn. 6Ndt/20/2010 zo dňa 29.12.2010, 6Ndt/3/2019 zo dňa 20.02.2019, 4Ndt/34/2018 zo dňa 17.10.2018, 3Ndt/11/2017 zo dňa 30.05.2017, 2TdoVS/2/2019 zo dňa 09.10.2019. Z vyššie uvedených dôvodov žalobca navrhuje, aby odvolací súd odvolaniu vyhovel a rozhodol tak, ako žalobca navrhol v rámci svojho odvolania.

21. Žalovaný sa v stanovenej lehote vyjadril k odvolaniu žalobcu, pričom uviedol, že nesúhlasí s námietkami žalobcu a právnym názorom, ktoré žalobca uvádza, ale v plnej miere sa stotožňuje s právnymi závermi a výrokom napadnutého uznesenia. Žalovaný poukázal na to, že v bode 53 a nasl. odôvodnenia uznesenia súd prvej inštancie konštatuje, že vo veci nie je daná právomoc civilného súdu, pretože civilný súd nie je oprávnený posudzovať zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu vydaného v správnom konaní. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti poukázal na rozhodovaciu činnosť najvyšších súdnych autorít (napríklad uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1 Obo 240/98), ktoré vyslovili, že neodkladným opatrením nie je možné brániť vo výkone právomoci inému orgánu. Jedine správny súd má právomoc preskúmať zákonnosť napadnutých personálnych rozkazov, pričom žalobca má k dispozícii porovnateľný inštitút správneho súdnictva, ktorým je priznanie odkladného účinku podľa § 185 Správneho súdneho poriadku. Súd prvej inštancie ďalej vyslovil názor, že neodkladné opatrenie vo veciach, ktoré by inak patrili do právomoci správnych súdov možno v civilnom konaní nariadiť len vtedy, ak povinnosť, ktorá sa ukladá takýmto neodkladným opatrením, má súvis s následnou civilnou žalobou. V bode 55. a nasl. odôvodnenia napadnutého uznesenia sa súd prvej inštancie vysporiadal s aplikáciou Antidiskriminačného zákona, resp. s tvrdením žalobcu o porušení zásady rovnakého zaobchádzania podľa § 2a ods. 3 Zákona o štátnej službe príslušníkov PZ. Súd prvej inštancie uviedol, že namietaný postup žalovaného ako zamestnávateľa patrí primárne do právomoci správneho súdu, avšak ešte predtým do právomoci odvolacieho správneho orgánu, ktorý bude posudzovať zákonnosť vydaných personálnych rozkazov v odvolacom konaní. Záverom súd prvej inštancie uviedol, aj s

poukazom na žalobcom citované uznesenie odvolacieho súdu, sp.zn. 7Co/50/2023, že vzhľadom na osobitosť antidiskriminačných sporov, kedy má žalovaný právo vyjadriť sa k jednotlivým tvrdeniam žalobcu, nemožno rozhodnúť žalobcom navrhovaným spôsobom formou neodkladného opatrenia, ale až po vykonanom dokazovaní v konaní vo veci samej, teda povedané inak, nemožno o návrhu žalobcu rozhodnúť bez vyjadrenia žalovaného. V uvedenom rozsahu sa žalovaný plne stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie a napadnuté uznesenie považuje za vecne správne. Žalobca v podanom odvolaní rozporuje právny názor súdu prvej inštancie a poukazuje na aplikáciu zákona č. 365/2004 Z.z. (ďalej len „Antidiskriminačný zákon“ alebo aj „Zákon o rovnakom zaobchádzaní“), ktorý podľa názoru žalobcu výslovne určuje právomoc civilného súdu. V uvedenom rozsahu považuje žalovaný názor žalobcu za zjavne nesprávny. Žalovaný je toho názoru, že pod pojmom súd ako sa uvádza v § 9 ods. 2 Antidiskriminačného zákona nemožno rozumieť výlučne civilný súd ako predpokladá žalobca. Žalobca nekonkretizuje, na podklade akých konkrétnych skutočností má za to, že pod pojmom súd v predmetnom ustanovení sa rozumie civilný, a nie aj/alebo správny súd. V uvedenom význame ide výlučne o domnienku žalobcu, právna úprava v tomto smere nie je exaktná a nevyplýva z nej výlučná právomoc civilného súdu podľa CSP. Žalobca poukázal aj na ustanovenie § 2a ods. 3 Zákona o štátnej službe príslušníkov PZ, avšak predmetné ustanovenia výlučne odkazuje na Antidiskriminačný zákon, teda ustanovenie § 9 ods. 2 a § 11 Antidiskriminačného zákona. Ustanovenie § 2a ods. 3 Zákona o štátnej službe príslušníkov PZ výslovne neurčuje právomoc civilného súdu tak, ako mylne prezentuje žalobca. V tejto súvislosti sa žiada uviesť, že doposiaľ nedošlo k zmene v ustanovení § 11 ods. 3 Antidiskriminačného zákona, kedy by sa pojem Občiansky súdny poriadok zmenil na Civilný sporový poriadok. Do 30.06.2016 bol platný a účinný Občiansky súdny poriadok, ktorý v sebe zahŕňal úpravu občianskeho súdneho konania, pričom v občianskom súdnom konaní sa podľa § 7 ods. 2 OSP preskúmavala aj zákonnosť rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy. Podľa úpravy Občianskeho súdneho poriadku sa tak pod pojmom súd rozumel tzv. klasický občiansky súd, avšak aj správne súdy podľa piatej časti OSP. Z pojmu súd podľa Občianskeho súdneho poriadku, na ktorý odkazuje aj aktuálna právna úprava v ustanovení § 11 ods. 3 Antidiskriminačného zákona tak nemožno jednoznačne odvodiť, že sa má na mysli výlučne civilný, a nie aj správny súd. Navyše, ustanovenie § 11 ods. 3 Antidiskriminačného zákona odkazuje na Občiansky súdny poriadok ako celok, nie na konkrétnu časť, preto nie je žiadnym spôsobom výslovne vylúčená aplikácia piatej časti OSP. Z uvedeného dôvodu je žalovaný toho názoru, že domnienka žalobcu o právomoci civilného súdu je nesprávna a nevyplýva z ustanovení Antidiskriminačného zákona. V jednoduchosti povedané, právomoc civilného súdu nie je podľa názoru žalovaného automaticky daná, o to viac, pokiaľ zákonodarca v ustanovení § 11 ods. 3 Antidiskriminačného zákona určil aplikáciu OSP „pokiaľ tento zákon neustanovuje inak“. Sám zákonodarca v Antidiskriminačnom zákone určil, že spory, ktoré vznikli z dôvodu porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, sa automaticky neprejednávajú podľa Občianskeho súdneho poriadku, avšak aj podľa iných procesných predpisov. Žalovaný doplnil, že aj samotný Civilný sporový poriadok v ustanovení § 315 ods. 2 prezumuje aplikáciu iného procesného predpisu, nielen aplikáciu Civilného sporového poriadku v konaniach podľa Zákona o rovnakom zaobchádzaní. Sám zákonodarca formuláciou príslušných právnych noriem určil, že na konanie podľa Zákona o rovnakom zaobchádzaní sa nebude aplikovať výlučne Civilný sporový poriadok a teda jediným súdom s právomocou na konanie bude civilný súd, avšak ustanovil, že na konanie je príslušný aj iný ako civilný súd, teda v konkrétnom prípade napr. správny súd alebo, ako bude uvedené nižšie, v zmysle Smernice aj iný orgán verejnej moci. Antidiskriminačný zákon od čl. II. po XXII. určuje, ktoré konkrétne predpisy na úseku verejného práva sa prijatím Antidiskriminačného zákona menia. Medzi takýmito predpismi je v čl. VIII. aj Zákon o štátnej službe príslušníkov PZ. Ak by sme pripustili, že pojem Občiansky súdny poriadok sa má aktuálne vykladať ako Civilný sporový poriadok (pozn. hoci ide výlučne o domnienku a pokiaľ by bola táto domnienka správna, nie je zjavné, prečo by zákonodarca nepristúpil k zmene ustanovenia § 11 ods. 3), ako už bolo vyššie uvedené, na vzťah založený podľa Zákona o štátnej službe príslušníkov PZ sa prioritne aplikuje dvanásť časť zákona, ktorá upravuje osobitné konanie a následne po vyčerpaní riadneho opravného prostriedku, t.j. odvolanie a/alebo rozklad sa žalobca ako príslušník PZ môže domáhať ochrany svojich práv na správnom súde. Zákon o štátnej službe príslušníkov PZ vylučuje aplikáciu Civilného sporového poriadku, na rozdiel od napr. Zákona o štátnej službe, ktorý v ustanovení § 176 výslovne určuje, že spory zo štátnozamestnaneckého pomeru prejednáva a rozhoduje súd podľa Civilného sporového poriadku. Takéto výslovné splnomocňovacie ustanovenie podľa § 4 CSP však v Zákona o štátnej službe príslušníkov PZ absentuje. Antidiskriminačný zákon, poukazujúc na ustanovenie § 11 ods. 3 teda ustanovuje inak a to odkazom na jednotlivé zákony, tzv. lex specialis uvedené v čl. II. až čl. XXII., ktoré sú zároveň lex specialis vo vzťahu k Antidiskriminačnému zákonu. Zákon o štátnej službe PZ má samostatnú stať o rovnakom zaobchádzaní,

príčom Antidiskriminačný zákon je vo vzťahu k danému zákonu *lex generalis*. Ak vo veci služobného pomeru príslušníka PZ nie je daná právomoc civilného súdu, a to vo vzťahu k žiadnej zložke, resp. vo vzťahu k žiadnym právam alebo povinnostiam založeným zákonom o štátnej službe príslušníkov PZ, potom podľa názoru žalovaného nie je daná ani právomoc civilného súdu v prípade porušenia rovnakého zaobchádzania zo strany žalovaného ako zamestnávateľa. Nemôže nastať situácia, kedy o totožnom vzťahu strán sporu rozhodujú dva odlišné sudy, čo do rozsahu právomoci, teda civilný súd a správny súd, resp. správny orgán. Zámerom zákonodarcu pri prijatí úpravy v Antidiskriminačnom zákone určite nebolo akýmkoľvek spôsobom limitovať oprávnenie a právomoc správneho orgánu, resp. správneho súdu. Nariadením neodkladného opatrenia, ktorým by boli natrvalo upravené pomery - ako navrhol žalobca, by neprimeraným spôsobom došlo k zásahu do výkonu právomoci iného orgánu, čo judikatúra Najvyššieho súdu SR výslovne zakazuje (k tomu pozri, sp.zn. 7Cdo/59/2011). Žalovaný v rámci svojho vyjadrenia zdôraznil, že žalobca bol oprávnený a zároveň povinný napadnúť údajný nezákonný postup žalovaného spočívajúci v nerovnakom zaobchádzaní prioritne v riadnom opravnom prostriedku voči personálnemu rozkazu a až následne sa domáhať ochrany pred správnym súdom. Postup žalovaného ako orgánu verejnej správy je nutné posúdiť najprv v riadnom opravnom konaní a až následne v konaní pred správnym súdom. Je absolútne neželateľný stav, kedy rovnakú otázku posudzuje jednak správny orgán v riadnom opravnom konaní - odvolacom konaní a zároveň civilný súd, ktorý prejednáva súkromno-právne spory, a ktorý nemá vôbec právomoc posudzovať zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy. K uvedenému zaujal stanovisko aj Najvyšší súd Slovenskej republiky (sp.zn. 3Sžz/2/2012): „Správne konania vedené pred orgánmi verejnej správy sú obvykle zakončené vydaním administratívneho rozhodnutia, ktoré je preskúmateľné súdom v správnom súdnictve. Postup správneho orgánu predchádzajúci vydaniu rozhodnutia je následne súdom preskúmaný v konaní o žalobe o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy.“ V prípade, ak by súd preskúmal zákonnosť, resp. prípustnosť vedenia správneho konania, dopustil by sa predčasného konania, ktoré by zasahovalo do právomoci verejnej správy. Takýmto konaním by došlo k prelínaniu súdnej moci s mocou výkonnou.“ Ak by aj žalovaný pripustil, ako uvádza žalobca, že podľa jeho názoru neboli splnené podmienky na vydanie uvedených personálnych rozkazov, akékoľvek preskúmanie, či obmedzenie výkonu rozhodnutia je plne v kompetencii správneho súdu. Účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, voči ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná. Pokiaľ by sa mal prijať záver, že civilný súd môže neodkladným opatrením vo veciach patriacich do právomoci správneho súdu priznať žalobcovi ochranu do takej miery, že žalobca - príslušník Policajného zboru by tak nemusel podať ani opravný prostriedok proti personálnemu rozkazu ani správnu žalobu, takýmto výkladom by sa poprel a obchádzal zmysel a účel správneho súdnictva, ako aj ustanovenia Zákona o štátnej službe príslušníkov PZ. Rozhodnutím civilného súdu o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, by bolo zasiahnuté do kompetencie iného orgánu verejnej moci. Vecou samou je tu totiž preskúmanie zákonnosti personálneho rozkazu, teda zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy (ministra) a príslušnou hmotnoprávnou úpravou je Zákon o štátnej službe príslušníkov PZ. Žalobca totiž napáda postup, ktorý predchádzal vydaniu namietaných personálnych rozkazov, teda postup správneho orgánu, čo podľa už citovanej rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR možno, resp. je nutné napádať prioritne v konaní o riadnom opravnom prostriedku voči rozhodnutiu správneho orgánu. Nie je teda možné, aby nariadením neodkladného opatrenia sa dosiahla trvalá úprava pomerov, naopak, pokiaľ nedôjde k zmene personálneho rozkazu na základe podania odvolania a žalobca bude iniciovať konanie o správnej žalobe, nariadením neodkladného opatrenia, mohlo by prísť k situácii, že o tej istej veci budú de facto existovať dve rozhodnutia dvoch rozličných súdov. Tým, že žalobca podal vo veci odvolanie, tak sám implicitne priznáva, že vo veci je oprávnený konať odvolací orgán v rámci správneho konania (čo vylučuje pôsobnosť civilných súdov). V zásade prichádzajú do úvahy dve alternatívy rozhodnutia o odvolaní, a to: (i) odvolaniu sa vyhovie, t.j. zmení alebo zruší napadnuté správne rozhodnutie alebo (ii) odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí. Prvá alternatíva jednoznačne zabezpečí nápravu, ktorej sa žalobca domáha v tomto konaní. Druhá alternatíva však povedie k tomu, že sa mu otvára priestor pre správnu žalobu. Vo vzťahu k argumentácii žalobcu o možnosti súbehu rozhodnutia vydaného civilným súdom o nariadení neodkladného opatrenia a rozhodnutia vydaného správnym súdom o zákonnosti napadnutého správneho rozhodnutia žalovaný uvádza, že ide o absurdnú situáciu, ktorej sa je potrebné vyhnúť a z dôvodu zamedzenia vzniku ktorej je viac ako nevyhnutné, aby bola daná právomoc správneho orgánu a následne správneho súdu. Pokiaľ by nastala situácia, že by správny súd v konaní o správnej žalobe potvrdil zákonnosť napadnutého personálneho rozkazu, resp. personálnych rozkazov, avšak na druhej strane by bolo právoplatne neodkladné opatrenie, ktoré by ukladalo žalovanému ako orgánu verejnej moci povinnosť zdržať sa

uplatňovania zákonných personálnych rozkazov, nie je zrejmé, ktoré rozhodnutie ktorého súdu by malo prednosť, a ktorým by sa mal žalovaný ako zamestnávateľ žalobcu riadiť. Popri sebe by tak stáli dve rozhodnutia dvoch odlišných súdnych autorít, ktoré by boli vo vzájomnom rozpore, čo je absolútne neželateľný stav v právnom štáte. Správny súd by konštatoval zákonnosť rozhodnutia, na druhej strane civilný súd by konštatoval nezákonnosť rozhodnutia. Žalobca nevysvetľuje, na základe akého konkrétneho ustanovenia ktorého konkrétneho predpisu vyvodzuje, že aplikačnú prednosť má práve neodkladné opatrenie vydané civilným súdom, ktorý je viazaný rozhodnutím správneho súdu o zákonnosti rozhodnutia, voči ktorému smeruje ochrana neodkladným opatrením. Podľa prezentovanej úvahy žalobcu by nastala situácia, kedy by rozhodnutie správneho súdu nevyvolávalo právne a ani faktické účinky, hoci výlučne správny súd má právomoc preskúmať zákonnosť individuálneho správneho aktu orgánu verejnej moci. Účinky by podľa úvahy žalobcu vyvolávalo neodkladné opatrenie vydané civilným súdom, ktorý by predbežne, mimo rozsahu právomoci, posúdil podľa § 194 CSP zákonnosť individuálneho správneho aktu žalovaného. Predbežné posúdenie zákonnosti tohto rozhodnutia civilným súdom, by tak malo prednosť pred posúdením zákonnosti v riadnom konaní o správnej žalobe pred správnym súdom. Nastala by situácia, kedy by bol správny súd takpovediac podriadený civilnému súdu, čo je však v úplnom rozpore s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, keďže civilný súd nie je funkčne príslušným vo veci správnej žaloby. Argumentácia súdu prvej inštancie v napadnutom uznesení je preto v uvedenom rozsahu správna a v súlade so zákonom, ale najmä v súlade s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Žalobca v podanom odvolaní poukazuje na bod 96. preambuly Smernice a Rady 2019/1937 z 23. októbra 2019 o ochrane osôb, ktoré nahlasujú porušenia práva Únie (ďalej len ako „smernica“) a na čl. 21 ods. 6 smernice. Žalobca prezentuje, že smernica určuje predbežné opatrenie ako účinný prostriedok nápravy do ukončenia súdneho konania. Podľa názoru žalobcu samotná smernica predpokladá možnosť využitia inštitútu neodkladného opatrenia, pričom jediným príslušným na nariadenie neodkladného opatrenia je civilný súd podľa CSP. Z uvedeného dôvodu je preto daná právomoc civilného súdu na vyhovie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Smernica určuje členským štátom povinnosť prijať také právne normy do vnútroštátneho poriadku, ktoré umožnia strane sporu využiť prostriedky predbežnej (dočasnej) ochrany do právoplatného skončenia konania pred súdom alebo iným orgánom. Je však na úvahe členského štátu, aké konkrétne prostriedky predbežnej ochrany zvolí. Takýmto prostriedkom je v zmysle nálezu Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 53/2018 zo dňa 07.02.2018 priznanie odkladného účinku správnej žalobe, ktorá je ekvivalentom neodkladného opatrenia. Ústavný súd SR v predmetnom náleze vyslovil: „Odkladný účinok správnej žaloby upravený v ustanoveniach § 184 až § 189 SSP predstavuje jeden z nových právnych inštitútov správneho súdneho konania, ktoré majú zabezpečiť efektívnu ochranu zo strany správneho súdu, tak aby jeho rozhodnutie mohlo byť nielen formálnym, ale i materiálnym prostriedkom ochrany práv a právom chránených záujmov úspešného žalobcu. Podstatou odkladného účinku je zabezpečenie takého stavu, pri ktorom by správnym súdom preskúmané rozhodnutie alebo opatrenie orgánu verejnej správy nevyvolávali žiadne právne účinky vrátane takých, ktoré by ich zrealizovaním boli považované za skonzumované. Z povahy veci je však nesporné, že odkladný účinok má zabezpečiť materiálnu ochranu právam a oprávneným záujmom úspešného žalobcu tak, aby tento nebol dotknutý po zrušení žalobou napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy žiadnymi ich účinkami alebo následkami. Odkladný účinok správnej žaloby má predbežný, zabezpečovací a dočasný charakter a predstavuje určitý ekvivalent neodkladných a zabezpečovacích opatrení v civilnom sporovom konaní a neodkladných a iných opatrení v civilnom mimosporovom konaní.“ Navyše, žalovaný je toho názoru, že pojem predbežné opatrenie tak ako ho používa smernica si nemožno bezvýhradne stotožňovať s pojmom predbežné opatrenie tak ako ho zákonodarca ustanovil v úprave OSP. Slovenský právny poriadok aktuálne inštitútu predbežného opatrenia nepozná, neodkladné opatrenie sa svojou povahou líši od predbežného opatrenia tým, že ako sám žalobca uvádza, umožňuje trvalo upraviť pomery bez uloženia povinnosti súdom podať v konkrétnej lehote žalobu vo veci samej. Predbežné opatrenie podľa § 76 ods. 3 OSP bolo spojené s povinnosťou žalobcu podať v prípade vyhovie návrhu v konkrétnej lehote žalobu vo veci samej. Predbežným opatrením teda nebolo možné natrvalo upraviť pomery, ako sa sám žalobca domáhal jeho návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia. Inštitútu predbežného opatrenia podľa OSP a neodkladného opatrenia podľa CSP preto nemožno stotožňovať. Podľa čl. 21 ods. 5 smernice: V konaniach pred súdom alebo iným orgánom týkajúcich sa ujmy, ktorú utrpela nahlasujúca osoba, a za predpokladu, že táto osoba preukáže, že nahlásila alebo zverejnila informácie a utrpela ujmu, sa predpokladá, že táto ujma bola spôsobená odvetným opatrením za nahlásenie alebo zverejnenie informácií. V takých prípadoch je úlohou osoby, ktorá prijala opatrenie, ktoré spôsobilo ujmu, preukázať, že uvedené opatrenie bolo založené na riadne opodstatnených dôvodoch. Smernica v čl. 21 ods. 5 neurčuje primárnu a výlučnú právomoc súdu na konanie vo veci

ochrany podľa smernice, ale aj iný orgán odlišný od súdu, ktorý má právomoc preskúmať zákonnosť odvetného opatrenia zamestnávateľa. Správne preto súd prvej inštancie poukazuje na to, že primárne je žalobca povinný využiť opravné prostriedky správneho práva predpokladané v dvanástej časti Zákona o štátnej službe príslušníkov PZ a až následne možno použiť prostriedok predpokladaný Správnym súdnym poriadkom - správnu žalobu. V súhrne tak možno uviesť, že smernica neurčuje výlučnú právomoc civilného súdu na posúdenie porušenia práv nahlasujúceho zamestnanca odvetným opatrením, avšak vo všeobecnej rovine uvádza pojem „konanie pred súdom“, čo nevyklučuje právomoc správneho súdu na konanie vo veci žalobcu, na základe podania správnej žaloby. Zároveň však smernica predpokladá rozhodovaciu právomoc aj „iného orgánu“, teda v konkrétnom prípade nevyklučuje právomoc správneho orgánu podľa Zákona o štátnej službe príslušníkov PZ na preskúmanie zákonnosti postupu zamestnávateľa a vyporiadanie sa s údajne prezentovaným nerovnakým zaobchádzaním voči nahlasujúcemu zamestnancovi. Pokiaľ sa týka prostriedkov predbežnej ochrany, smernica určuje povinnosť členského štátu zaviesť nápravné opatrenia, okrem iného predbežné opatrenie, ktoré však po obsahovej stránke predstavuje aj inštitút priznania odkladného účinku správnej žaloby. Žalovaný sa stotožňuje s argumentáciou súdu prvej inštancie a to s poukazom na nález Ústavného súdu SR, sp.zn. II. ÚS 515/2016, ktorého predmetom bola rovnaká právna otázka ako v tomto konaní. V konaní pred Ústavným súdom SR bola predmetom prieskumu otázka zákonnosti prevedenia príslušníka PZ na inú pozíciu podľa § 35 Zákona o štátnej službe príslušníkov PZ. Ústavný súd SR v súlade s Najvyšším súdom SR konštatoval, že na služobný pomer príslušníka PZ nemožno aplikovať princípy z pracovnoprávných vzťahov (v uvedenom prípade vo vzťahu k inštitútu prevedenia na inú prácu). Policajný zbor je vojensky organizovaný zbor. Právna povaha služobného pomeru príslušníkov PZ odráža osobitný vzťah zamestnávateľa ako primárneho nositeľa verejnej moci. V tomto kontexte je potom potrebné posudzovať i určenie ďalšieho pracovného zaradenia policajta. Podľa názoru Ústavného súdu SR nemožno od riadiacich pracovníkov PZ vyžadovať preukázanie a zdokladovanie splnenia zákonom predpokladaných podmienok, keďže takáto požiadavka by bola v rozpore s podstatou služobnej prísahy policajta, keď policajt sľubuje, že sa podriadi potrebám policajného zboru. Na prvom mieste sú tak potreby policajného zboru, resp. verejný záujem a nie potreby príslušníka PZ, ktorý nemá rovnaké postavenie ako zamestnanec v súkromnom sektore, kde majú účastníci pracovnoprávneho vzťahu rovnaké postavenie. Vychádzajúc z uvedeného je dôvodné konštatovať, že zákonná úprava služobného pomeru príslušníkov ozbrojených zborov poskytuje príslušníkom v služobnom pomere nižšiu mieru ochrany, než je tomu u zamestnancov v pracovnom pomere. Žalobca v rámci svojho odvolania uviedol, že pokiaľ by došlo k potvrdeniu zákonnosti napadnutého personálneho rozkazu žalovaného v konaní pred správnym súdom, žalovaný by mal možnosť podať návrh na zrušenie neodkladného opatrenia podľa § 334 CSP alebo podať žalobu o navrátenie do pôvodného stavu podľa § 337 ods. 2 CSP. S takýmto názorom žalobcu sa podľa názoru žalovaného nemožno stotožniť. Podľa nálezu Ústavného súdu SR, sp.zn. II. ÚS 491/2017 je jednou zo zákonných podmienok zrušenia neodkladného opatrenia odpadnutie dôvodov, pre ktoré bolo nariadené. Zákoným dôvodom zrušenia neodkladného opatrenia je zmena tých pomerov, ktoré oproti stavu rozhodujúcemu v čase jeho nariadenia boli relevantné pre jeho nariadenie. Z uvedeného potom a contrario vyplýva, že existencia / trvanie týchto dôvodov vytvára zároveň zákonnú prekážku, aby sa strana domáhajúca jeho zrušenia mohla dôvodne tohto návrhu domôcť. Súd sa musí zaoberať otázkou, či strana domáhajúca sa zrušenia neodkladného opatrenia vo svojom návrhu tvrdí také skutočnosti, ktoré nastali po vyhlásení uznesenia o neodkladnom opatrení, a ktoré zároveň znamenajú aj zmenu skutkových okolností / pomerov. S poukazom na citovaný nález Ústavného súdu SR je nutné podotknúť, že aktuálne sa prezumuje správnosť a zákonnosť personálnych rozkazov ako individuálnych správnych aktov vydaných podľa Zákona o štátnej službe príslušníkov PZ, keďže zákonnosť personálneho rozkazu môže posudzovať výlučne nadradený správny orgán a následne správny súd v konaní o správnej žalobe. Zákonnosť individuálneho správneho aktu nemá právomoc posudzovať civilný súd, čo v konečnom dôsledku nesporuje ani sám žalobca. V čase rozhodovania súdu prvej inštancie boli personálne rozkazy platné, účinné, vykonateľné a prezumuje sa ich zákonnosť a to do času, pokiaľ nadradený správny orgán alebo správny súd nekonštatuje opak. Uvedeného si bol dostatočne vedomý aj súd prvej inštancie v napadnutom uznesení. Podľa názoru žalovaného postupoval v uvedenom význame súd prvej inštancie správne a v súlade s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR. Konštatovanie zákonnosti personálnych rozkazov v rámci konania o rozklade pred nadriadeným správnym orgánom, resp. v konaní o správnej žalobe nie je stricto sensu dôvodom na to, aby došlo k zrušeniu nariadeného neodkladného opatrenia, keďže aj v čase rozhodovania súdu prvej inštancie boli tieto personálne rozkazy platné, vykonateľné a po formálnej stránke sa prezumovala ich zákonnosť. V uvedenom význame by preto dôvodom pre zrušenie nariadeného neodkladného opatrenia nebolo rozhodnutie nadradeného správneho orgánu alebo správneho súdu o zákonnosti napadnutého

personálneho rozkazu, keďže aj v čase rozhodovania o nariadení neodkladného opatrenia boli, resp. stále sú tieto personálne rozkazy platné a zákonné. Dôvod na zrušenie neodkladného opatrenia na základe konštatovania nadradeného správneho orgánu / správneho súdu o zákonnosti rozhodnutia, ktoré by malo deklaratórny účinok, by tak nebol daný. Aj z uvedeného pohľadu sa javí viac ako správny postup súdu prvej inštancie, ktorý vyslovil nemožnosť preskúmania zákonnosti personálnych rozkazov ako individuálnych správnych aktov, keďže je absolútne vylúčené, aby popri sebe existovali dve odlišné rozhodnutia dvoch súdnych autorít navyše za predpokladu, že nie je daný dôvod pre zrušenie neodkladného opatrenia tak, ako nesprávne predpokladá žalobca. Taktiež žalovaný požadoval za potrebné uviesť, že žalobca podaným návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia nepreukázal potrebu bezodkladnej úpravy pomerov, čo je jedna z podstatných náležitostí návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Neodkladné opatrenie je prostriedkom procesnej obrany, ktoré by sa malo použiť až vtedy, keď neexistujú iné zákonné možnosti ako dočasne upraviť pomery strán sporu. V konkrétnom prípade však existujú iné zákonné možnosti v prospech žalobcu a to odvolanie, ktoré si už žalobca voči personálnym rozkazom uplatnil a následne, po rozhodnutí o riadnom opravnom prostriedku aj správna žaloba podaná na správnom súde podľa Správneho súdneho poriadku, ktorej môže byť podľa § 185 Správneho súdneho poriadku priznaný odkladný účinok. Tak Zákon o štátnej službe príslušníkov PZ, ako aj Správny súdny poriadok určujú lehoty, v rámci ktorých je správny orgán, resp. správny súd povinný rozhodnúť. Zákon o štátnej službe príslušníkov PZ výslovne určuje, že o odvolaní musí byť rozhodnuté bezodkladne, spravidla do 60 dní odo dňa podania odvolania. V prípade nečinnosti má žalobca ďalšie prostriedky na nápravu a to sťažnosť na nečinnosť, resp. žalobu proti nečinnosti. V prípade podania správnej žaloby a priznania odkladného účinku je správny súd povinný rozhodnúť o správnej žalobe v lehote 6 mesiacov. Ak by správny súd vyhovel návrhu na priznanie odkladného účinku, žalobca by tým dosiahol rovnaké právne účinky ako nariadením neodkladného opatrenia v civilnom spore. Z dôvodu existencie ďalších zákonných možností upravených predpismi na úseku správneho práva, ktoré je žalobca oprávnený použiť vo svoj prospech, a ktoré slúžia pre bezprostrednú ochranu ohrozených práv, nie je naplnená podmienka pre nariadenie neodkladného opatrenia a to potreba bezodkladnej úpravy pomerov. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti navrhuje žalovaný odvolaciemu súdu napadnuté uznesenie prvoinštančného súdu v zmysle § 387 CSP ako vecne správne potvrdiť.

22. Žalovaný sa vyjadril aj k doplnenému odvolaniu žalobcu a v rámci svojho vyjadrenia uviedol, že žalobca doplnil podané odvolanie o odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. c) CSP, teda že v konaní rozhodovala a napadnuté uznesenie vydala sudkyňa, ktorá mala byť vylúčená pre jej pomer k veci a pre jej pomer k žalobcovi. V doplnení odvolania žalobca poukazuje na výzvu právnikov zverejnenú na webovej stránke www.pravnystat.eu, pričom žalobca poukazuje na bod 4. výzvy týkajúci sa Zákona o ochrane oznamovateľov. Ako prvé si dovoľí žalovaný vysloviť, že podanie žalobcu, resp. jeho právneho zástupcu je viac ako zmatečné a je dôvodné konštatovať, že pri tom počte zastupovaných príslušníkov policajného zboru už s najväčšou pravdepodobnosťou stráca právny zástupca žalobcu prehľad, ku ktorému zo zastupovaných podanie smeruje a ktorého sa týka. Žalobca v aktuálnom konaní totiž prostredníctvom svojho právneho zástupcu uvádza argumentáciu, ktorú absolútne nemožno aplikovať na osobu žalobcu a čoho následkom je eliminovaný predpoklad žalobcu o údajnej zaujatosti zákonnej sudkyne, ktorá vydala napadnuté rozhodnutie. V rámci doplneného odvolania žalobca podčiarkol časť bodu 4. výzvy, ktorá sa vzťahuje na obvinených príslušníkov policajného zboru, ktorých trestnú činnosť vyšetruje Úrad inšpekčnej služby a ktorí pracujú naďalej na Úrade inšpekčnej služby. V doplnení odvolania žalobca taktiež uvádza, že podčiarknutá časť bodu 4. výzvy právnikov sa priamo dotýka predmetu sporu v tunajšej veci, ako aj žalobcu ako jednej zo strán sporu. Žalovaný považuje za zmatečné a zjavne nesprávne tvrdenie žalobcu, že bod 4. výzvy právnikov sa vzťahuje na žalobcu, keďže pokiaľ má žalovaný vedomosť, žalobca nie je obvinený v žiadnom trestnom konaní. Z medializovaných informácií má žalovaný výlučne vedomosť o verejnom obvinení žalobcu zo strany príslušníčky policajného zboru, E.. C. J., pričom predmetom verejného obvinenia bolo údajné nevhodné sexuálne správanie žalobcu voči menovanej kolegyni, ktoré následne žalobca ako aj jeho manželka, členka politickej strany C., verejne popreli a k tomuto sa vyjadrili. O inom ako verejnom a medializovanom obvinení žalobcu z nevhodného sexuálneho správania žalovaný vedomosť nemá, keďže žalobca nie je obvinený za žiaden orgánmi činnými v trestnom konaní predpokladaný trestný čin. Pokiaľ by žalobca obvinený bol a to pre trestný čin súvisiaci s výkonom jeho pracovnej činnosti (ako sa uvádza v bode 4. výzvy), bol by dôvodný postup podľa § 46 ods. 1 písm. b) zákona č. 73/1998 Z.z. Pokiaľ je teda vo výzve prezentovaný názor o rozpore výkladu Zákona o ochrane oznamovateľov s judikatúrou EŠLP, z dôvodu možného ponechania trestne obvinených príslušníkov policajného zboru vo výkone služby na Úrade inšpekčnej

služby, ktorý vyšetruje trestné činy obvinených príslušníkov policajného zboru a čoho následkom je ohrozená nezávislosť vyšetovania, uvedené sa absolútne nedotýka žalobcu, keďže nie je obvinený a jeho trestnú činnosť nevyšetruje Úrad inšpekčnej služby. Nie je zrejmé, odkiaľ žalobca v doplnení odvolania čerpá informáciu o tom, že žalobca je formálne obvinený z trestného činu a nemá právo pokračovať vo výkone služby na Úrade inšpekčnej služby, ďalej nevedno, prečo žalobca uvádza, že sa dopustil trestného činu, keďže ako už opakovane žalovaný uvádza, žalobca nie je obvinený pre žiaden trestný čin a nie je známy poznatok o tom, že by sa mal nejakej trestnej činnosti súvisiacej s výkonom jeho pracovnej činnosti dopustiť a v neposlednom rade, čo postráda akúkoľvek logiku, je absolútne nepochopiteľné, prečo žalobca uvádza, že mal psychicky týrať a mučiť osoby podliehajúce jeho právomoci a fabulovať voči nim dôkazy, keď vo vzťahu k žalobcovi takéto podozrenie nikdy ani len nevzniklo a vo svojej výpovedi, podľa medializovaných informácií, svedok na úteku D. P. osobu žalobcu ani len nespomína. Uvedená argumentácia by sa dala pochopiť jedine v takom prípade, pokiaľ by sa žalobca v doplnení odvolania sám priznával k protiprávnemu konaniu, o ktorom doposiaľ príslušné orgány činné v trestnom konaní vedomosť nemali. Žalovaný však úprimne pochybuje, že uvedené bolo zámerom a cieľom žalobcu. Pokiaľ teda žalobca nie je obvinený pre trestnú činnosť súvisiacu s výkonom jeho pracovnej činnosti ako príslušníka policajného zboru, ktorú by vyšetroval Úrad inšpekčnej služby alebo iný útvar policajného zboru, je úplne neopodstatnené vzťahovať verejnú výzvu právnikov na osobu žalobcu. Navyše, podaným návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia sa žalobca domáhal ochrany voči organizačnému opatreniu Ministra vnútra SR, ktorým bola zrušená funkcia žalobcu ako zástupcu riaditeľa Úradu inšpekčnej služby a personálnemu rozkazu riaditeľa Úradu inšpekčnej služby a personálnemu rozkazu riaditeľa Okresného riaditeľstva PZ v Bánovciach nad Bebravou, ktorým bol ustanovený do funkcie starší referent operatívneho oddelenia OKP na OR PZ Bánovce nad Bebravou. Žalobca teda naďalej vykonáva pracovnú činnosť, nebol postavený mimo službu podľa § 46 ods. 1 písm. b) zákona č. 73/1998 Z.z. z dôvodu právoplatného obvinenia tak ako ostatní žalobcovia, ktorých zastupuje rovnaký právny zástupca, a ktorí sa návrhmi na nariadenie neodkladného opatrenia domáhali ochrany voči personálnemu rozkazu ministra vnútra SR, ktorým boli postavení mimo službu. Žalobca teda napáda skutočnosť, že už nevykonáva pôvodnú funkciu riaditeľa na Úrade inšpekčnej služby, ale bol v rámci služobného pomeru zaradený na výkon inej funkcie na príslušnom útvaru policajného zboru, čo s osobami obvinených príslušníkov policajného zboru okolo D. Č. a ich právnou situáciou nemá absolútne nič spoločné. Z uvedeného dôvodu je tak akýkoľvek názor prezentovaný signatármi výzvy, okrem iného aj údajne zákonnou sudkyňou súdu prvej inštancie, bez akejkoľvek relevancie k právnej a skutkovej situácii žalobcu v konkrétnom konaní, keďže sa na neho domnienky uvádzané v doplnení odvolania absolútne nevzťahujú. Záverom žalovaný uviedol, že je minimálne zvláštne, že právnomu zástupcovi žalobcu neprekáža skutočnosť, kedy v inej veci jeho klienta rozhodoval sudca, s ktorým právny zástupca žalobcu chodil 5 rokov do krúžku na vysokej škole, a teda s ním prichádzal každý deň do pravidelného kontaktu, pričom v takom prípade právny zástupca žalobcu prezentuje, že sudca ani len nemal povinnosť vopred oznámiť dôvod, pre ktorý by mohli byť dané objektívne dôvody zaujatosti uvedeného sudcu, avšak aktuálne vníma ako problém skutočnosť, že údajne zákonná sudkyňa súdu prvej inštancie v konkrétnej veci verejne podporila výzvu právnikov, ktorej predmetom sú aktuálne nastolené viaceré právne otázky a ku ktorým sa verejne vyjadrujú viacerí zástupcovia právnických profesií, okrem iného sudcovia, prokurátori, advokáti a akademici. Navyše, žalobca ani len nepredložil hodnoverný dôkaz preukazujúci, že zákonná sudkyňa reálne podporila verejnú výzvu právnikov. V prípade podpory výzvy v časti kontakty na webovej stránke [www.pravnystat.eu](https://pravnystat.eu) postačuje výlučne vypísať meno a priezvisko podporovateľa a zaklíknúť jeho profesiu, pričom iné osobné údaje preukazujúce to, že signatárom je reálne osoba, ktorej meno je uvedené v zozname signatárov, prevádzkovateľ webovej stránky nevyžaduje. K uvedenému však bude potrebné, aby sa vyjadrila priamo zákonná sudkyňa súdu prvej inštancie. Z uvedených dôvodov je žalovaný toho názoru, že odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. c) CSP nie je daný a navrhuje, aby odvolací súd napadnuté uznesenie prvoinštančného súdu v zmysle § 387 CSP ako vecne správne potvrdil.

23. Sudkyňa súdu prvej inštancie sa na podnet odvolacieho súdu vyjadrila k namietanému odvolaciemu dôvodu a uviedla, že námietku zaujatosti považuje za účelovú, s cieľom právneho zástupcu žalobcu dosiahnuť zmenu zákonného sudcu, ktorý nerozhodol podľa jeho predstáv. Uviedla, že je pravdou, že podporila svojim podpisom výzvu právnikov zverejnenú na webovej stránke: <https://pravnystat.eu/>. Išlo o výzvu reagujúcu na porušovanie princípov právneho štátu v trestnoprávnej oblasti, ktorá je momentálne predmetom legislatívnych zmien. Pre úplnosť uviedla, že už dva roky predtým podpísala obdobnú výzvu právnikov upozorňujúcu na porušovanie princípov právneho štátu, ktorú v januári 2021 podpísalo 123 sudcov a emeritných sudcov, 233 advokátov, celkom vyše 400 slovenských právnikov. Zároveň sa

vyjadrila tak, že aj v budúcnosti podporí každú výzvu, ktorá by reagovala, či upozorňovala na porušovanie princípov právneho štátu a to v akejkoľvek, nielen v trestnoprávnej oblasti. Je toho názoru, že sudca má právo slobodne sa ako občan vyjadrovať k rôznym spoločenským témam a ako sudca má zároveň povinnosť brániť princípy právneho štátu, pokiaľ sú porušované, pretože je súčasťou jedného z pilierov moci, na ktorom je právny štát postavený. V predmetnej prejednávanej veci však s plnou vážnosťou, čestne a zodpovedne prehlásila, že i napriek tomu, že predmetná kauza je aj rozsiahlo medializovaná, v rámci svojho rozhodovania vyjadrila výlučne a čisto odborný právny názor, čo je zrejmé z odôvodnenia jej uznesenia. Za každých okolností i napriek jej občianskemu postoju, ktorý ale nemá nič spoločné so žalobcom, je schopná rozhodovať nezávisle, nestranne, a v súlade s Ústavou SR a jej zákonmi, čo vykonáva už 22 rokov. Strany sporu nepozná, nemá pomer k prejednávanej veci a ani osobný záujem na jej výsledku v prospech, či neprospech kohokoľvek zo strán sporu a ich právneho zástupcu. Čo sa týka „teórie zdania“ a objektívneho hľadiska nestrannosti sudcu, poukázala na uznesenie NS SR pod sp.zn. 5Tost/29/2022 z 24.07.2023, či judikatúru ESLP týkajúcu sa slobody prejavu sudcu / Zurek proti Poľsku, sťažnosť č. 39650/18B ako proti Maďarsku, sťažnosť č. 20261/12/, v ktorých sa uvádza, že: „Objektívnu nestrannosť nemožno chápať tak, že by čokoľvek, čo môže vrhnúť hoci len tieň pochybnosti na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje ako zaujatého. Sudca nie je stroj na rozhodovanie, oslobodený od akéhokoľvek svetonázoru, subjektívnych pocitov, sympatií, či antipatií, ale je súčasťou určitého sociálneho prostredia, od ktorého nie je a nemôže byť úplne izolovaný...“

24. Žalobca sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadril k vyjadreniu žalovaného a uviedol, že odkazuje na odôvodnenie samotného odvolania v znení jeho doplnenia, a to v celom jeho rozsahu. Má za to, že civilný súd má jednoznačne právomoc nariadiť neodkladné opatrenia na ochranu pred diskrimináciou. Právomoc civilného súdu nariadiť neodkladné opatrenie na ochranu pred diskrimináciou v služobnom pomere policajta vyplýva z § 2a ods. 1 a 3 Zákona o štátnej službe policajtov a § 9 ods. 2 a 3 a § 11 ods. 3 Antidiskriminačného zákona. Žalovaný proti tomu argumentuje, že odkaz na „Občiansky súdny poriadok“ v § 11 ods. 3 Antidiskriminačného zákona neznamená odkaz iba na Civilný sporový poriadok, ale aj na Správny súdny poriadok, pretože v čase účinnosti Občianskeho súdneho poriadku sa aj správne súdnictvo vykonávalo podľa Občianskeho súdneho poriadku, a preto nie je vylúčené, aby tento odkaz zahŕňal aj Správny súdny poriadok, ak ide o veci patriace do právomoci správnych súdov. Poskytovanie súdnej ochrany pred diskrimináciou však patrí do výlučnej právomoci civilných súdov podľa Civilného sporového poriadku, a tento záver nevyplýva len z odkazu na „Občiansky súdny poriadok“ v § 11 ods. 3 Antidiskriminačného zákona, ale predovšetkým z rozsahu právnej ochrany podľa § 2a ods. 1 a 3 Zákona o štátnej službe policajtov v spojení s § 9 ods. 2 a 3 Antidiskriminačného zákona. Súdnou ochranu v rozsahu vymedzenom v § 2a ods. 1 a 3 Zákona o štátnej službe policajtov v spojení s § 9 ods. 2 a 3 Antidiskriminačného zákona totiž môže žalobcovi poskytnúť výlučne civilný súd v konaní podľa Civilného sporového poriadku. Správny súd nemôže tento rozsah právnej ochrany poskytnúť žalobcovi v žiadnom konaní podľa Správneho súdneho poriadku. Správny súd nemôže o správnej žalobe rozhodnúť výrokom podľa § 9 ods. 2 alebo 3 Antidiskriminačného zákona, ale iba výrokom, ktorý pripúšťa Správny súdny poriadok (zrušenie napadnutého rozhodnutia, prípadne vrátenie veci správnejmu orgánu na ďalšie konanie). Jedine v konaní o správnej žalobe proti inému zásahu orgánu verejnej správy by mohol správny súd rozhodnúť tak, že zakáže žalovanému pokračovať v napadnutom inom zásahu a ak je to možné, prikáže mu obnoviť stav pred zásahom (§ 262 ods. 1 Správneho súdneho poriadku), avšak tá v tomto prípade jednoznačne prípustná nie je, nakoľko v tomto prípade ide celkom jednoznačne o rozhodnutie správneho orgánu a nie iný zásah správneho orgánu a okrem toho, ani pri tomto druhu správnej žaloby nemá správny súd právomoc poskytnúť právnu ochranu v celom rozsahu podľa § 9 ods. 2 a 3 Antidiskriminačného zákona (napríklad nemôže priznať primerané zadostučinenie). Okrem toho, v konaniach podľa § 9 ods. 2 a 3 Antidiskriminačného zákona ako tzv. konaniach s ochranou slabšej strany sa uplatňujú viaceré procesné odklony, ako napríklad: (i) obrátené dôkazné bremeno, tzn. žalobcovi stačí diskrimináciu tvrdiť a žalovaný musí preukazovať, že neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania (viď § 11 ods. 2 Antidiskriminačného zákona a čl. 21 ods. 5 Smernice); (ii) rozšírená možnosť právneho zastupovania žalobcu (§ 308 Civilného sporového poriadku); (iii) rozšírená poučovacia povinnosť súdu (§ 309 Civilného sporového poriadku). Tieto odklony je možné uplatniť iba v konaní podľa Civilného sporového poriadku, pretože: (i) pokiaľ ide o obrátené dôkazné bremeno podľa § 11 ods. 2 Antidiskriminačného zákona, toto je v konaní podľa Civilného sporového poriadku možné uplatniť na základe § 315 ods. 2 Civilného sporového poriadku, pričom Správny súdny poriadok neobsahuje žiadne ekvivalentné ustanovenie, ktoré by umožňovalo správnejmu súdu obrátiť dôkazné bremeno v konaní podľa Správneho súdneho poriadku a (ii) pokiaľ ide o ostatné vyššie uvedené odklony, Správny súdny poriadok neobsahuje žiadne ekvivalentné ustanovenia, ktoré by umožňovali poskytnúť

slabšej strane tento rozsah ochrany v konaní podľa Správneho súdneho poriadku. Preto keď v odvolaní žalobca tvrdí, že odkaz na „Občiansky súdny poriadok“ v § 11 ods. 3 Antidiskriminačného zákona znamená odkaz na Civilný sporový poriadok, nejde o žiadnu snahu o neprípustne zužujúci výklad tohto legislatívneho opomenutia, ale o systematický výklad tohto pojmu vyplývajúci z rozsahu hmotnoprávnej a procesnej ochrany pred diskrimináciou podľa v § 2a ods. 1 a 3 Zákona o štátnej službe policajtov v spojení s § 9 ods. 2 a 3 a § 11 Antidiskriminačného zákona, ktorú môže podľa platného a účinného právneho stavu v zákonom garantovanom rozsahu poskytnúť výlučne civilný súd v konaní podľa Civilného sporového poriadku. Na tomto mieste žalobca zdôraznil, že s vyššie uvedenou argumentáciou sa v inom konaní na tom istom prvoinštančnom súde, vedenom pod sp.zn. 39Cos/5/2023, stotožnil aj súd prvej inštancie, ktorý taktiež potvrdil, že odkaz na Občiansky súdny poriadok je potrebné vykladať ako odkaz na Civilný sporový poriadok. Žalobca taktiež v rámci svojho vyjadrenia uviedol, že žaloba proti inému zásahu orgánu verejnej správy nie je v tomto prípade prípustná. Poukázal na to, že skutkovou podstatou tunajšieho prípadu je porušenie zásady rovnakého zaobchádzania (teda diskriminácia) voči žalobcovi, z dôvodu oznámenia protispoločenskej činnosti, ktorej sa dopustil žalovaný tým, že proti žalobcovi vydal personálne rozkazy, ktorými zásadne zmenil podmienky jeho pracovnoprávneho vzťahu (preradenie na podstatne nižšiu pozíciu, zmena miesta výkonu práce, ako aj preradenie do podstatne nižšej platovej triedy), teda uskutočnil voči žalobcovi odvetné opatrenie zakázané podľa § 1 ods. 4 Zákona o ochrane oznamovateľov, pričom tak urobil bez predchádzajúceho súhlasu Úradu podľa § 7 ods. 1 Zákona o ochrane oznamovateľov. Ako už žalobca uviedol v odvolaní, jedna a tá istá skutková podstata nemôže byť zároveň rozhodnutím orgánu verejnej správy [§ 3 ods. 1 písm. b) Správneho súdneho poriadku] aj iným zásahom orgánu verejnej správy [§ 3 ods. 1 písm. e) Správneho súdneho poriadku]. Ide o pojmy, ktoré sa jednoznačne navzájom vylučujú, pričom kým personálny rozkaz je bezpochyby rozhodnutím orgánu verejnej správy vydaným v administratívnom konaní podľa dvanástej časti Zákona o štátnej službe policajtov, ktoré zakladá, mení, zrušuje alebo deklaruje práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby (proti ktorému je navyše prípustný aj opravný prostriedok), o iný zásah orgánu verejnej správy môže ísť iba v prípade, ak ide o faktický postup vykonaný pri plnení úloh v oblasti verejnej správy, ktorým sú alebo môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby dotknuté (nejde teda o situáciu, ktorá by bola dokumentovaná vydaním rozhodnutia). Keďže v prípade personálnych rozkazov jednoznačne ide o rozhodnutie orgánu verejnej správy, nemôže ísť zároveň o iný zásah orgánu verejnej správy. Preto je vylúčené, aby mohli byť personálne rozkazy napadnuté správnu žalobou proti inému zásahu orgánu verejnej správy. Personálne rozkazy môžu byť napadnuté iba všeobecnou správnu žalobou, čo žalobca aj plánuje urobiť, keď budú na to splnené zákonné podmienky (rozhodnutie o odvolaní). Právomoc správneho súdu pri rozhodovaní o všeobecnej správnej žalobe je však limitovaná na zrušenie personálnych rozkazov a rozhodnutia o opravnom prostriedku proti nim (§ 191 ods. 1 a 3 Správneho súdneho poriadku) a prípadné vrátenie veci na ďalšie konanie žalovanému (§ 191 ods. 4 Správneho súdneho poriadku). Správny súd nemá právomoc poskytnúť žalobcovi právnu ochranu v rozsahu garantovanom podľa § 2a ods. 1 a 3 Zákona o štátnej službe policajtov a § 9 ods. 2 a 3 a § 11 ods. 3 Antidiskriminačného zákona. Pokiaľ ide o možnosť dosiahnutia trvalej úpravy pomerov nariadením navrhovaného neodkladného opatrenia, podľa názoru žalobcu táto možnosť v tomto prípade jednoznačne existuje. Avšak, pokiaľ by súd bol iného názoru, teda by zastával názor, že týmto neodkladným opatrením nie je možné dosiahnuť trvalú úpravu pomerov, potom mu nič nebráni v uznesení o nariadení neodkladného opatrenia uložiť žalobcovi podať aj antidiskriminačnú žalobu vo veci samej podľa § 336 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Žalobca túto možnosť súdu v návrhu aj navrhol. Ak by súd bol toho názoru, že neodkladné opatrenie nie je vhodné na trvalú úpravu pomerov, ale vec si vyžaduje posúdenie v rámci konania vo veci samej, tak žalobca síce zastáva názor, že navrhovaným neodkladným opatrením je možné dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami, avšak v návrhu výslovne uviedol: „V prípade ak bude súd považovať za potrebné podať po nariadení neodkladného opatrenia aj žalobu vo veci samej, navrhol, aby súd v neodkladnom opatrení zaviazal žalobcu na takýto procesný postup v primeranej lehote.“ Prípadný záver, že v tunajšom prípade je potrebné podať antidiskriminačnú žalobu vo veci samej (s petitom v rámci § 9 ods. 2 a 3 Antidiskriminačného zákona) však sám o sebe neznamená, že by v tejto veci nebolo možné alebo prípustné nariadiť navrhované neodkladné opatrenie; čo platí a fortiori s poukazom na § 309 písm. b) a § 318 písm. b) Civilného sporového poriadku, podľa ktorých je vydanie neodkladného opatrenia v antidiskriminačnom spore alebo v individuálnom pracovnoprávnom spore výslovne prípustné. Súbeh súdnej ochrany žalobcu (i) na jednej strane prostredníctvom odvolania a správnej žaloby podľa Správneho súdneho poriadku a (ii) na druhej strane podľa § 2a ods. 1 a 3 Zákona o štátnej službe policajtov v spojení s § 9 ods. 2 a 3 a § 11 Antidiskriminačného zákona je nielen možný, ale je výslovne zákonom predpokladaný už len preto, že každý z týchto dvoch systémov

súdnej ochrany nevyhnutne vedie k poskytnutiu iného druhu a rozsahu súdnej ochrany. Navyše, žalobca zdôraznil, že nariadenie neodkladného opatrenia, aj keby trvalo upravovalo pomery medzi stranami, nemôže za žiadnych okolností založiť prekážku res iudicata, pretože každé neodkladné opatrenie je po splnení zákonných podmienok za každých okolností zrušiteľné, buď na základe návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia (§ 334 Civilného sporového poriadku) alebo na základe žaloby o navrátenie do pôvodného stavu (§ 337 ods. 2 Civilného sporového poriadku). Už len z tohto dôvodu je podľa jeho názoru v tomto prípade vhodnejšie neukladať žalobcovi povinnosť podať antidiskriminačnú žalobu vo veci samej, avšak ak by súd bol iného názoru a takúto povinnosť by žalobcovi uložil, žalobca to bude rešpektovať a túto povinnosť si splní. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu tvrdí, že konštatovanie zákonnosti personálnych rozkazov v rámci konania pred správnym orgánom, resp. v konaní o správnej žalobe nie je dôvodom na zrušenie neodkladného opatrenia, keďže aj v čase rozhodovania súdu prvej inštancie sa prezúmavala zákonnosť týchto rozkazov. Z uvedeného pohľadu sa preto podľa žalovaného javí ako správny postup prvoinštančného súdu, ktorý vyslovil nemožnosť preskúmania zákonnosti personálnych rozkazov ako individuálnych správnych aktov, keďže je vylúčené, aby popri sebe existovali dve odlišné rozhodnutia dvoch súdnych autorít. K tomu žalobca uviedol, že žalovaný opomína, že v tomto prípade nepôjde o „dve odlišné rozhodnutia dvoch súdnych autorít“ v tej istej veci, ktoré by sa dostávali do konfliktu. Žalovaný totiž účelovo opomína antidiskriminačný charakter posudzovanej veci. Je potrebné dôsledne odlíšiť posudzovanie zákonnosti správneho aktu (o ktorom civilný súd v tomto prípade nerozhoduje, a ktoré nie je ani predmetom konania o neodkladnom opatrení) a posudzovanie následkov personálnych rozkazov z hľadiska ich súladnosti so zásadou rovnakého zaobchádzania. S uvedeným sa v inom konaní na tom istom prvoinštančnom súde, vedenom pod sp.zn. 39Cos/5/2023, stotožnil aj súd prvej inštancie, ktorý navyše doplnil, že nie je rozhodujúce, že personálne rozkazy majú povahu správneho aktu. Nie je teda vôbec vylúčená ani taká situácia, že by úkony žalovaného boli správnym súdom v správnom súdnom konaní posúdené ako zákonné, avšak civilným súdom v civilnom sporovom konaní by bolo posúdené ako porušujúce zásadu rovnakého zaobchádzania, v dôsledku čoho by civilný súd napr. uložil povinnosť upustiť od ďalšieho konania (čo je to isté ako zdržať sa takého konania), či napraviť protiprávny stav. Nariadenie navrhovaného neodkladného opatrenia navyše nijako nebráni žalovanému, aby vydal nové organizačné opatrenie, resp. aby boli voči žalobcovi vydané nové personálne rozkazy s rovnakým výrokom potom, ako k tomu bude udelený predchádzajúci súhlas Úradu podľa § 7 ods. 1 Zákona o ochrane oznamovateľov. Žalobca má za to, že by bolo nanajvýš vhodné, aby žalovaný argumentoval korektne a nevyvodzoval z krokov žalobcu závery, ktoré z nich v žiadnom prípade a ani pri najširšej miere fantázie nevyplývajú. Podaním odvolania žalobca v žiadnom prípade nepriznal (ani implicitne), že by bola vylúčená právomoc civilných súdov vydať nariadené neodkladné opatrenie. To žalobca prízvukoval už v rámci svojho odvolania. Odvolanie proti personálnym rozkazom podal žalobca (i) v prvom rade preto, lebo sa spravoval zákonným poučením obsiahnutým v závere personálnych rozkazov, (ii) v druhom rade preto, lebo porušenie zásady rovnakého zaobchádzania nie je ani zďaleka jediným dôvodom nesúladu personálneho rozkazu so zákonom, ale personálne rozkazy boli vydané aj v rozpore s inými ustanoveniami iných zákonov, predovšetkým Zákona o štátnej službe policajtov (čo však už presahuje rámec antidiskriminačného sporu) a (iii) v treťom rade preto, že žalobca nechcel zanedbať využitie žiadneho opravného prostriedku, aby si nezmaril prístup k neskoršej súdnej ochrane aj prostredníctvom správnej žaloby. Z tohto postupu žalobcu je zároveň evidentné, že žalobca nechce navrhovaným neodkladným opatrením nahrádzať odvolanie a správnu žalobu, ale má záujem uchádzať sa o celý a maximálny rozsah právnej ochrany garantovanej právnym poriadkom. Žalobca nikdy netvrdil, že súdna ochrana prostredníctvom neodkladného opatrenia má prednosť pred súdnou ochranou prostredníctvom správnej žaloby. Naopak, ako už uviedol aj v odvolaní a aj vyššie v tejto replike, tieto prostriedky právnej ochrany si navzájom nekonkurujú, ale ide o ich zákonom predpokladaný súbeh, pretože každý z nich smeruje v konečnom dôsledku k inému druhu a rozsahu právnej ochrany, ktorá sa navzájom neprelína. Okrem toho, že nejde o ekvivalentné inštitúty ani z formálneho hľadiska, nie sú porovnateľné a ekvivalentné ani z hľadiska materiálneho. Ako už žalobca uviedol v odvolaní povinná dostupnosť neodkladného opatrenia v tomto prípade vyplýva aj zo Smernice a z eurokonformného výkladu príslušných právnych predpisov Slovenskej republiky. V konaní o odvolaní neexistuje žiadna možnosť pozastavenia jeho účinkov, pričom odvolací orgán je povinný rozhodnúť o odvolaní bezodkladne, spravidla do 60 dní (ak vychádza z predpokladu, že správny orgán rozhodujúci o opravnom prostriedku dodrží zákonné lehoty, čo sa v tomto prípade nestalo) a počas tejto lehoty sa personálne rozkazy budú voči žalobcovi uplatňovať. Až po (minimálne) tejto dobe bude vôbec možné podať správnu žalobu s návrhom na priznanie jej odkladného účinku, pričom na rozhodnutie o takom návrhu má správny súd 30 dní od predloženia vyjadrenia žalovaného k správnej žalobe a administratívneho spisu (lehota na vyjadrenie k správnej žalobe a predloženie administratívneho

spisu závisí od určenia správneho súdu a obvykle sa určuje v trvaní 30 dní), čo teda pri úplne najoptimistickejšom scenári, kedy by správny súd konal hneď po podaní správnej žaloby, predstavovalo ďalších 60 dní. K priznaniu odkladného účinku správnej žaloby sa tak žalobca realisticky nemá šancu dostať skôr než niekoľko mesiacov od vydania personálnych rozkazov. To je pre žalobcu absolútne nezlučiteľné s bodom 96 preambuly Smernice, podľa ktorého: „Pre nahlasujúce osoby majú osobitný význam predbežné prostriedky nápravy až do ukončenia súdnych konaní, ktoré môžu byť zdĺhavé. Konkrétne by pre nahlasujúce osoby mali byť dostupné aj predbežné opatrenia, ako sú ustanovené vo vnútroštátnom práve, na zastavenie hrozieb, pokusov alebo pokračujúcich odvetných opatrení, ako je obťažovanie, alebo na zabránenie niektorým formám odvetných opatrení, ako je prepustenie, ktoré môže byť ťažké zvrátiť po uplynutí dlhého obdobia, a ktoré môže jednotlivca finančne zruinovať, čo je perspektíva, ktorá môže vážne odradiť potenciálnych oznamovateľov.“ Žalobca má za to, že naliehavo potrebuje neodkladnú právnu ochranu tu a teraz. Takúto ochranu môže dostať jedine vo forme neodkladného opatrenia, pretože všetky alternatívne spôsoby právnej ochrany môže mať k dispozícii nanajvýš o niekoľko mesiacov. Čl. 21 ods. 2 Smernice znie: „V konaniach pred súdom alebo iným orgánom týkajúcich sa ujmy, ktorú utrpela nahlasujúca osoba, a za predpokladu, že táto osoba preukáže, že nahlásila alebo zverejnila informácie a utrpela ujmu, sa predpokladá, že táto ujma bola spôsobená odvetným opatrením za nahlásenie alebo zverejnenie informácií. V takých prípadoch je úlohou osoby, ktorá prijala opatrenie, ktoré spôsobilo ujmu, preukázať, že uvedené opatrenie bolo založené na riadne opodstatnených dôvodoch.“ Z tohto jednoznačne znejúceho textu vyplýva predovšetkým to, že v konaniach týkajúcich sa ochrany oznamovateľov protispoločenskej činnosti sa predpokladá, že oznamovateľovi bola ujma spôsobená odvetným opatrením, pokiaľ sa nepreukáže opak. Teda požiadavka na obrátenie dôkazného bremena, kedy žalovaný musí preukazovať, že nejde o odvetné opatrenie. Toto ustanovenie Smernice je v právnom poriadku Slovenskej republiky implementované jednak v § 11 ods. 2 Antidiskriminačného zákona (pre účely konania pred súdom) a jednak v § 7 ods. 5 a § 12 ods. 2 Zákona o ochrane oznamovateľov (pre účely konania pred iným orgánom, v tomto prípade pred Úradom). Toto ustanovenie Smernice hovorí iba to, že členské štáty musia zabezpečiť obrátenie dôkazného bremena v prospech oznamovateľa (žalobcu) v každom konaní, či už pred súdom alebo iným orgánom, ktorého predmetom je ochrana oznamovateľa pred odvetným opatrením. Toto ustanovenie Smernice však nijakým spôsobom neobmedzuje právomoc súdov členského štátu, dokonca sa k nej ani nijako nevyjadruje. Z toho, že toto ustanovenie obsahuje okrem zmienky o súde aj zmienku o „inom orgáne“, žalobca vyvodzuje záver, že týmto „iným orgánom“ by mal byť správny orgán podľa Zákona o štátnej službe policajtov. Keďže podľa žalovaného Smernica neurčuje výslovnú právomoc civilného súdu, nevylučuje to právomoc správneho súdu na konanie vo veci žalobcu na základe podania správnej žaloby. Žalobca je preto podľa žalovaného povinný využiť opravné prostriedky správneho práva a následne použiť správnu žalobu. Tento záver žalovaného je nesprávny a zmätočný. To, že ochrana oznamovateľov protispoločenskej činnosti môže byť zverená okrem súdov aj iným orgánom členského štátu, je fakt, ktorý nijakým spôsobom nenahrádza ani neobmedzuje právomoc súdov v tejto oblasti. Toto vyplýva okrem iného aj z bodu 90 preambuly Smernice, podľa ktorého: „Príslušné orgány by mali poskytnúť nahlasujúcim osobám podporu potrebnú na účinný prístup k ochrane. Najmä by im mali poskytnúť potvrdenie alebo inú dokumentáciu potrebnú na to, aby mohli iným orgánom alebo súdom potvrdiť, že sa uskutočnilo externé nahlásenie. V určitých vnútroštátnych rámcoch a v určitých prípadoch si môžu nahlasujúce osoby nechať potvrdiť, že spĺňajú podmienky platných pravidiel. Napriek takýmto možnostiam by mali mať účinný prístup k súdnemu preskúmaniu, pričom súdy na základe všetkých konkrétnych okolností prípadu rozhodnú, či spĺňajú podmienky platných pravidiel.“ Pojem „iný orgán“ používaný v Smernici je potrebné vykladať predovšetkým s ohľadom na oprávnenia, ktoré má tento iný orgán zverené v oblasti ochrany oznamovateľov protispoločenskej činnosti. Týmto „iným orgánom“ je v podmienkach Slovenskej republiky Úrad, ktorý má podľa Zákona o ochrane oznamovateľov priznané právomoci dopĺňajúce (avšak nie nahrádzajúce či obmedzujúce) súdnu ochranu; ide predovšetkým o právomoci vydať predchádzajúci súhlas podľa § 7 Zákona o ochrane oznamovateľov alebo pozastaviť účinnosť pracovnoprávneho úkonu podľa § 12 Zákona o ochrane oznamovateľov. Žalobca mal záujem o konanie pred Úradom podľa § 7 Zákona o ochrane oznamovateľov, ale žalovaný mu túto možnosť uprel, keďže ako osoba oprávnená toto konanie iniciovať tak neurobil. Právomoc poskytovať ochranu podľa § 2a ods. 1 a 3 Zákona o štátnej službe policajtov v spojení s § 9 ods. 2 a 3 a § 11 Antidiskriminačného zákona v súvislosti s oznámením protispoločenskej činnosti majú v Slovenskej republike výlučne civilné súdy, pričom právomoc na poskytnutie doplnkovej ochrany podľa § 7 a § 12 Zákona o ochrane oznamovateľov má Úrad. Správne orgány a ani správne súdy konajúce na základe Správneho súdneho poriadku takýmito právomocami nedisponujú v žiadnom konaní, ktoré môže pred nimi podľa platných a účinných zákonov Slovenskej republiky byť vedené. Správny súd by mohol byť

„súdom“ v zmysle Smernice a § 2a ods. 1 a 3 Zákona o štátnej službe policajtov v spojení s § 9 ods. 2 a 3 a § 11 Antidiskriminačného zákona iba v prípade, ak by Správny súdny poriadok (alebo iný predpis upravujúci konanie pred správnym súdom popri Správnom súdnom poriadku - pričom taký predpis v súčasnosti neexistuje) umožňoval správne mu súdu vydať rozhodnutie s výrokom podľa § 9 ods. 2 a 3 Antidiskriminačného zákona v konaní s dôkazným bremenom obráteným v prospech žalobcu. Žalobca zdôraznil, že v danom prípade, keď ide o porušenie zásady rovnakého zaobchádzania vydaním rozhodnutia v administratívnom konaní, správny súd nemá právomoc rozhodnúť podľa § 9 ods. 2 a 3 Antidiskriminačného zákona ani čiastkovo a rovnako nemá k dispozícii žiadne zákonné ustanovenie, ktoré by mu umožňovalo obrátiť dôkazné bremeno v prospech žalobcu a uplatniť ďalšie procesné odklony na ochranu slabšej strany. Preto argumentácia žalovaného poukazovaním na čl. 21 ods. 5 Smernice je nesprávna a zmätočná. Žalobca sa k potrebe bezodkladnej úpravy pomerov podrobne vyjadril už v rámci svojho odvolania. Podľa argumentácie žalovaného vo vyjadrení žalobca nepreukázal potrebu bezodkladnej úpravy pomerov. Uvedené žalovaný odôvodňuje tým, že neodkladné opatrenie by sa malo použiť až vtedy, keď neexistujú iné zákonné možnosti ako dočasne upraviť pomery strán sporu. Žalovaný pritom nijakým spôsobom nevysvetľuje, z akého ustanovenia právneho predpisu takúto subsidiaritu odvodzuje. Ako žalobca uviedol už v odvolaní, požiadavka subsidiarity pri nariaďovaní neodkladného opatrenia existuje len vo vzťahu k zabezpečovaciemu opatreniu - teda zriadeniu sudcovského záložného práva na zabezpečenie uplatneného nároku, ktoré v tunajšom prípade s ohľadom na predmet sporu neprichádza do úvahy. Okrem tohto prípadu výslovne predpokladaného v § 324 ods. 3 CSP neexistuje žiadna všeobecná podmienka subsidiarity neodkladného opatrenia v tom zmysle, že by nariadenie neodkladného opatrenia bolo prípustné iba vtedy, ak nie je požadovaná ochrana možné dosiahnuť iným zákonným spôsobom. Platí totiž, že vo vzťahu k neodkladnému opatreniu vždy existuje aj iná možnosť ochrany porušeného práva (žaloba vo veci samej), avšak táto spravidla nie je taká efektívna prinajmenšom z hľadiska času potrebného na jej dosiahnutie a z hľadiska účinkov (predbežná vykonateľnosť neodkladného opatrenia). Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 13/2020 síce rozširuje subsidiaritu neodkladného opatrenia oproti zákonnému textu aj voči iným inštitútom, avšak iba voči takým, prostredníctvom ktorých možno dosiahnuť „účinnú“ právnu ochranu. Žalovaný v tejto súvislosti uviedol, že podľa Zákona o štátnej službe policajtov musí byť o odvolaní rozhodnuté bezodkladne, spravidla do 60 dní odo dňa podania odvolania a v prípade nečinnosti má žalobca ďalšie prostriedky na nápravu a to sťažnosť na nečinnosť, resp. žalobu proti nečinnosti. Následne v prípade podania správnej žaloby a priznania odkladného účinku je správny súd povinný rozhodnúť o správnej žalobe v lehote 6 mesiacov. To podľa žalovaného znamená, že ak správny súd vyhovie návrhu na priznanie odkladného účinku, žalobca by tým dosiahol rovnaké právne účinky ako nariadením neodkladného opatrenia v civilnom spore. S vyššie uvedeným názorom žalovaného v žiadnom prípade nie je možné súhlasiť. Správna žaloba s návrhom na priznanie odkladného účinku neposkytuje porovnateľnú ochranu ako neodkladné opatrenie, a to ani z časového hľadiska (lehoty na rozhodnutie o odvolaní, prípadne odkladnom účinku správnej žaloby sú po prvé poriadkové, resp. pri odvolaní môže byť lehota predĺžovaná podľa ľubovôle správneho orgánu a po druhé niekoľkonásobne dlhšie než lehota na vydanie neodkladného opatrenia) ani z hľadiska rozsahu, čo potvrdil aj kompetenčný senát Najvyššieho správneho súdu sp.zn. 1SKomp/6/2021 z 08. decembra 2021: „(...) SSP neupravuje ani neodkladné opatrenie, ani podobne široký procesný prostriedok dočasnej ochrany práv účastníka; inštitút odkladného účinku správnej žaloby (§ 182 až 189 SSP) nie je takýmto inštitútom - nejde totiž o samostatný procesný nárok, ale len o rozšírenie účinkov, ktoré sú inak s podaním správnej žaloby spojené.“ Absurdnosť tvrdenia žalovaného navyše podčiarkuje skutočnosť, že o odvolaniach žalovaného voči personálnym rozkazom do dnešného dňa, aj napriek uplynutiu 60 dňovej lehoty, rozhodnuté nebolo. Je pritom zrejmé, že nevyhnutnosť použitia prostriedkov nápravy, ako sú sťažnosť na nečinnosť alebo žaloba na nečinnosť, ktoré uvádza žalovaný, len potvrdzujú, že odvolanie a následnú správnu žalobu nemožno považovať za rovnocennú a rovnako „účinnú“ právnu ochranu, ako neodkladné opatrenie. Z vyššie uvedených dôvodov žalobca navrhuje, aby Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací rozhodol o odvolaní žalobcu tak, ako uviedol vo svojom odvolacom návrhu.

25. Žalobca sa k doplňujúcemu vyjadreniu žalovaného ani k vyjadreniu zákonnej sudkyne, ktorá vec rozhodovala na súde prvej inštancie v súdom určenej lehote nevyjadril.

26. Žalovaný sa k vyjadreniu zákonnej sudkyne, ktorá vec rozhodovala na súde prvej inštancie v súdom určenej lehote taktiež nevyjadril.

27. Odvolací súd preskúmal vec v napadnutom rozsahu (t.j. v celom rozsahu), podľa § 379, § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a uznesenie súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správne potvrdiť (§ 387 ods. 1 CSP).

28. Podľa § 324 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), pred začatím konania, počas konania a po jeho skončení súd môže na návrh nariadiť neodkladné opatrenie.

29. Podľa § 324 ods. 3 CSP, neodkladné opatrenie súd nariadi iba za predpokladu, ak sledovaný účel nemožno dosiahnuť zabezpečovacím opatrením.

30. Podľa § 325 ods. 1 CSP, neodkladné opatrenie môže súd nariadiť, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

31. Podľa § 326 ods. 1 CSP, v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia sa popri náležitostiach žaloby podľa § 132 CSP uvedie opísanie rozhodujúcich skutočností odôvodňujúcich potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu, že exekúcia bude ohrozená, opísanie skutočností hodnoverne osvedčujúcich dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana a musí byť z neho zrejmé, akého neodkladného opatrenia sa žalobca domáha.

32. Podľa § 329 ods. 1 CSP, súd môže rozhodnúť o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia aj bez vylúchu a vyjadrenia strán a bez nariadenia pojednávania.

33. Navrhovateľ neodkladného opatrenia musí (pokiaľ chce byť v konaní o neodkladnom opatrení úspešný) osvedčiť svoj nárok voči odporcovi, ako aj potrebu dočasnej úpravy pomerov, t.j. naliehavosť situácie alebo obavu z ohrozenia výkonu rozhodnutia. Nariadenie neodkladného opatrenia má charakter provizórneho riešenia vzťahov medzi účastníkmi konania a vyžaduje preukázanie a osvedčenie existencie hmotnoprávneho nároku (pomery, vzťahu) medzi účastníkmi, ohľadne ktorého majú byť dočasne upravené pomery účastníkov, ako aj preukázanie naliehavej potreby úpravy právnych pomerov do rozhodnutia vo veci samej, keďže dočasná úprava je odôvodnená iba vtedy, ak existuje dôvodná obava, že jej nenariadením sa podstatne zhorší právne postavenie navrhovateľa v spore.

34. Navrhovateľ neodkladného opatrenia musí súd opísaním rozhodujúcich skutočností presvedčiť o potrebe nariadiť navrhované neodkladné opatrenie, v záujme, aby dosiahol ochranný účel neodkladného opatrenia. Rozhodujúce skutočnosti musí navrhovateľ náležitým spôsobom osvedčiť (t.j. nemusí tieto skutočnosti preukázať), teda tieto sa musia javiť aspoň ako pravdepodobné.

35. V danom prípade ešte predtým, ako odvolací súd mohol pristúpiť k preskúmaniu podmienok pre nariadenie, respektíve nenariadenie neodkladného opatrenia musel preskúmať právomoc civilného súdu konať a rozhodovať o tejto veci. Žalobca v rámci podaného odvolania namietal, že súd prvej inštancie selektívne ignoroval pri posudzovaní právomoci § 2 a ods. 1 a 3 Zákona o štátnej službe policajtov a § 9 ods. 2 a § 11 ods. 3 Antidiskriminačného zákona, nakoľko s týmito ustanoveniami sa v napadnutom uznesení riadne nevysporiadal a to napriek tomu, že boli pre posúdenie právomoci podstatné a žalobca v návrhu priamo od týchto ustanovení odvodzoval existenciu právomoci civilného súdu. Žalovaný prostredníctvom svojho vyjadrenia k odvolaniu mal zase za to, že vo veci nie je daná právomoc civilného súdu, pretože civilný súd nie je oprávnený posudzovať zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu vydaného v správnom konaní. Každá zo strán tohto sporu veľmi podrobne v rámci svojho vyjadrenia (resp. odvolania) opísala dôvody, z ktorých vyvodzuje, respektíve nevyvodzuje právomoc civilného súdu konať a rozhodovať o nariadení tohto neodkladného opatrenia. V tomto prípade súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol, že nie je daná právomoc civilného súdu na nariadenie neodkladného opatrenia z dôvodu, že civilný súd nie je oprávnený posudzovať zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu (organizačného opatrenia, personálnych rozkazov) a už vonkoncom si túto otázku nemôže vyriešiť ako otázku prejudiciálnu tak, ako to žiadal žalobca v rámci svojho návrhu. Pokiaľ teda ide o posúdenie otázky právomoci civilného súdu nariadiť neodkladné opatrenie v tomto prípade má odvolací súd za to, že judikatúra súdov sa v tomto smere nepochybne vyvíja, a preto možno konštatovať, že rozhodnutia, ktoré boli prijaté v minulosti, t.j. pred prijatím nových procesných kódexov, dnes už nemusia mať svoje opodstatnenie. Keďže každý prípad je potrebné riešiť individuálne, s ohľadom na všetky okolnosti danej veci, aj právomoc súdu je potrebné posudzovať v prvom rade s ohľadom na skutočnosti uvedené v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ale taktiež s ohľadom

na ochranu toho práva, ktoré je označené v návrhu. Odvolací súd pri posudzovaní právomoci súdu konať a rozhodovať v tejto veci poukazuje aj na rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít, a to konkrétne na rozhodnutie kompetenčného senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Skomp/36/2022, ktorý mimo iného v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že pri posudzovaní otázky, či konanie o neodkladnom opatrení má patriť do právomoci civilného súdu alebo správneho súdu alebo iného orgánu verejnej moci, tak nie je rozhodujúca povaha samotného hmotnoprávneho vzťahu, na ktorého ochranu má navrhované neodkladné opatrenie slúžiť, ani navrhovaný obsah samotného neodkladného opatrenia. Rozhodujúce je, že neodkladné opatrenie ako procesný inštitút je upravený v civilnom sporovom poriadku, o ktorom vždy rozhoduje okresný súd, respektíve v súčasnosti mestský súd. Kompetenčný senát v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia taktiež skonštatoval, že náš správny súdny poriadok neupravuje ani neodkladné opatrenie, ani podobne široký procesný prostriedok dočasnej ochrany účastníka. Inštitút odkladného účinku správnej žaloby (§ 182 až § 189 SSP) nie je podľa názoru kompetenčného senátu takýmto inštitútom z dôvodu, že nejde o samostatný procesný nárok, ale len o rozšírenie účinkov, ktoré sú inak s podaním správnej žaloby spojené. Napriek tomu, že odvolací súd má za to, že o záveroch rozhodnutia kompetenčného senátu je možné viesť odbornú polemiku, je treba tieto závery v rámci vyvíjajúcej sa judikatúry prijať a aplikovať. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd ustálil, že právomoc na konanie o tomto konkrétnom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia podľa § 324 a nasl. CSP s ohľadom na predmet sporu (antidiskriminačná žaloba) nemá správny súd, ale civilný súd podľa Civilného sporového poriadku. Na základe uvedeného možno uzavrieť, že odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie ustálil, že v rámci tohto konania je daná právomoc civilného súdu na konanie o tomto návrhu a to nielen preto, že žalobca uplatňuje svoj nárok titulom diskriminácie svojej osoby, ale taktiež z dôvodu, že neodkladné opatrenie ako procesný prostriedok ochrany práva je možné nariadiť iba v rámci civilného sporového konania. Uvedené konštatovanie však samo o sebe neznamená, že v tomto konkrétnom prípade sú splnené všetky zákonné podmienky podľa § 324 a § 325 ods. 1 Civilného sporového poriadku, potrebné pre nariadenie neodkladného opatrenia.

36. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že napriek tomu, že súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia konštatoval nedostatok právomoci konať a rozhodovať vo veci, zároveň sa však podaným návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia zaoberal aj z hľadiska jeho vecnej opodstatnenosti, pričom skutočnosti uvedené v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia nezhliadol ako dôvodné z viacerých dôvodov. Inak povedané, i súd prvej inštancie si musel byť vedomý svojej právomoci vo veci konať a rozhodnúť, nakoľko v opačnom prípade by musel konanie zastaviť (a nie návrh zamietnuť), keďže v prípade procesnej podmienky konania v podobe nedostatku „právomoci“ ide o neodstrániteľnú podmienku konania (pozn. odvolacieho súdu). Jedným z dôvodov rozhodnutia bolo aj tvrdenie súdu prvej inštancie, že vyhovením návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia v danej veci by došlo k neprípustnému zásahu do kompetencií iného orgánu verejnej moci. Odvolateľ v rámci svojho podaného odvolania napadol aj tento záver súdu prvej inštancie s odôvodnením, že príslušníci Policajného zboru majú taktiež možnosť domáhať sa súdnej ochrany pred porušovaním zásady rovnakého zaobchádzania v služobnom pomere, vrátane ochrany pred diskrimináciou, z dôvodu oznámenia závažnej protispoločenskej činnosti. Na tieto argumenty odvolateľa odvolací súd uvádza, že z návrhu žalobcu je zrejmé, že sa domáha ochrany pred porušením zásady rovnakého zaobchádzania (zákazu diskriminácie) zo strany žalovaného, ako jeho zamestnávateľa a služobného úradu, ku ktorému malo dôjsť konkrétne tým, že žalovaný voči nemu uskutočnil „pracovnoprávny úkon“ (t.j. konkrétne vydal individuálny správny akt/rozhodnutie riaditeľa ÚIS), ktorý mal podľa názoru žalobcu charakter odvetného opatrenia zakázaného podľa § 1 ods. 4 Zákona o ochrane oznamovateľov bez toho, aby na jeho uskutočnenie získal predchádzajúci súhlas Úradu na ochranu oznamovateľov (ďalej len „Úrad“) vyžadovaný podľa § 7 ods. 1 Zákona o ochrane oznamovateľov; a (b) tejto ochrany sa žalobca domáha spôsobom a v rozsahu ustanovenom v § 2a ods. 1 a 3 Zákona o štátnej službe policajtov a v spojení s § 9 ods. 2 a 3 a § 11 ods. 3 Antidiskriminačného zákona. Žalobca teda tvrdí, že sa návrhom nedomáha preskúmania zákonnosti alebo nezákonnosti rozhodnutia iného orgánu verejnej moci, tak ako to tvrdí prvoinštančný súd, ale domáha sa výlučne toho, „aby ten, kto nedodržel zásadu rovnakého zaobchádzania, upustil od svojho konania“ a „ak je to možné, napravil protiprávny stav“; teda právnej ochrany, ktorej sa môže domáhať jedine podľa § 2a ods. 3 Zákona o štátnej službe policajtov v spojení s § 9 ods. 2 a 3 Antidiskriminačného zákona, a ktorej poskytnutie patrí podľa § 11 ods. 3 Antidiskriminačného zákona do výlučnej právomoci civilných súdov podľa CSP. Na tieto argumenty odvolateľa odvolací súd uvádza, že v prvom rade bolo zo strany odvolacieho súdu posudzované, či v danej veci možno nariadiť neodkladné opatrenie práve s navrhovaným obsahom a s požadovaným

petitom, t.j. na ochranu toho práva, ktoré je označené v návrhu. V danom prípade z obsahu návrhu vyplýva, že žalobca sa domáha nariadenia neodkladného opatrenia, ktorým by súd uložil povinnosť žalovanému zdržať sa uplatňovania a výkonu organizačného opatrenia Ministra vnútra Slovenskej republiky číslo 25/2003 zo dňa 21.11.2003, personálneho rozkazu riaditeľa úradu inšpekčnej služby č. 47/2023 zo dňa 28.11.2023 a personálneho rozkazu riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bánovciach nad Bebravou č. 97/2023 účinného od dňa 01.12.2023. Zo skutkových okolností uvedených v návrhu vyplýva, že žalobca si svoj nárok uplatňuje titulom diskriminačného konania voči jeho osobe, s odvolaním sa na porušenie zákona č. 54/2019 Z.z. o ochrane oznamovateľov protispoločenskej činnosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov a to konkrétne porušenia ustanovenia § 7 ods. 1 citovaného zákona, podľa ktorého, zamestnávateľ môže urobiť právny úkon alebo vydať rozhodnutie v pracovnoprávnom vzťahu (ďalej len pracovnoprávny úkon) voči chránenému oznamovateľovi, na ktorý nedal súhlas, len so súhlasom úradu. Inak povedané, žalobca má za to, že žalovaný nebol oprávnený vydať rozhodnutie, v tomto prípade organizačné opatrenie a na to nadväzujúce personálne rozkazy, nakoľko nemal súhlas príslušného úradu, a teda podľa názoru žalobcu došlo k jeho priamej diskriminácii. V tejto súvislosti však odvolací súd považuje za potrebné najskôr uviesť, čo diskrimináciou vlastne je. Vo všeobecnosti je známe, že diskriminácia je také konanie, keď sa v tej istej situácii zaobchádza s jedným človekom (skupinou ľudí) inak, než s iným človekom (skupinou ľudí), na základe jeho odlišnosti, t.j. v tomto prípade, z dôvodu oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti. Taktiež je potrebné uviesť, že pre posúdenie toho, či došlo alebo nedošlo k diskriminácii je rozhodujúce, či existuje príčinná súvislosť medzi znevýhodnením danej osoby a použitím konkrétneho kritéria odlišnosti. Priamu diskrimináciu možno charakterizovať ako správanie, pri ktorom sa s určitou osobou na základe určitého diskriminačného dôvodu zaobchádza menej priaznivo, ako sa zaobchádza s inou osobou v porovnateľnej situácii. Pri tejto definícii diskriminácie má odvolací súd za to, že pre nariadenie neodkladného opatrenia v navrhovanom znení nie je postačujúce tvrdenie žalobcu, že porušením ustanovenia § 7 ods. 1 Zákona o ochrane oznamovateľov a to konkrétne nezabezpečením súhlasu úradu s vykonaním organizačného opatrenia a následnými rozhodnutiami riaditeľov, došlo k priamej diskriminácii žalobcu, nakoľko prípadné porušenie § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z.z. o ochrane oznamovateľov protispoločenskej činnosti samo o sebe nespôsobuje diskrimináciu, ale má iné právne následky, ktoré môžu byť posudzované iba v rámci správneho konania. Odvolací súd iba zopakuje, že žalobca za diskriminačné považuje skutočnosť, že žalovaný prostredníctvom riaditeľa Úradu inšpekčnej služby pri rozhodovaní o odvolaní žalobcu z jeho doterajšej funkcie, t.j. pri zabezpečovaní výkonu organizačného opatrenia ministra nedodrжал zákonom predpísaný postup, a teda konkrétne si nevyžiadaval predchádzajúci súhlas na to príslušného úradu v zmysle zákona č. 54/2019 Z.z. o ochrane oznamovateľov protispoločenskej činnosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Toto konanie žalovaného podľa názoru odvolacieho súdu nemožno považovať samo osebe za diskriminačné konanie, ale za postup, ktorý by mohol (resp. nemohol) byť kvalifikovaný ako postup porušujúci zákon. Tu treba zdôrazniť, že nie každé porušenie zákona však možno považovať zároveň za diskriminačné. Inak povedané, na to, aby možné „porušenie zákona“ bolo zároveň konaním diskriminačným by sa vyžadovalo, aby bolo minimálne osvedčené, že žalovaný tento svoj „nezákonný“ postup uskutočnil práve z dôvodu, respektíve v príčinnej súvislosti s tým, že žalobca mal priznaný status chráneného oznamovateľa. Žalobca však túto skutočnosť žiadnym dôkazom súdu prvej inštancie ani odvolaciemu súdu neosvedčil. Práve naopak, v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia sám žalobca tvrdí, že v danom prípade nie sú známe dôvody, ktoré viedli žalovaného k zrušeniu práve tej funkcie, ktorú zastával žalobca ako chránený oznamovateľ a následne k jeho odvolaniu z tejto funkcie, k preradeniu na nižšiu funkciu a k preloženiu do iného miesta výkonu práce. Žalobca považuje za vysoko pravdepodobné, že dôvodom týchto pracovnoprávných úkonov je práve odvetva voči žalobcovi za podanie kvalifikovaného oznámenia, čo mohol žalovaný vyvrátiť práve v konaní o udelenie súhlasu pred Úradom na ochranu oznamovateľov. S ohľadom na skutočnosti, respektíve domnienky uvedené samotným žalobcom v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia možno konštatovať, že ani sám žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie ani pred odvolacím súdom nevedel dostatočne osvedčiť, respektíve preukázať, že zrušenie funkcie, ktorú zastával žalobca ako chránený oznamovateľ a následne jeho odvolanie z tejto funkcie, a preradenie na nižšiu funkciu, bolo priamo vyvolané oznámením alebo zverejnením informácií o protispoločenskej činnosti tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 2 písm. l) zákona č. 54/2019 Z.z. o ochrane oznamovateľov protispoločenskej činnosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Tu treba dodať, že k prijatiu personálneho rozkazu podľa názoru odvolacieho súdu došlo v dôsledku (ako následok) prijatej organizačnej zmeny, a teda organizačná zmena bola priamym dôvodom (príčinou) následného vydania personálneho rozkazu (príčinná súvislosť). Inak povedané, aj keby žalobca nemal priznaný status oznamovateľa protispoločenskej činnosti, práve z dôvodu prijatej organizačnej zmeny, by aj tak došlo

k vydaniu napadnutého personálneho rozkazu. Na druhej strane, ak by dôvodom prijatia organizačnej zmeny malo byť postavenie žalobcu ako chráneného oznamovateľa tak treba uviesť, že organizačná zmena nie je právnym úkonom, ani individuálnym správnym aktom a teda dopady podľa ustanovenia § 7 ods. 8 zákona 54/2019 Z.z. na ňu nemožno uplatňovať (a teda na prijímanie organizačnej zmeny sa súhlas úradu nevzťahuje). S poukazom na vyššie uvedené, musí odvolací súd uzavrieť, že z tvrdení, respektíve z domniek uvedených žalobcom v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia nemal za osvedčené samotné diskriminačné konanie žalovaného vo vzťahu k žalobcovi, a preto absentuje osvedčenie nároku, ktorému sa má prostredníctvom nariadenia neodkladného opatrenia poskytnúť ochrana. Samotná táto skutočnosť by podľa názoru odvolacieho súdu bola dostatočná pre potvrdenie zamietajúceho uznesenia súdu prvej inštancie. Vzhľadom na rozsiahlosť námietok uvedených v rámci podaného odvolania sa však odvolací súd považuje za potrebné k týmto aspoň čiastočne vyjadriť.

37. Žalobca v rámci svojho návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ako aj v rámci podaného odvolania tvrdí, že navrhované neodkladné opatrenia je neodkladným opatrením, ktoré vyrieši vec samú, a teda konanie vo veci samej nemusí po jeho nariadení nasledovať. Zároveň tvrdí, že ak by sa súd nestotožnil s týmto jeho názorom navrhuje, aby súd nariadil neodkladné opatrenie a žalobcu zaviazal v primeranej lehote podať žalobu vo veci samej. K týmto tvrdeniam a zároveň k prípustnosti navrhovaného neodkladného opatrenia, ktoré má mať charakter rozhodnutia vo veci samej odvolací súd uvádza, že ak ide o také neodkladné opatrenie, na ktoré už nemusí nadväzovať žaloba vo veci samej, podľa § 336 ods. 1 Civilného sporového poriadku, a teda konanie by sa malo skončiť rozhodnutím o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, v takomto prípade musí zdôrazniť, že v prvom rade je pre jeho prípustnosť potrebné posúdiť predmet sporu, t.j. predmet navrhovaného neodkladného opatrenia. Odvolací súd poukazuje na to, že prostredníctvom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, po ktorom už nenasleduje konanie vo veci samej, sa možno domáhať iba takého nároku, ktorý s ohľadom na predmet sporu nevyžaduje vykonanie priameho dokazovania, nakoľko všetky skutočnosti nesporne vyplývajú z obsahu súdneho spisu. V prípade návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorého obsahom má byť antidiskriminačné konanie, je však situácia ešte komplikovanejšia. Z Antidiskriminačného zákona, konkrétne z § 11 ods. 2 vyplýva, že v diskriminačných sporoch dochádza k preneseniu dôkazného bremena na žalovaného (tieto skutočnosti namieta aj žalovaný v rámci podaného odvolania). Ešte predtým, ako vôbec dôjde k preneseniu dôkazného bremena na žalovaného je potrebné, aby žalobca nielen vo všeobecnosti poukázal na to, že bol diskriminovaný, ale zároveň je potrebné, aby predložil, respektíve osvedčil skutočnosti, z ktorých možno dôvodne predpokladať, že došlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania a taktiež preukázal, že k vydaniu individuálneho správneho aktu došlo práve pre jeho postavenie ako chráneného oznamovateľa, t.j. aby preukázal príčinnú súvislosť respektíve pohnútku žalovaného. Z uznesenia NS SR zo dňa 21. januára 2009 sp.zn. 3Cdo/171/2008 vyplýva, že: „Žalobca musí prioritne uniesť dôkazné bremeno ohľadom skutočností, z ktorých možno odvodiť, že došlo k priamej alebo nepriamej diskriminácii, resp. porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania a súčasne musí preukázať príčinnú súvislosť. Žalobca musí tvrdiť a zároveň aj predložiť také dôkazy (uniesť dôkazné bremeno), z ktorých možno dôvodne usúdiť, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania došlo. Súčasne musí tvrdiť, že pohnútkou diskriminačného konania je jeho rasa či etnická príslušnosť (pôvod)...“. Z uvedeného teda vyplýva, že až po splnení tejto podmienky môže následne dôjsť k prechodu povinnosti preukázať, že k diskriminácii nedošlo, na stranu žalovaného. Ak by však aj odvolací súd neprihliadol k tomu, že žalobca nepreukázal žiadne skutočnosti, z ktorých by bolo možné dôvodne predpokladať, že došlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania vo vzťahu k jeho osobe, a teda preniesol by dôkazné bremeno na žalovaného, odvolaciemu súdu nie je zrejmé, ako by v takomto prípade žalovaný mohol uniesť svoje dôkazné bremeno, ak v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia sa dokazovanie nevykonáva. Inak povedané, vzhľadom na konanie a povahu inštitútu neodkladného opatrenia, kedy súd rozhoduje bez vyjadrenia žalovaného, ktorý o podanom návrhu nemusí mať ani len vedomosť, by bolo žalovanému vôbec znemožnené preukazovať, že k diskriminácii nedošlo, a teda by tu dochádzalo k porušovaniu princípu rovnosti zbraní a rovnosti postavenia sporových strán. S ohľadom na vyššie uvedené, argumentácia žalobcu ohľadom prenesenia dôkazného bremena podľa § 11 ods. 2 Antidiskriminačného zákona je procesné prípustná iba za situácie, že dokazovanie sa riadne vykonáva. Pre nariadenie neodkladného opatrenia je však charakteristické, že prevláda požiadavka rýchlosti, nad riadnym zistením skutkového stavu. Vo všeobecnosti musí platiť, že pri tomto type žaloby, (t.j. pri antidiskriminačnej žalobe) nie je možné obísť sporové konanie, ktoré pri určitých typoch žalôb, vrátane antidiskriminačnej žaloby nepochybne vždy vyžaduje dokazovanie, t.j. zachovanie procesného priestoru na unesenie dôkazného bremena a to tak zo strany žalobcu, ako aj zo strany žalovaného. Tak, ako už odvolací súd uviedol vyššie, dokazovanie v zmysle Civilného sporového

poriadku sa pri nariaďovaní neodkladného opatrenia (ani takého, ktoré má charakter rozhodnutia vo veci samej) nikdy nevykonáva, a preto je treba uzavrieť, že neodkladné opatrenie, ktoré by malo charakter rozhodnutia vo veci samej v tomto prípade, t.j. v prípade antidiskriminačnej žaloby neprichádza do úvahy.

38. Pokiaľ ide o druhú námietku odvolateľa, ktorou namieta také vyhodnotenie zo strany súdu, v dôsledku ktorého predmetný návrh nespĺňa podmienky pre nariadenie neodkladného opatrenia, majúceho charakter rozhodnutia vo veci samej, žalobca žiada, aby súd takéto neodkladné opatrenie v navrhovanom znení nariadil, ale zároveň navrhol, aby mu uložil primeranú lehotu na podanie žaloby vo veci samej, odvolací súd uvádza, že ani tento návrh žalobcu nie je v danom prípade procesne prípustný, a teda možný a to z troch dôvodov. Po prvé, odvolací súd poukazuje na skutkové okolnosti uvedené v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Inak povedané, ak žalobca tvrdí, že riaditeľ úradu inšpekčnej služby pochybil, keď dňa 28.11.2023 vydal personálny rozkaz, ktorým žalobcu odvolal z doterajšej funkcie z dôvodu, že si pred vydaním personálneho rozkazu nezabezpečil v zmysle § 7 ods. 1 Zákona o ochrane oznamovateľov protispoločenskej činnosti súhlas príslušného úradu, tak odvolací súd uvádza, že tieto tvrdené skutočnosti môžu byť predmetom prieskumu iba výlučne v konaní pred správnym súdom a odvolací súd pri tomto type neodkladného opatrenia ich nie je oprávnený riešiť, a to ani prejudiciálne. Žalobca v rámci svojho návrhu, ako aj v rámci podaného odvolania požadoval, aby si túto otázku vyriešil súd prvej inštancie alebo odvolací súd prejudiciálne, a to s poukazom na ustanovenie § 194 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého otázku, o ktorej má právomoc rozhodovať iný orgán verejnej moci ako orgán podľa § 193, môže súd posúdiť sám, nemôže však o nej rozhodnúť. Odvolací súd však s uvedeným tvrdením žalobcu nesúhlasí. Výkladom citovaného ustanovenia § 194 CSP možno ustáliť, že súd vo všeobecnosti si ako prejudiciálnu, môže posúdiť iba takú otázku, o ktorej má právomoc rozhodovať iný orgán verejnej moci (spravidla taký orgán, ktorým nie je samotný súd). V tomto prípade iným orgánom verejnej moci môže byť napr. ministerstvo, respektíve iný orgán štátu, zároveň však musí platiť, že ani v rámci prejudiciality, súd nemôže „vstúpiť“ do právomoci, respektíve do kompetencie iného súdu v tomto prípade funkčne príslušného správneho súdu. Ak teda žalobca namieta nezákonný postup, ktorý podľa jeho názoru vyvrcholil do prijatia individuálneho správneho aktu (personálneho rozkazu), tak potom odvolací súd uvádza, že k tejto čiastkovej otázke sa v rámci tohto civilného konania nemôže vyjadriť a to ani prejudiciálne, nakoľko táto otázka spadá výlučne do kompetencie správneho súdu, ktorý ako jediný k nej môže zaujať relevantné stanovisko. Inak povedané, jedna čiastková otázka nemôže byť na jednej strane posudzovaná ako prejudiciálna otázka v civilnom konaní, a zároveň nemôže byť súčasne predmetom aj správneho konania, respektíve správnej žaloby, nakoľko takýmto postupom by neprípustne (hoci prejudiciálne) došlo k prekročeniu právomoci civilného súdu, a zároveň k zásahu do rozhodovacej činnosti správneho súdu (aj keď len prejudiciálne). Z citovaného ustanovenia § 194 CSP teda vyplýva, že súd si môže prejudiciálne posúdiť iba takú otázku, ktorá spravidla nepatrí do rozhodovacej činnosti iných súdov, ale spadá do kompetencie iných orgánov verejnej moci. V nových civilných a správnych kódexoch je jasne vymedzené, čo preskúmavajú správne súdy v rámci správneho súdnictva, a čo môžu preskúmať civilné súdy v rámci civilného konania. Navyše prejudiciálne riešenie tejto otázky nepovažoval odvolací súd ani za potrebné, nakoľko (ako už uviedol vyššie) namietané „porušenie zákona“ žalovaným samo o sebe nespôsobuje diskrimináciu (nemusí byť zároveň diskriminačným konaním), a keďže žalobca v tomto smere existenciu diskriminácie neosvedčil, odvolací súd nemal dôvod sa touto otázkou vôbec zaoberať (je potrebné opätovne dodať, že právomoc civilného súdu sa z hmotnoprávneho hľadiska vzťahuje len k posudzovaniu prípadnej diskriminácie žalobcu, a nie k samotnému namietanému porušeniu ustanovení právnych predpisov žalovaným pri vydávaní personálnych rozkazov). Inak povedané, ak by sme hypoteticky aj pripustili, že žalovaný porušil ustanovenie iného právneho predpisu pri vydávaní personálneho rozkazu, ak však súčasne nebolo preukázané (alebo aspoň osvedčené), že sa tým súčasne dopustil aj diskriminácie, iba samotným porušením ustanovení právneho predpisu by tak bolo nadbytočné sa v tomto konaní zaoberať (keďže v tomto konaní súd neskúma zákonnosť/nezákonnosť postupu správneho orgánu ale len existenciu/neexistenciu diskriminačného konania žalovaného). Je potom výlučne vecou žalobcu, akými skutkovými okolnosťami odôvodní svoj nárok, respektíve žalobu. Ak teda je v tomto prípade rozhodujúcou otázkou, či riaditeľ úradu inšpekčnej služby pochybil, keď dňa 28.11.2023 vydal personálny rozkaz, ktorým žalobcu odvolal z doterajšej funkcie z dôvodu, že si pred vydaním personálneho rozkazu nezabezpečil v zmysle § 7 ods. 1 Zákona o ochrane oznamovateľov protispoločenskej činnosti súhlas príslušného úradu, tak odvolací súd musí iba zopakovať, že (pokiaľ sa týmto žalovaný súčasne nedopustil diskriminačného konania voči žalobcovi) nemôže na túto otázku odpovedať, nakoľko túto je oprávnený si vyhodnotiť iba správny súd v rámci správneho konania, hlavne s ohľadom na to, že žiaden zákon odvolaciemu súdu takúto možnosť (a to ani pri aplikácii ustanovenia § 194 CSP) nedáva.

39. Druhým dôvodom, prečo odvolací súd nemôže v predmetnej veci nariadiť neodkladné opatrenie v požadovanom znení je i formulácia samotného petitu, ktorý žalobca požaduje v rámci svojho návrhu nariadiť. Žalobca v rámci svojho odvolania uviedol, že prvoinštančný súd nesprávne vyhodnotil vzťah medzi preskúvaním zákonnosti a zrušovaním rozhodnutí orgánov verejnej správy, prípadne pozastavením účinnosti takýchto rozhodnutí na jednej strane (čo patrí do výlučnej právomoci nadriadených správnych orgánov a následne správnych súdov) a poskytovaním právnej ochrany pred porušením zásady rovnakého zaobchádzania, t.j. pred diskrimináciou na strane druhej (čo patrí do výlučnej právomoci civilných súdov). V dôsledku toho súd podľa názoru žalobcu nesprávne vyhodnotil aj otázku, čo je v tomto prípade „vecou samou“, t.j. meritom veci. Vecou samou, t.j. meritom veci v tomto konaní podľa názoru žalobcu nie je prieskum zákonnosti a zrušenie organizačného opatrenia a personálnych rozkazov, či pozastavenie ich účinkov, ale je ňou nárok na súdnu ochranu pred porušením zásady rovnakého zaobchádzania, konkrétne uloženie povinnosti zdržať sa porušovania zásady rovnakého zaobchádzania, t.j. diskriminačného konania žalovaného voči žalobcovi. Žalobca mal za to, že v tomto prípade ide o tzv. „zdržovaciú žalobu“ (v právnej teórii nazývaná aj žalobou „negatórnu“ - actio negatoria), ktorú má žalobca k dispozícii podľa § 2a ods. 1 a 3 Zákona o štátnej službe policajtov v spojení s § 9 ods. 2 a 3 a § 11 ods. 3 Antidiskriminačného zákona. Takáto žaloba môže podľa názoru žalobcu s poukazom na ustanovenia § 325 ods. 2 písm. d) a § 330 ods. 2 CSP mať aj podobu návrhu na vydanie neodkladného opatrenia a súd môže o nej touto procesnou formou podľa názoru žalobcu rozhodnúť, ak sú na to splnené zákonné podmienky podľa § 325 ods. 1 CSP (v tunajšom prípade potreba bezodkladnej úpravy pomerov). Na tieto argumenty žalobcu odvolací súd uvádza, že z petitu návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vyplýva, že žalobca sa domáha, aby sa žalovaný zdržal uplatňovania a výkonu organizačného opatrenia ministra vnútra SR č. 25/2023 zo dňa 21.11.2023, personálneho rozkazu riaditeľa Úradu inšpekčnej služby č. 47/2023 zo dňa 28.11.2023 a personálneho rozkazu riaditeľa Okresného riaditeľstva PZ v Bánovciach nad Bebravou č. 97/2023, účinného odo dňa 01.12.2023. V tomto prípade odvolací súd rozhodnutie ministra o organizačnej zmene nepovažuje za právny úkon ani individuálny správny akt (ani pracovnoprávne predpisy organizačnej zmene nepriznávajú povahu právneho úkonu - pozn. odvolacieho súdu). Organizačné opatrenie je vo svojej podstate takpovediac internou záležitosťou ministerstva, pričom samotný zákon neustanovuje ani formu takéhoto rozhodnutia. Napriek uvedenému je však takýto postup ministra podľa názoru odvolacieho súdu možné preskúmať, avšak výlučne iba v rámci správneho konania a to konkrétne s poukazom na ustanovenie § 27 ods. 1 Správneho súdneho poriadku, podľa ktorého má správny súd možnosť posúdiť aj zákonnosť skôr vydaného rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo opatrenia orgánu verejnej správy, z ktorého preskúmané rozhodnutie alebo opatrenie vychádza, ak bolo preň skôr vydané rozhodnutie alebo opatrenie záväzné a ak skôr vydané rozhodnutie alebo opatrenie nebolo samostatne možné preskúmať správnym súdom podľa § 6 ods. 2. Pokiaľ ide o personálne rozkazy, ktoré majú charakter individuálnych správnych aktov, tieto rovnako podliehajú výlučne prieskumnej činnosti správneho súdu. Odvolací súd zároveň poukazuje na to, že Antidiskriminačný zákon uvádza tri druhy žalôb, ktorými sa osoba bráni proti porušeniu zásady na rovnaké zaobchádzanie: 1) negatívna žaloba - tzv. žaloba o zdržanie sa neoprávneného zásahu do práva. Cieľom negatívnej žaloby je, aby povinný subjekt (teda ten, ktorý sa dopustil diskriminačného konania) upustil od neoprávneného zásahu. Podmienkou negatívnej žaloby je, aby neoprávnený zásah stále trval - inak negatívnu žalobu nie je možné uplatniť v prípade, ak sa porušovateľ práva na rovnaké zaobchádzanie dopustil len jednorazového konania, pretože v danom prípade by už nemal od čoho upustiť; takýto rozsudok by nebol vykonateľný, pretože by bol v rozpore so základnou zásadou civilného procesu - pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia (§ 217 CSP). V čase vyhlásenia rozhodnutia musí teda porušovateľ naďalej žalobcu diskriminovať, napríklad žalovaný stále odmieta zamestnať tehotnú uchádzačku o prácu, zamestnávateľ naďalej obťažuje zamestnankyňu a pod.; 2) reštitučná žaloba - je žalobou, ktorou sa osoba poškodená na svojich právach domáha nápravy protiprávneho stavu a odstránenia následku protiprávneho konania porušiteľa. V princípe ide o žalobu, zmyslom ktorej je obnovenie, reštitúcia (odtiaľ aj názov reštitučná žaloba) pôvodného stavu, teda stavu pred porušením práva žalobcu na rovnaké zaobchádzanie. Aj táto žaloba je prípustná len v prípade, ak protiprávny stav naďalej trvá, napríklad doplatenie mzdy, ktorá bola vyplácaná v neadekvátnej výške v dôsledku diskriminácie; 3. satisfakčná žaloba - je žalobou na poskytnutie primeraného zadosťučinenia. Zvyčajne sa uplatňuje, ak už nemožno využiť reštitučnú žalobu, keďže nie je možná obnova do pôvodného stavu. Ide o náhradu nemajetkovej ujmy, teda ujmy na dôstojnosti a integrite fyzickej osoby ako ľudského jedinca. Zadosťučinenie, satisfakcia (z toho názov satisfakčná žaloba) nemá slúžiť na reparáciu majetkových škôd, ktoré poškodený utrpel, ale na kompenzáciu nemajetkových škôd, teda

ujmy, ktorá je odôvodnená práve vzhľadom na povahu diskriminačného zásahu porušiteľa. Keďže sa žalobca svojím návrhom domáha zdržania sa uplatňovania a výkonu organizačného opatrenia ministra, personálneho rozkazu riaditeľa Úradu inšpekčnej služby a personálneho rozkazu riaditeľa Okresného riaditeľstva PZ v Bánovciach nad Bebravou, t.j. zdržania sa uplatňovania konkrétnych rozhodnutí vydaných v rámci správneho konania (nie neoprávnených zásahov, ktoré by museli v danom prípade trvať) znamená to, že vo svojej podstate sa formuláciou daného petitu domáha, aby sa rozhodnutia, ktoré boli vydané v správnom konaní neuplatňovali. Takto naformulovaný petít návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia však nie je negatívnou žalobou tak, ako to žalobca vo svojich podaniach tvrdí, ale podľa názoru odvolacieho súdu je navrhovaný petít obchádzaním správneho konania, ktoré ako jediné konanie umožňuje preskúmať napádané individuálne správne akty, respektíve im predchádzajúce organizačné opatrenie, tak ako to už uviedol odvolací súd vyššie. Na základe uvedeného potom musel odvolací súd ustáliť, že petít naformulovaný žalobcom nemôže byť „skrytý“ ani pod jeden z typov žaloby, ktoré sú prípustné v zmysle Antidiskriminačného zákona (t.j. nejde o negatívnu, reštitučnú ani satisfakčnú žalobu), ale požadovaným petitom ide žalobcovi o to, aby sa žalovaný zdržal uplatňovania individuálnych správnych aktov, ktoré sú predbežne vykonateľné, a preskúmateľné výlučne v rámci správneho konania, avšak ich prieskum v rámci správneho konania bude trvať relatívne dlhý čas. Inak povedané, z formulácie petitu navrhovaného žalobcom odvolací súd nadobudol dojem, že žalobca sa pod zámienkou negatívnej žaloby snaží dosiahnuť to, aby dôsledky vydaných individuálnych správnych aktov, ktorými bol žalobca odvolaný z funkcie a následne preradený na nižšiu služobnú funkciu, neboli uplatňované, pričom uvedené sa snaží dosiahnuť cez civilný inštitút t.j. cez nariadenie neodkladného opatrenia, a nie cez riadne správne konanie, a ich prieskum, čo však odvolací súd považuje za neprípustné. Prostredníctvom inštitútu neodkladného opatrenia vydaného podľa Civilného sporového poriadku nemožno zamedzovať (brániť) uplatňovaniu (výkonu) rozhodnutia iného správneho orgánu. Samotné rozhodnutie správneho orgánu nemôže byť diskriminačné, ale nanajvýš nezákonné, nakoľko atribútom (vlastnosťou) rozhodnutia vydaného správnym orgánom je len buď jeho zákonnosť, nezákonnosť príp. nulitosť (nie však diskriminačnosť/nediskriminačnosť). Diskriminačným sa potom môže javiť len následok ním vyvolaný. Preto sa nemožno antidiskriminačnou žalobou domáhať pozastavenia účinkov samotného rozhodnutia, ale len odstránenia následkov ním vyvolaných (diskriminačným nemôže byť samotné rozhodnutie, ale len následok ním vyvolaný). Cieľ teda nemožno dosahovať pozastavovaním účinkov samotného rozhodnutia správneho orgánu, ale odstraňovaním následkov ním vyvolaných. Z týchto dôvodov je potom potrebné navrhovaný petít vyhodnotiť ako neprípustný.

40. Treťou a poslednou podmienkou, ktorú odvolací súd považuje za potrebné zdôvodniť, je v danom prípade absencia bezodkladnosti úpravy pomerov nevyhnutná pre nariadenie neodkladného opatrenia v zmysle ustanovenia § 325 CSP. Žalobca v rámci podaného odvolania tvrdí, že potreba bezodkladnej úpravy pomerov je tiež daná tým, že žalovaný má priestor vyvrátiť a preukázať, že o odvetné opatrenie nešlo, ale len pred Úradom na ochranu oznamovateľov. Žalovaný napriek tomu, že vedel, že žalobca má priznaný status chráneného oznamovateľa, tento jeho status odignoroval, čím preukázal bezprecedentné pohrdanie nielen žalobcom, ale aj zákonom. Keďže všetky pracovnoprávne úkony sú proti žalobcovi vykonateľné okamžite a sú aj vykonávané, pričom konanie o opravných prostriedkoch proti personálnym rozkazom (kým bude vôbec možné podať voči ním správnu žalobu) trvá v zmysle zákonných lehôt 4 mesiace, na dosiahnutie právnej ochrany pred dôsledkami vykonávania týchto diskriminačných pracovnoprávných úkonov zároveň žalobca nemá k dispozícii iný účinný právny prostriedok, než je navrhované neodkladné opatrenie. Odvolací súd tieto argumenty žalobcu, ktorými žalobca odôvodňuje bezodkladnosť úpravy pomerov považuje za vecne nesúvisiace s týmto zákonným predpokladom, t.j. s bezodkladnosťou úpravy pomerov. Pojem bezodkladnosti zákon priamo nedefinuje, avšak tu je treba si uvedomiť, že bezodkladnosť, ktorej preukázanie sa v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vyžaduje, nemožno chápať ako „bežný“ následok, ktorý vznikne v dôsledku porušenia práva, ako napríklad úroky z omeškania, v prípade omeškania dlžníka, alebo nemožnosť prenajať nehnuteľnosť pri jej nevypratání. Taktiež ju nie je možné odvodzovať od predpokladu, že súdne konania trvajú neprímerane dlho. Bezodkladnosť v tomto zmysle je potrebné vykladať tak, že zo stavu, aký tu existuje, žalobcovi bezprostredne hrozí škoda, napríklad tým, že zamestnancovi nie je vyplácaná ani časť pracovnej odmeny (nie znížená odmena), hoci v konaní vo veci samej napadol neplatnosť výpovede, t.j. ide o bezprostredné ohrozenie takých jeho práv, kde bez zásahu zo strany súdu hrozí do budúcnosti bezprostredne negatívny (až nenapraviteľný) následok, prejavujúci sa priamo na právach žalobcu, ktoré budú v budúcnosti len ťažko napravitelné, a súčasne ohrozujú existenciu samotného žalobcu. V tomto prípade však žalobca v rámci svojho návrhu nepožaduje vyplácanie časti

služobného platu, z dôvodu, že je ohrozená existencia jeho a jeho rodiny (služobný plat je žalobcovi riadne vyplácaný ešte 6 mesiacov od vydania personálneho rozkazu), ani iný nárok týkajúci sa konkrétne jeho práv, ale požaduje, aby sa žalovaný zdržal uplatňovania individuálnych správnych aktov, ktoré sú zo zákona predbežne vykonateľné. Práve petit navrhovaný žalobcom v danom prípade nezakladá potrebu bezodkladnosti úpravy pomerov, pričom tento rozmer mu nie je možné priznať ani cez výklad Smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 2019/1937 z 23. októbra 2019 o ochrane osôb, ktoré nahlasujú porušenia práva Únie, na ktorú v rámci svojho odvolania žalobca poukazuje. K jej aplikácii sa už podrobne vyjadril aj Krajský súd v Bratislave, v rámci uznesenia zo dňa 25.01.2024, sp.zn. 8CoPr/14/2023, pričom odvolací súd sa s uvedeným výkladom aplikácie predmetnej Smernice zo strany odvolacieho súdu stotožňuje a v podrobnostiach na neho odkazuje. Inými slovami, ani ustanovenia citovanej Smernice neodôvodňujú v tejto konkrétnej veci potrebu bezodkladnosti úpravy pomerov.

41. Posledný odvolací dôvod, ku ktorému odvolací súd považuje za potrebné zaujať stanovisko, je odvolacia námietka žalobcu s poukazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. c) CSP t.j., že v predmetnej veci na súde prvej inštancie rozhodoval vylúčený sudca. Žalobca v rámci doplneného odvolania namietal, že zákonná sudkyňa prvoinštančného súdu D.. Z. F. verejne podporila svojim podpisom „výzvu právnikov“ zverejnenú na webovej stránke <https://pravnystat.eu>, čím sa verejne stotožnila s celým jej obsahom. Žalobca mal za to, že časť textu výzvy právnikov sa priamo dotýkala predmetu sporu, a teda aj žalobcu, ako jednej zo strán tohto sporu. Z týchto dôvodov mal žalobca za to, že sudkyňa prvoinštančného súdu mala byť vylúčená ako zaujatá, a to nielen z objektívneho, ale aj zo subjektívneho hľadiska, súčasne aj s ohľadom na tzv. „teóriu zdania“. Žalovaný sa v tejto súvislosti vyjadril tak, že predmetná výzva právnikov sa rozhodne nevzťahuje na osobu žalobcu, keďže žalobca nie je obvinený zo žiadneho trestného činu. Zdôraznil, že žalobca naďalej vykonáva pracovnú činnosť, nebol postavený mimo službu podľa § 46 ods. 1 písm. b) zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov policajného zboru, z dôvodu právoplatného obvinenia tak, ako ostatní žalobcovia, ktorých zastupuje rovnaký právny zástupca, a ktorí sa návrhmi na nariadenie neodkladného opatrenia domáhali ochrany voči personálnemu rozkazu Ministra vnútra SR, ktorým boli postavení mimo službu. V tomto prípade však žalobca napáda skutočnosť, že už nevykonáva pôvodnú funkciu riaditeľa úradu inšpekčnej služby, ale bol v rámci služobného pomeru zaradený na výkon inej funkcie na príslušnom útvere Policajného zboru, čo s osobami obvinených príslušníkov Policajného zboru okolo D. Č. a ich právnou situáciou nemá nič spoločné. Zákonná sudkyňa súdu prvej inštancie D.. Z. F. sa taktiež na podnet odvolacieho súdu vyjadrila v predmetnej veci k tejto námietke, respektíve k tomuto odvolaciemu dôvodu a uviedla, že je pravdou, že svojim podpisom podporila, výzvu právnikov, avšak išlo o výzvu podľa nej reagujúcu na porušovanie princípov právneho štátu v trestnoprávnej oblasti, ktoré sú momentálne predmetom legislatívnych zmien. Rovnako tak pre úplnosť uviedla, že aj dva roky spätne taktiež podpísala obdobnú výzvu právnikov, upozorňujúcu na porušovanie princípov právneho štátu. Mala za to, že sudca má právo slobodne sa ako občan vyjadrovať k rôznym spoločenským témam, a zároveň má aj povinnosť brániť princípy právneho štátu, pokiaľ sú porušované, pretože je súčasťou jedného z pilierov moci, na ktorom je právny štát postavený. Zároveň vyhlásila, že v rámci svojho rozhodovania sa riadila výlučne odborným právnym názorom, čo je zrejme aj z odôvodnenia jej rozhodnutia. Strany sporu nepozná, nemá pomer k prejednávanej veci ani osobný záujem na jeho výsledku, v prospech, či v neprospech ktorejkoľvek zo strán sporu, respektíve ich právnych zástupcov. Čo sa týka teórie zdania poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu SR, ako aj judikatúru ESLP. Odvolací súd vo všeobecnosti zdôrazňuje, že nestrannosť sudcu, ktorý rozhoduje spor, je kľúčovou hodnotou súdnej moci. Len nestranné rozhodnutie môže byť spravodlivé. Cieľ, ktorému nezávislosť slúži, je práve nestrannosť. Nestrannosťou treba rozumieť absenciu predsudkov (zakorenených úsudkov či názorov, ktoré nie sú založené na spoľahlivom poznaní, ale len na predpoklade) alebo predpojatosti (subjektivismu, neobjektivismu, straníckosti). Nestrannosť nemá význam len z hľadiska vysluhovanej spravodlivosti pre konkrétny prípad, ale má aj širšie súvislosti. Prostredníctvom nestrannosti sudcov sa naplňujú postuláty právneho štátu, akými sú rovnosť, legitímne očakávania, právna istota, dôvera v právo, jeho neutralita či spravodlivosť. Rozhodovanie vecí zaujatým sudcom je popretím zmyslu súdnictva a práva (II. ÚS 36/2012, II. ÚS 44/2013, III. ÚS 39/2021). Ako mnoho inštitútov aj nestrannosť sa testuje - overuje sa, či na základe stabilizovanej metodológie bol alebo nebol sudca nestranný. Nestrannosť potrebné skúmať z dvoch hľadísk, a to zo subjektívneho hľadiska, čo znamená, že je potrebné zistiť osobnú nezaujatosť sudcu prejednávajúceho prípad, a z objektívneho hľadiska, t.j. je potrebné zistiť, či sú poskytnuté dostatočné záruky pre vylúčenie akejkoľvek legitímnej pochybnosti v danom smere. V prípade subjektívneho hľadiska nestrannosti sa nestrannosť sudcu posudzuje podľa jeho osobného presvedčenia a správania. Skúma sa, či sudca prejavil osobnú zaujatosť v konkrétnom prípade. Pri posudzovaní sa vychádza z toho, že osobná nestrannosť sudcu

je prezumovaná, pokiaľ sa tento predpoklad nevyvráti. Dôkazné a argumentačné bremeno zaťažuje ten subjekt, ktorý tvrdí, že sudca je zaujatý. Domnienku subjektívnej nestrannosti je možné vyvrátiť len objektívnym spôsobom (PL. ÚS 6/2013). Objektívna nestrannosť sa posudzuje podľa vonkajších objektívnych skutočností. Platí tzv. teória zdania, podľa ktorej nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký objektívne javiť v očiach strán i verejnosti. Objektívne hľadisko je založené na existencii dostatočných záruk pre vylúčenie akejkoľvek legitímnej pochybnosti o zaujatosti sudcu. Pri objektívnej nestrannosti stačí, ak sú tu okolnosti, ktoré môžu vyvolať legitímne pochybnosti o nestrannosti súdu. Podľa ESĽP je potrebné „ísť ďalej, než ako sa vec javí“ (looking behind appearances). Spravodlivosť nielenže má byť vykonaná, ona sa musí aj javiť, že je vykonaná (justice must not only be done, it must also be seen to be done) - pozri rozsudky ESĽP Delcourt p. Belgicku zo 17.01.1970, Saraiva De Carvalho p. Portugalsku z r. 1994. V posudzovanej veci je zrejmé, že sudkyňa súdu prvej inštancie svojim podpisom podporila verejný výzvu právnikov zverejnenú na webovej stránke: <https://pravnystat.eu>, v rámci ktorej sa jej signatári vyjadrujú k porušovaniu princípov právneho štátu v trestnoprávnej oblasti, reagujú na určité konkrétne postupy orgánov činných v trestnom konaní, ako aj na politizáciu Úradu špeciálnej prokuratúry a zaujímajú postoj k aktuálnej legislatívnej iniciatíve vlády Slovenskej republiky, pričom v rámci celej výzvy vyzývajú na zachovávanie princípov právneho štátu. S ohľadom na text výzvy, ktorú podporila namietaná sudkyňa D.. Z. F. však odvolací súd nezistil, že by sa prvoinštančná sudkyňa v rámci verejnej výzvy vyjadrovala priamo k osobe žalobcu. Inak povedané, žalobca v tomto prípade pplk. D.. D. J., nebol nikdy ani v rámci medializácie jednotlivých káuz zaraďovaný medzi tzv. „. Č., ktorej sa táto výzva aj čiastočne dotýka. Žalobca taktiež nebol zo strany Ministerstva vnútra SR postavený mimo službu, a taktiež nebolo voči nemu vznesené žiadne obvinenie v trestnej veci. V tomto prípade preto nie je možné osobu žalobcu stotožniť so žiadnou osobou, ani so žiadnou skupinou osôb, ktoré sú v predmetnej výzve spomínané (hoci aj nepriamo), a preto ani odvolací súd nenašiel takú súvislosť, dôsledku ktorej by bolo potrebné vyvodiť objektívnu nestrannosť namietanej sudkyne súdu prvej inštancie. Na základe uvedeného odvolací súd aj tento odvolací dôvod posúdil ako nedôvodný.

42. Na záver odvolací súd uvádza, že ani jeden z argumentov žalobcu vznesený v rámci podaného odvolania nepovažoval za taký, v dôsledku ktorého by odvolací súd mohol uznesenie súdu prvej inštancie zmeniť, respektíve zrušiť, a preto odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne a právne správne s ohľadom na všetky vyššie uvedené dôvody potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

43. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého v odvolacom konaní úspešnému žalovanému vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovanému žiadne trovy nevznikli, a preto v súlade s čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonómiu, odvolací súd žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (porov. uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. februára 2018 sp.zn. 7Cdo 14/2018 uverejnené pod R 72/2018 v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 8/2018).

44. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011, § 393 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).